

၁

လပြည့်ည၏ လရောင်က ဟိမဝန္တာတောင်၏ အမြင့်ဆုံး တောင်ထွတ်ပေါ်သို့ အကာအကွယ်မဲ့စွာ ဖျန်းကျ လျက်ရှိလေ၏။

ဟိမဝန္တာတောင်ကြီး၏ လူသူအရောက်အပေါက် မရှိသေးသော အမြင့်ဆုံးတောင်ထွတ်ပေါ်ဝယ် ကြီးမားခန့် ထည်လွန်းသော ရဲတိုက်သဖွယ် အဆောက်အဦကြီးသည် မိုးပေါ်သို့ကော့ပုံနေသော စုလစ်မွမ်းချွန်များနှင့် တင့်တယ် ထည်ဝါစွာ ရှိနေပေ၏။ တောင်ထွတ်ပေါ်တွင်ရှိသည့် ရဲတိုက်ကြီးသည် မြင့်မားလွန်းသည့်အတွက် ကောင်းကင်မှတစ် တိုက်များကြားသို့ပင်ထိုး ထွက်နေလေသည်။ အဆောက်အဦကြီးတစ်ခုလုံးမှာလည်း မီးရောင်များ လင်းလက်နေကာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတစ်ခု ကျင်းပတော့မည့်အရိပ်အယောင်ဖြင့် လှုပ်ရှားတက်ကြွလျက်ရှိလေ၏။

ဂီတသံများသည် တောင်ကမ်းပါးယံတစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ထပ်သည်ထိ ထွက်ပေါ်နေလေသည်။ ဂီတသံများမှာ မြူး ကြွသွက်လက်လှပြီး ကြားရသူ ခုန်ပေါက်မြူးတူး ကခုန်ချင်စဖွယ် စိတ်တက်ကြွဖွယ်ကောင်းလှပေ၏။

ဂီတသံများသည် ရဲတိုက်အဆောက်အဦကြီးဆီမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အဆောက်အဦကြီး၏ မြက်ခင်းပြင်ဝယ် နိုင်ငံတကာမှ တူရိယာပစ္စည်းမျိုးစုံကို ချခင်းအလှဆင်ထားလေရာ မြက်ခင်းပြင်တစ်ခုလုံး ပြည့်လှနီးသည်ထိဖြစ်ပေ၏။ ဂီတသံများသည် ထိုတူရိယာများဆီမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ပြီး ဂီတသံထွက်ပေါ်လာအောင် တီးခတ်သူလူသားဟူ၍ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှပင် မတွေ့မြင်ရချေ။

တူရိယာပစ္စည်းများမှာ တီးခတ်သူမရှိဘဲ သူ့အလိုလို အသံမြည် တီးခတ်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ စန္ဒရားများ၏ ခလုတ်များသည် သူ့အလိုအလျောက် နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက်ဖြစ်နေပြီး စန္ဒရားသံထွက်ပေါ်နေလေသည်။ လက်ဖြင့်ပုတ်ခတ် တီးမှုတ်ရသော ဗုံကဲ့သို့တူရိယာများမှာ စည်ပြင်များ တုန်သွားသည်ကိုသာတွေ့မြင်နိုင်ပြီး တီးခတ်သူမရှိချေ။ ဂီတသံက တော့ နာပျော်ဖွယ်ထွက်ပေါ်နေပေ၏။ အခြားကိရိယာတစ်ခုဖြင့် တီးခတ်ရသည့် ရမ်ကဲ့သို့တူရိယာများမှာ တီးခတ်သော တုတ်တံများသည် သူ့အလိုလို လှုပ်ယမ်းလျက် တူရိယာပစ္စည်းကို ရိုက်ခတ်ပြီး ဂီတသံသာ ထွက်ပေါ်နေလေသည်။ ကြိုးတပ်တူရိယာများမှာလည်း ကြိုးများတုန်လှုပ်နေသည်ကိုသာ မြင်နိုင်ပြီး ကျွမ်းကျင်သောတီးခတ်သူက တီးခတ်နေ ဟန်ဖြင့် နာပျော်ဖွယ်သံစဉ်များ ထွက်ပေါ်နေလေသည်။ လေမှုတ်တူရိယာတို့သည် လေထဲ၌ဝဲပျံကာ သက်ဆိုင်ရာတူရိ ယာ၏ဂီတသံကို တာဝန်ကျေစွာ ထုတ်လွှင့်ပေးလျက် ရှိသည်။

တစ်ကမ္ဘာလုံး၏နိုင်ငံအရပ်ရပ်မှ ရှိသမျှတူရိယာများထံမှ သံစဉ်များ တစ်ပြိုင်တည်း ထွက်ပေါ်နေသော်လည်း ဂီတသံစဉ်များသည် ရောထွေးမနေပေ။ ဆူညံမနေပေ။ တူရိယာတစ်ခုနှင့်တစ်ခု သံစဉ်ညီအောင် ညှိနှိုင်းထားသည့် သဖွယ် နာပျော်ဖွယ်ကောင်းသော ဂီတသံစဉ်တစ်ခုထဲအဖြစ် ပေါ်ထွက်နေလေသည်။

ရဲတိုက်အဆောက်အဦကြီးတွင် ပျော်ပွဲတစ်ခုကျင်းပရန် ဆင်ယင်ထားသည့်နှယ် အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထား သော်လည်း လာရောက်သည့် ဧည့်သည်ဆောင်သည်မှာမူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှပင် မရှိသေးချေ။

ရဲတိုက်အဆောက်အဦကြီး၏ထိပ်တွင် ယနေ့ည ကျင်းပမည့်ပွဲ သဘင်၏အမည်ကို ကမ္ဘာပေါ်ရှိလက်ရှိသုံးစွဲ နေသော ဘာသာစကားပေါင်း တစ်ရာတိတိဖြင့် ရေးသားဖော်ပြထားလေသည်။ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးမှာ ဘာသာစကား တစ်ခုကို တစ်ကြောင်းစီ ရေးသားထားရသောကြောင့် ကြီးမားလှပြီး ရဲတိုက်ကြီး၏ အမိုးမှသည် မြေပြင်နားအထိပင် ရောက်လေ၏။

ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်တွင် ဘာသာစကားတစ်ရာဖြင့် ရေးထိုးထားသော ယနေ့ကျင်းပမည့် ပွဲသဘင်၏အဓိပ္ပာယ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

**ရာစုသစ်စုန်းခေါင်ချုပ်ရွေးချယ်ပွဲနှင့်
နိုင်ငံတကာစုန်းပညာရှင်များ
စုန်းပညာနီးနှောဖလှယ်ပွဲ
၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်**

ဟူ၍ဖြစ်လေသည်။
နှစ်ပေါင်းတစ်ရာလျှင် တစ်ကြိမ်ကျင်းပသော စုန်းခေါင်ချုပ် ရွေးချယ်ပွဲနှင့် စုန်းပညာနီးနှောဖလှယ်ပွဲကြီးမှာ ယခုနှစ်တွင် အထူးကျင်းပသော ပွဲတော်တစ်ခုလည်းဖြစ်လေ၏။

စုန်းတို့၏ ပွဲတော်ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ သာမန်လူများအဖို့တော့ ဟိမဝန္တာတောင်တန်းပေါ်မှ ရဲတိုက်အ ဆောက်အဦကြီးကို မြင်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ထွက်ပေါ်နေသော ဂီတသံများကိုလည်း ကြားနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

စုန်းပွဲတော်ကြီးကား ညသန်းခေါင် ၁၂နာရီတိတိတွင် စတင်မည် ဖြစ်ပေသည်။ ပွဲတော်ကြီးသို့ ကမ္ဘာအရပ် ရပ်မှ ရှိရှိသမျှ စုန်းအပေါင်းတို့ တက်ရောက်ကြမည်ဖြစ်လေသည်။ စုန်းများထံသို့ ဖိတ်စာကိုလည်း နည်းမျိုးစုံဖြင့် ပေးပို့ပြီးဖြစ်လေသည်။ သက်ရင့်စုန်းများအဖို့တော့ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာလျှင် တစ်ကြိမ်ကျင်းပသော ဤပွဲတော်ကြီးကို သက္ကရာဇ် ၂၀၀၀တွင် ကျင်းပမည့်အကြောင်း သိရှိပြီးဖြစ်လေသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ ပွဲတော်ကြီးအား နိုင်ငံတကာမှ ပညာရပ်အဆင့်အမျိုးမျိုးရှိစုန်းများ တစ်ဦးမကျန် တက်ရောက်ကြမည်ဖြစ်လေသည်။

စုန်းမအိုကြီး မစ္စဂရေစီသာဗာ သည် ရဲတိုက်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်မှ အောက်သို့ဆင်းလာလျက်ရှိသည်။ စုန်းမ အိုကြီးသည် သူမ စီစဉ်ထားသော အစီအစဉ်အတွက် ပီတီဖြစ်ကာ ပြုံးနေပေ၏။ သို့ရာတွင် ရုပ်ဆိုးလှသော သူမ၏ အပြုံးသည် အပြုံးနှင့်မတူဘဲ မြင်ရသူအပေါင်းကို ဖြေချောက်နေသည့်သဖွယ် ဖြစ်နေလေသည်။

သူမ၏မျက်နှာတွင် မျက်လုံးနှစ်လုံးသည် ကြောင်မျက်လုံးကဲ့သို့ စူးရှတောက်ပနေ၏။ အသက်အရွယ်ကြီး ရင့်လွန်းပြီဖြစ်၍ အသားအရေတို့သည် တွန့်လိပ်တွဲကျနေလေသည်။ နှာခေါင်းကြီးမှာ ချွန်ထွက်၍ အောက်ဘက်သို့ ကောက်နေကာ အောက်ဖက်မှချွန်၍ ကော့တက်လာ သောမေးစေ့ကြီးနှင့်ထိလျက် ရှိလေသည်။ ဂရေစီသာဗာကတော့ သူမ၏ နှာခေါင်းနှင့် မေးစေ့မှာ ထိမနေပါဟု အမြဲငြင်းဆိုလေ့ရှိလေသည်။ နှာခေါင်းနှင့် မေးစေ့ကြားတွင် နှမ်းစေ့တစ် စေ့စာ ဟလျက်ရှိပါသည်ဟု ဆိုလေသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ သူမသည် အစားအသောက်များ စားသောက်သည့်အခါ အစားအစာများကို ပါးစပ်ထဲသို့တည့်တည့် မသွင်းနိုင်ဘဲ ဘေးမှကွေ့၍သွင်းရလေ၏။

သူမသည် ခြေမျက်စိထိရည်လျားသောဝတ်ရုံနက်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားလေရာ ခြေထောက်များမှာ ဝတ်ရုံဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေလေ၏။ သူမသည် လှေကားအတိုင်းဆင်းလာရာတွင် ခြေထောက်ကို မမြင်ရသောကြောင့် လှေကားအထစ် များအတိုင်း ဆင်းလာသည်နှင့်မတူဘဲ လှေကားပေါ်မှလျှောက်ကျလာသည်ဟု ထင်ရလေ၏။

စုန်းမကြီးသည် သူမ၏ပါးလျားသော ဆံပင်များကိုထိပ်၌စုကာ နွားပြီးတစ်ချောင်းဖြင့် ချည်ထားလေ၏။ သူမ ခေါင်းပေါ်ဝယ် လင်းတစ်ကောင်၏ညာဘက်အတောင်ပံကို ပန်းသဖွယ်ပန်ဆင်ထားလေသည်။ ပျော့အိတွဲကျနေသော နားရွက်ဖျားဝယ် ဗျိုင်းရိုးတစ်ချောင်းစီကို နားတစ်ဖက်စီ၌ ထိုး၍ အလှဆင်ထားလေ၏။ ငါးစည်ဖောင်းများကို လည်ခွဲ သဖွယ်စီ၌ လည်ပင်း၌ခွဲထားပြန်သေးသည်။

စုန်းမကြီးသည် ရဲတိုက်အပေါ်ထပ်မှ ခန့်ညားထည်ဝါစွာပင် ဆင်းသက်လာခဲ့သည်။ သူမသည် အသက်ကြီး လှလေပြီ။ သူမ၏အသက်မှာ သုံးထောင်တိတိ ရှိချေပြီ။ သူမသည် ခရစ်တော်မပေါ်မီ နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်ကပင် မွေးဖွားခဲ့သူဖြစ်လေ၏။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းတစ်ရာဖြစ်သည့် ၁၉၀၀ပြည့်နှစ်က ကျင်းပခဲ့သောဆီမီနာတွင် သူမသည် ဆန္ဒမဲ အများ ဆုံးရရှိကာ **စုန်းခေါင်ချုပ်** အဖြစ် ရွေးချယ်ခန့်ထားခံခဲ့ရလေသည်။

ဟိမဝန္တာတောင်ထွတ်ပေါ်မှ လူသာမန်များ မမြင်နိုင်အောင် ဆောက်လုပ်ထားသောရဲတိုက်ကြီးကား စုန်းခေါင် ချုပ်ကြီးနေထိုင်ရန် အထူးဆောက်လုပ်ထားသည့် ရဲတိုက်ကြီးပင်ဖြစ်ပါသည်။ မစ္စဂရေစီသာဗာသည် စုန်းခေါင်းချုပ် အဖြစ် ရဲတိုက်ကြီး၌နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ ယနေ့နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ ပြည့်ပေပြီ။

ယနေ့ပွဲသည် စုန်းပညာနီးနှောဖလှယ်ပွဲ ဆီမီနာဖြစ်သလို စုန်းခေါင်ချုပ်အသစ်တစ်ဦးအား စုန်းအများ၏ ဆန္ဒဖြင့် ရွေးချယ်ခန့်ထားမည့် ဆန္ဒမဲပေးပွဲတစ်ခုလည်း ဖြစ်လေသည်။

ဂရေစီသာဗာသည် ယနေ့ညသန်းခေါင်ကျော်လျှင်ပင် စုန်းခေါင်ချုပ်ရာထူးမှ ဖယ်ရှားပေးရပေတော့မည်။ သူမ သည် ဝမ်းမနည်းပါ။ နောက်တက်လာမည့် စုန်းပညာသည်တစ်ဦးကို သူမ၏ရာထူးအား ဝမ်းပန်းတသာလွှဲပြောင်းပေး မည် ဖြစ်ပေသည်။ သူမမှာ အသက်ကြီးလှပြီ ဖြစ်၍ အားအင်များ ကုန်ခန်းထိုင်းမိုင်းနေပေပြီ။ လူ့လောကတွင် နေလို စိတ် မရှိတော့ပါ။ ဤပွဲတော်ပြီးသည်နှင့် သူမသည် ဟိမဝန္တာတောင်ထွတ် ပေါ်မှခုန်ချကာ လူ့ဘဝကိုရော၊ စုန်းမဘဝ ကိုပါ စွန့်လွှတ်တော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

မစ္စဂရေစီသာဗာက သူမ ဖန်တီးစီစဉ်ထားသော ပွဲတော်အခင်းအကျင်းကိုကြည့်၍ ကိုယ့်ဘာသာသဘောကျ နေမိလေ၏။ အားလုံးကို မည်သူ့အကူမှမယူဘဲ သူမ၏စုန်းပညာဖြင့် ဖန်တီးထားခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာလျှင်တော့ သူမ၏စုန်းပညာကို အံ့ဩဘာနန်းဖြစ်ကြပေဦးတော့မည်။

လသည် ကောင်းကင်တွင် တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာလေ၏။ သန်းခေါင်ချိန်ရောက်လှသည်နှင့် ဧည့်သည် စုန်းအပေါင်းတို့ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာကြလေသည်။

စုန်းဧည့်သည်များမှာ စုံလင်လှပေ၏။ ယောက်ျားစုန်း၊ မိန်းမစုန်း၊ သက်ကြီးရွယ်အိုစုန်း၊ ပျိုရွယ်သူစုန်း၊ ကလေးစုန်း စုံလင်လှပေ၏။ အချို့ကလေးစုန်းတို့သည် ငယ်လွန်း၍ ပါးစပ်မှာ ချိုလိမ်လေးတပ်၍ ရောက်လာကြသည်။

နို့ဘူးလေးပိုက်၍ ရောက်လာကြသည်။ ကစားစရာအရုပ်ကလေးများကိုပွေ့ကာ ရောက်လာကြလေသည်။ ထိုကလေး စုန်းများက ဝမ်းတွင်းစုန်းခေါ် အမိဝမ်းတွင်းမှာပင် စုန်းပညာတတ်မြောက်လာကြသူများဖြစ်ပေ၏။

မစ္စဂရေစီက ကလေးစုန်းများကို အားရဝမ်းသာပိုက်ပွေ့ ကြိုဆိုလိုက်ကာ ပန်းခြံထဲတွင် ဆော့နေစေလိုက်၏။ ပန်းခြံထဲ၌ ကလေးများ ဆော့ကစားရန် ဖန်ဆင်းထားသည့် ကစားစရာများလည်းရှိပြီးဖြစ်သည်။ တီကောင်သုံးကောင် ကို အဆ၂၀၀၀ကြီးမားအောင် ဖန်ဆင်းထားကာ တီကောင်များ၏ ကျောကုန်းပေါ်၌ ကုန်နီးတစ်ခုစီ တပ်ဆင်ပေးထား သည်။ ကလေးများ တီကောင်ကိုစီးနင်း၍ ဆော့ကစားနိုင်ပါသည်။ အခြားကစားစရာမျိုးစုံလည်း ရှိသေးသည်။

ထိုစဉ် ကျယ်လောင်သော အသံကြီးတစ်ခုကိုကြားရကာ ကောင်းကင်မှပျံဝဲလာသော အရာတစ်ခုကို တွေ့ လိုက်ရလေ၏။ ထိုအရာသည် ရဲတိုက်အပေါ်တည့်တည့်အရောက်တွင် အောက်သို့ဆင်းသက်လာရာ အနီးရောက်လာမှ သဲကွဲစွာ မြင်လိုက်ရလေ၏။ ပုစဉ်းရင်ကွဲတစ်ကောင်ပေါ်သို့တက်၍ စီးနင်းလိုက်ပါလာသော စုန်းအဘိုးအိုတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

ဂရေစီသည် စုန်းအိုကြီးကိုအမြင်တွင် အားရဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

“ဟဲ့လို မစ္စတာဘရောင်း၊ အောင်မယ်လေးတော် တော်ကို ကျုပ်က သေလောက်ပြီထင်နေတာ။ ဒီပွဲ ကိုတက်လာလိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်ဘူးတော်။ ရှင် မသေသေးပဲကိုး”

ရင်းနှီးသူများပီပီ စ၊ရင်းနောက်ရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်လေ သည်။

“ဘယ်သေနိုင်ဦးမှာလဲ ဂရေစီအလှလေးရယ်။ ကြည့်စမ်း ဂရေစီ၊ မတွေ့တာ အနှစ်တစ်ရာရှိတာတောင် မင်းလေးကတော့ လှနေတုန်းပါလား”

“အို သွားပါ”

စုန်းအိုမကြီးက ရှက်သွေးဖြင့် မျက်နှာနီမြန်းသွားလေ၏။ မစ္စတာဘရောင်းသည် တစ်ချိန်က သူမကို ချစ်ရေး ဆိုခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလော။

“တကယ်ပါကွယ် မင်းလေးဟာ အနှစ်တစ်ရာ အသက်ပိုကြီးလာတယ်လို့ မထင်ရဘူး၊ နုတုန်းပဲ”

စုန်းအိုမကြီးက အပျိုပေါက်ကလေးလို ပခုံးများလှုပ်ခါရင်း ရှက်စနိုးရယ်လိုက်ရာ လည်ဆွဲအဖြစ်တန်ဆာဆင် ထားသော ငါးစည်ဖောင်းများပင် လှုပ်ယမ်းသွားလေ၏။

စုန်းအဘိုးအိုက သူစီးနင်းလာသောပုစဉ်းကြီးကို လည်ပင်းတွင်ကြိုးဖြင့်ချည်ကာ သစ်ပင်တစ်ပင်၌ ချည်နှောင် ထားလိုက်လေသည်။

“တကယ်ပဲတော် ကိုဘရောင်းတို့များ ထွင်ကိုထွင်တယ်၊ ပုစဉ်းကိုများ စီးတော်ယာဉ်လုပ်လာရတယ်လို့”

“ဒီအကောင်ကြီးကို ကျုပ်မွေးထားတာ ဆယ်နှစ်ရှိပြီဗျ”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားစမြည်ပြောနေစဉ်မှာပင် ဧည့်သည်များ တဖွဲဖွဲရောက်လာလေသည်။

နောက်ထပ်ရောက်လာသူသည် ကောင်းကင်မှပင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကို စီးနင်းရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

“ဘယ်သူပါလိမ့်မလဲ”

စုန်းအိုမကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း ကြည့်လိုက်သည်။

ရောက်လာသူ စုန်းလုလင်မှာ လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်၍ မစ္စဂရေစီ မသိချေ။

“မင်းကို ငါမသိပါလား၊ ဘယ်ကလဲကွယ့်”

“စုန်းခေါင်ချုပ်မာမီကြီး ထင်ပါရဲ့။ မာမီ သားကိုဘယ်သိမလဲ။ သားလည်း ဒီပွဲကို ဒါ ပထမဆုံးတက်ဖူးတာပါ မာမီ။ သားနာမည်က အပီ လို့ခေါ်ပါတယ်၊ သားက ဖင်လန်နိုင်ငံကပါ”

“ဪ ဖင်လန်သားကိုး၊ ခေတ်လူငယ်ဆိုတော့ မင်းစီးလာတဲ့ယာဉ်က ခေတ်ဆန်တယ်ဟေ့။ မာမီဖြင့် ခုမှမြင်ဖူးတော့တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့မာမီ၊ သားက ဒီလိုမျိုး ကောင်းကင်သွား မော်တော်ဆိုင်ကယ်တွေ အများကြီးထုတ်လုပ်ပြီး ကမ္ဘာ ဈေးကွက်မှာရောင်းချဖို့ စီစဉ်နေပါတယ်”

“ကြည့်စမ်း၊ ခေတ်လူငယ်တွေများ အကွက်မြင်ပါ။ နော် ကိုဘရောင်း”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ငါ့တူက ဆိုင်ကယ်တွေ ထုတ်လုပ်ရောင်းတော့ မင်းဆိုင်ကယ်မျိုး နောက်လူတွေကတုပြီး ထုတ်လုပ်ရင်ကောကွာ”

“ကျွန်တော်က မူပိုင်ခွင့် မှတ်ပုံတင်ထားမှာပေါ့အဘရဲ့။ ဒီလို ဆိုင်ကယ်မျိုး ဘယ်သူမှလည်း အတုမလုပ်နိုင် ပါဘူး အဘရယ်။ ဒါက စုန်းပညာနဲ့ ဖန်တီးထားတာပဲဟာ”

“ကောင်းပါလေ့၊ ကောင်းပါလေ့”

ထိုစဉ် မြေကြီးများတုန်လှုပ်ကာ တော်လည်းသံကြီး မြည်ဟည်းပြီး စုန်းမကြီးဂရေစီ ရပ်နေသည့်အောက်မှ မြေသားများ ကွဲအက်သွားလေသည်။ မြေကြီးအက်ကြောင်းကြားမှ ကြောက်မက်ဖွယ် သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်ထွက် ပေါ်လာလေသည်။

“ဟဲ့ သောက်ပလုတ်တုပ်၊ ဘာကြီးတုံးဟဲ့။ လန့်လိုက်တာ”

သတ္တဝါကြီးသည် သူ့လက်ထဲမှ ဓားတစ်ချောင်းဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ဦးခေါင်းမှစ၍ ခွဲလိုက်လေသည်။ တစ်ကိုယ် လုံးသည် ဓားချက်ကြောင့် အလယ်တည့်တည့်မှကွဲထွက်သွားကာ သတ္တဝါကြီး၏အရေခွံသည် နှစ်ပိုင်းပြတ်၍ မြေပေါ် သို့ကျသွားလေသည်။ ထိုအခါ အတွင်းမှ လူသားသ ဣာန်တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“ဟင် ကြည့်စမ်း သာဂေါင်၊ နင်ဟာ လူတစ်ဖက်သားကို ကြောက်အောင်လန့်အောင် လုပ်လိုက်ရမှ အိပ်ပျော်စားဝင်တာလားဟင်”

သတ္တဝါဟန်ဖန်တီး၍ မြေကြီးထဲမှတစ်ဆင့် ရောက်လာသော စုန်းထီးမှာ သူသိပြီးသားစုန်းတစ်ကောင်ဖြစ်နေ၍ ဂရေစီက ရန်တွေ့လိုက် လေသည်။

“ခင်ဗျားကရော စုန်းလုပ်နေပြီး ဒါလောက်ပဲ ကြောက်ရလန့်ရ သလားဗျ။ ကျုပ်ရုပ်ဖျက်လာတာ ခင်ဗျား ရုပ်လောက်တော့ မဆိုးသေးပါဘူး”

“ကြည့်စမ်း ကောင်စုတ်၊ ငါက ရုပ်ဆိုလို့လားဟဲ့။ ခုပဲ ကိုကိုဘရောင်းက ငါ့အလှကို ချီးမွမ်းနေသေးတာ။ ငါ့ကို အသက်နဲ့မလိုက်အောင် နုလွန်းလို့တဲ့လေ”

ရောက်ရှိနေသော ဧည့်သည်များအားလုံး မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားကြလေသည်။ တချို့က တစ်ဖက်လှည့်ကာ ပြီးနေ ကြ၏။

ထိုစဉ် ဘောလုံးများသဖွယ် မြေကြီးပေါ်တွင်လိမ့်လာသော အရာငါးခုအားတွေ့လိုက်ရာ အားလုံးက ငုံ့ကြည့် လိုက်ကြလေ၏။ လိမ့်လာသောအရာများမှာ လူဦးခေါင်းများဖြစ်လေ၏။ ကိုယ်ထည်မပါဘဲ ဦးခေါင်းချည်းသက်သက် ရောက်လာကြသော ဧည့်သည်တော်များ ဖြစ်လေသည်။

“အလို ချေးစားစုန်းတွေပါလား၊ နင်တို့ကိုယ်တွေ ဘယ်မှာထားခဲ့ကြသလဲဟဲ့”

စုန်းမကြီးဂရေစီက ချေးစားစုန်းများကို နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“အိမ်က အိပ်ရာထဲမှာထားခဲ့ပါတယ် မာမီကြီး။ အိပ်ပျော်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ထားပစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဟီ ဟီ ဟီ”

“ဟင်း သူတို့ပါးစပ်က ချေးစော်နံလိုက်တာ”

မစ္စတာဘရောင်းက ညီးညူလိုက်လေသည်။

“ညည်းတို့ ပါးစပ်တွေကိုဆေးပစ်လိုက်ပါလား သမီးတို့ရယ်။ ချေးစော်တွေနဲ့လွန်းလို့ပါ”

“အို အန်ကယ်ကြီးကလည်း ပါးစပ်ဆေးလို့ ချေးနံ့တွေ ပျောက်သွားရင် သမီးတို့စုန်းပညာတွေ ပျက်ပြယ်သွားမှာပေါ့။ အန်ကယ် ကြီးကိုယ်တိုင် စုန်းလုပ်နေပြီး မသိတဲ့အတိုင်းပဲ”

“အေးလေဟယ်”

ချေးစားစုန်းမငါးဦးသည် သူတို့ကို မစင်နံ့နံ့သည် အပြောခံလိုက်ရ၍ မခံချိမခံသာဖြစ်ကာ ဦးခေါင်းငါးလုံးသည် တလိမ့်လိမ့်၊ လိမ့်ရင်း စကားတင်းဆိုနေကြလေ၏။

“လာပါအေ့ စင်ရှေ့မှာသွားပြီးနေရာယူနှင့်ကြပါစို့။ ငါတို့ကို အဆင့်နိမ့်စုန်းတွေဆိုပြီး နှိမ်ချင်တယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ငါတို့မှာ ဒီနေ့ည မစင်တွင်းတွေဆီ လျှောက်မသွားနိုင်ပဲ အငတ်ခံပြီး ဆီမိနာလာတက်ရတာ၊ မညာမတာ ပြောလျက်လိုက်တာတော်’

ဦးခေါင်းငါးလုံးသည် ဆီမိနာကျင်းပမည့် စင်ရှေ့သို့ လိမ့်၍သွားကြလေ၏။ လူကြီးများကို နှုတ်ပင်မဆက်တော့ချေ။

“ကိုဘရောင်း ရှင်ဟာလေ၊ စကားကို ကြည့်ပြောမှပေါ့။ ဒီပွဲဟာ အဆင့်အတန်းမခွဲ တစ်ပြေးညီဆက်ဆံရတဲ့ပွဲရှင်ရဲ့”

“ဆောရီး ဂရေစီ၊ ကိုယ်မှားသွားပါတယ်”

သူတို့စကားပြောနေစဉ်မှာပင် မိုးကောင်းကင်ယံမှ မှိုပွင့်သဏ္ဍာန်တစ်ခု တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ကျလာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

မစ္စတာဘရောင်းနှင့် မစ္စဂရေစီသာဗာတို့က မိုးပေါ်မှကျလာသောအရာကြီးဆီသို့ မော်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဒါလောက်မြင့်တဲ့ ဟိမဝန္တာတောင်ပေါ်ကို အပေါ်စီးကနေကျလာပုံထောက်တော့ အဆင့်မြင့်တဲ့စုန်းတစ်ယောက်ယောက်ပဲ ဖြစ်ရမယ် ဂရေစီ။ ကိုယ်တို့လို အသက်ကြီးကြီး စုန်းသက်ရင့်ရင့်ထဲကပဲ ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့”

မစ္စတာဘရောင်းက သူ့အထင်အမြင်ကို ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါရဲ့ ကိုဘရောင်း၊ ဘယ်သူများ ဖြစ်မှာပါလိမ့်။ ဂရေစီတို့လို အသက်ထောင်ချီပြီးရှည်တဲ့သူက ရှားလှပြီ မဟုတ်လား။ ဘယ်စုန်းများပါလိမ့်ကွယ်ရဲ့”

ဂရေစီသာဗာသည် မိုးကောင်းကင်မှကျလာသော မှိုပွင့်ကြီးကို ဇက်ကျိုးလုမတတ်မော့ကြည့်နေရင်း နှုတ်မှ တတွတ်တွတ် ပြောနေ၏။

မှိုပွင့်သည် ဟိမဝန္တာတောင်ထွတ်နှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာရာ ထိုအရာသည် လေထိတစ်စင်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပေ၏။

အနီရောင်ပိတ်စများဖြင့် ချုပ်လုပ်ထားသော လေထီးသည် တငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် နိမ့်၍ဆင်းလာလေသည်။

တစ်စတစ်စ နီးလာသည်နှင့်အမျှ လေထီး၏ ဆိုင်းကြိုးများတွင် တွဲလဲခို၍စီးနင်းလာသော သူ၏သွင်ပြင်မှာ တဖြည်းဖြည်း မြင်သာထင်ရှား လာလေသည်။

“အလို မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ”

ဂရေစီက ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ ဘယ်သူများပါလိမ့်”

မစ္စတာဘရောင်းကလည်း စိတ်ဝင်စားစွာ မော်ကြည့်နေရင်းမှ ပြောလိုက်လေသည်။

စုန်းသက်ကြားအိန်နစ်ဦးစလုံးက ကောင်းကင်သို့မော်ကြည့်ရင်း စိတ်ဝင်စားနေကြရာ ရွှေပွဲလာစုန်းပရိတ်သတ်အားလုံးတို့၏ အာရုံသည်လည်း အထက်မှကျလာသော လေထီးဆီသို့ ရောက်သွားကြလေ၏။

လေထီး၏ဆိုင်းကြိုးများကို ချိုင်းကြားတွင် ရစ်သိုင်းရင်း တွဲလဲခို လာသောစုန်းမသည် ဂါဝန်အဖြူပွပွကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားပေ၏။ အောက်မှ မျှော်ကြည့်နေသူများအမြင်တွင် လေထီးနီနီကြီးကို နောက်ခံပြုလျက် အဖြူရောင်ထက် အောက်ဆင်တူဝတ်ထားသော စုန်းမကြီးကို ထင်ရှားစွာ မြင်နေရပေသည်။

စုန်းအားလုံး လေထီးကိုစိတ်ဝင်စားမော်ကြည့်နေစဉ်တွင် လေတစ်ချက်ကအထက်သို့ပင့်၍ တိုက်လိုက်လေရာ စုန်းမ၏ဂါဝန်ပွပွကြီးသည် အထက်သို့လန်သွားလေ၏။

“အို”

“ဟိုက်”

“အမယ်လေးဗျာ”

အောက်မှ မော်ကြည့်နေသော စုန်းပရိသတ်အပေါင်းက အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်ကြလေ၏။ စုန်းခေါင်ချုပ်ကြီးဖြစ်သော ဂရေစီသာဗာပင် ရင်များတုန်သွားရလေသည်။

မစ္စတာဘရောင်းက ခေါင်းကိုအောက်သို့ အမြန်ငုံ့လိုက်လေ၏။

‘တကတည်းတော်၊ ဒါလောက်ကြီးမားတဲ့ ဂါဝန်မျိုးဝတ်လာမှတော့ အောက်ခံလေးလည်း ဝတ်လာသင့်ပါတယ်။ ဘယ်လိုစုန်းမမျိုးပါလိမ့်မလဲ’

“ငဲ့ ငဲ့ ငဲ့ ကျန်းမာတော်မူပါစ မမဂရေစီ၊ ငဲ့ လျောင်း ငဲ့လျောင်း”

လေထီးဖြင့်ဆင်းသက်လာသည့် စုန်းမအိုကြီးက သူတို့အနီးသို့ ကျလာကာ ရယ်ကာမောကာဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

“အလို ကိုကိုဘရောင်းတို့၊ ကိုကြီးသာဂေါင်တို့လည်း ရှိနေတာကိုး။ မတွေ့ရတာကြာပြီနော်။ ခတီမာဘီဘီကို မှတ်မှတ်မိကြသေးရဲ့ လား ကိုကိုတို့ မမတို့ရဲ့ ငှင်း ငှင်း ငှင်း”

ထိုအခါမှပင် လေထီးနှင့် ဆင်းသက်ရောက်ရှိလာသူမှာ စုန်းကုလားမ ခတီမာဘီဘီ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရလေသည်။

“ဟဲ့ ကလစုန်းမ၊ ညည်းတွေလိုက်ရင် ဟီလာတိုက်နေတာချည်းပဲ။ ဝတ်တာစားတာလည်း လော်လည်လိုက်တာလွန်ရော။ အောက်ခံလေးဘာလေးနဲ့ ဝတ်ပါဦးတော်ရဲ့။ လာတော့လည်း အပေါ်စီးက”

“ခတီမာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တစ်ရာကဆီမိနာမှာ နင့်ကို မတွေ့မိဘူး မှတ်တယ်။ နင်ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ”

‘ဟုတ်ပါတယ် ကိုကိုသာဂေါင်၊ ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ် ဆီမိနာတုန်းက ခတီမာ မတက်ဖြစ်ပါဘူးရှင်။ ခတီမာလေ စုန်းအတတ်နဲ့ မိုးပေါ်ကို မြင့်နိုင်သမျှမြင့်အောင် တက်ရင်း တက်ရင်းက အင်္ဂါဂြိုဟ်ပေါ်ကို ရောက်သွားတာ ကိုကိုသာဂေါင်ရဲ့”

“ဒါနဲ့ပဲ အင်္ဂါဂြိုဟ်သားနဲ့ ညားနေရောလား”

“အို ပြောရော့မယ် မမဂရေစီကလဲ၊ အင်္ဂါဂြိုဟ်ပေါ်မှာ လူမှ မရှိတာရှင်။ အင်္ဂါဂြိုဟ်မှာ သက်ရှိသတ္တဝါတွေ မနေကြသေးပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ညည်းက ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟီ ဟီ ဟီ ခတီမာက အမြော်အမြင်ကြီးတဲ့သူ ဆိုတော့ အင်္ဂါဂြိုဟ်ပေါ်မှာ မြေကွက်တွေ ရိုက်နေတာလေ။ ဟီ ဟီ အခု ခတီမာ အင်္ဂါဂြိုဟ်ပေါ်မှာ မြေကွက်ပေါင်းတစ်သောင်းကျော် ရိုက်ပြီးပြီ ဟီဟီ”

“အဲဒါတွေ နင်ဘာလုပ်ဖို့တုန်း”

“ကိုကိုဘရောင်းကလည်း ရောင်းစားမှာပေါ့။ အင်္ဂါဂြိုဟ်မှာ လူတွေ နေနိုင်တဲ့အချိန်ကျရင် မြေကွက်တွေ ပြန်ရောင်းစားမယ်လေ။ မပိုင်ဘူးလား ငှီး ငှီး ငှီး”

ခတီမာဘီဘီက သူမ၏အကြံကို ရယ်ကာမောကာ ပြောပြနေပေသည်။

“ခတီမာက မမဂရေစီတို့လို ကိုကိုဘရောင်းတို့ ကိုကိုသာဂေါင် တို့လို မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေကိုတော့ မရောင်းပါဘူး။ တစ်ယောက်ကို မြေတစ်ကွက်စီ လက်ဆောင်ပေးမှာပါ”

“လိုချင်ပါဘူးတော်။ ညည်းအင်္ဂါဂြိုဟ်ပေါ်လည်း လိုက်မနေနိုင်ပေါင်။ ညည်းမို့ နှစ်တစ်ရာလုံး မပျင်းမရိ အင်္ဂါဂြိုဟ်ပေါ်သွားနေတယ်။ အံ့ရော”

“စီးပွားတွက် တွက်မိတာကို မမဂရေစီရဲ့။ ဟိုမှာ တစ်ယောက်တည်းနေရတော့ နားအေးပါးအေးနဲ့ သိပ်လွတ်လပ်တာပဲ မမဂရေစီ။ ဘယ်လောက် လွတ်လပ်သလဲဆို လူတစ်ယောက်မျှမရှိလို့ အဝတ်အစားတောင် ဝတ်စရာ မလိုဘူး မမဂရေစီရဲ့။ ခတီမာဖြင့် ဒီအတိုင်းပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး နေပစ်လိုက်တာပဲ”

“အောင်မယ်လေးတော်”

“အင်္ဂါဂြိုဟ်ပေါ်မှာ ဆွဲငင်အားကလည်းများတော့ အဝတ်အစား ဝတ်ထားရင် သိပ်လေးလံတယ်လေ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

“အဲဒါကြောင့် အခုမှ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်ပွဲအမိ မြန်မြန်ဆင်းလာလိုက်တာ၊ အဝတ်အစားအဟောင်းတွေပဲ ပြန်ဝတ်ခဲ့ရတယ်လေ။ အဝတ်အစားမဝတ်တာကြာတော့ အောက်ခံဝတ်ဖို့ကို မေ့သွားတာ မမဂရေစီ ရဲ့”

“တော်ပါတော့အေ့ တော်ပါတော့့့ မကြားပါရစေနဲ့ တော့့”

“ဒါနဲ့ ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်တုန်းကပွဲမှာ မမဂရေစီ စုန်းခေါင်ချုပ် အရွေးခံရတယ်နော်”

“အင်္ဂါဂြိုဟ်ပေါ်ကနေ ညည်း ဒါတွေဘယ်လိုသိလဲ”

“ခတီမာမှာ မှော်ဓာတ်လုံးပါတယ်လေ မမဂရေစီ။ ခတီမာက နေ့တိုင်း ကမ္ဘာပေါ်ကို မှော်ဓာတ်လုံးနဲ့ကြည့် နေတာပါ။ ကမ္ဘာနဲ့အဝေးကြီးမှာ နေပေမဲ့ ခတီမာမှာ ကမ္ဘာ့ဗဟုသုတတွေ မချို့တဲ့ပါဘူး မမဂရေစီ”

“ဒါတစ်ခုတော့ ညည်းကိုချီးကျူးတယ်အေ”

“ငှင်း ငှင်း ဟင်း ဟင်း”

ခတီမာဘီဘီက သူမကို ချီးမွမ်းလိုက်၍ ပခုံးလေးတွန့်ကာ ရယ်နေလေသည်။ ပြီး သူမ၏မှော်ဓာတ်လုံးကြီးကို ရင်နှစ်မြွှာကြားထဲ ထည့်ထားရာမှ ထုတ်ပြလိုက်သည်။

“တခြားဂြိုဟ်ပေါ်ကနေ လှမ်းကြည့်လို့တောင် မြင်ရတယ်ဆိုတော့ ညည်းဓာတ်လုံးက တော်တော်စွမ်းတာ ပဲအေ့”

“ဒီဓာတ်လုံးကြီးဟာ ခတီမာရဲ့ အသွေးအသားအသက်ပါ မမဂရေစီ”

ခတီမာက ဓာတ်လုံးကြီးဖြင့်ပါးကိုပွတ်ရင်း မချို့တရို့ ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒီပွဲမှာ လိုအပ်ရင် ညည်းဓာတ်လုံးကို သုံးသင့်ရင်သုံးရမယ် ခတီမာရယ်”

“သုံးပါ မမဂရေစီ သုံးပါ။ ဒါနဲ့စကားမစပ် ဒီရာစုအသစ်မှာ ရော မမဂရေစီ စုန်းခေါင်ချုပ်အဖြစ် အရွေးခံဦးမှာလား”

“တော်ပါပြီအေရယ် ငါ့အသက်လည်း ကြီးလှပါပြီ။ စုန်းခေါင်ချုပ်လည်း အရွေးမခံတော့ဘူး။ လူအဖြစ်လည်း အသက်ဆက်မရှည် ချင်တော့ဘူး။ ဒီပွဲပြီးတာနဲ့ ငါ့ပိညာဉ်ကို ချုပ်ငြိမ်းပစ်လိုက်တော့မယ်အေ့”

“အင်း မမဂရေစီကတော့ စုန်းခေါင်ချုပ်ဖြစ်ဖူးသွားပြီဆိုတော့ လူဖြစ်ကျိုး စုန်းဖြစ်ကျိုးနပ်ပါပြီ။ ခတီမာတော့ စုန်းတို့လောကမှာ အရေးပါအရာရောက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်သေးတယ်။ အဲဒါကြောင့် အခု ကျင်းပတဲ့ စုန်းခေါင် ချုပ်ရွေးချယ်ပွဲမှာ အရွေးခံဖို့အတွက် အမည်စာရင်း တင်သွင်းမလို့ပါ မမဂရေစီ”

“ဒါတော့ စုန်းတိုင်းရဲ့အခွင့်အရေးပဲ၊ ညည်းစာရင်းတင်ချင်လည်း တင်ပေါ့။ ကဲ ကဲ စာရင်းသွင်းမယ်ဆိုရင် ရွေးကောက်ပွဲကော်မတီရုံးမှာ စာရင်းသွင်းချည်၊ ငါလည်း လာမယ့်ညည်းသည်တွေကို ကြိုလိုက်ဦးမယ်”

နောက်ထပ်ရောက်လာသော ညည်းသည်များမှာ များပြားလှပေ၏။

အာဖရိကတိုက်မှ ဗူးဒူးမှော်ဆရာကြီးများ၊ အရှေ့တိုင်းမှ ဆယ့်နှစ်ကြိုးကဝေများ၊ အောက်လမ်းဆရာများ စသည့် မှော်အတတ်၊ စုန်းအတတ်နှင့်ပတ်သက်သော ပညာသည်ပေါင်း စုံလင်စွာပင် ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူတို့သည် တောတောင်လျှိုမြောင်များကြားမှ အလျှိုအလျှို ပေါ်ထွက်လာကာ စုန်းပညာနီးနှောဖလှယ်ပွဲနှင့် စုန်းခေါင်ချုပ်ရွေးကောက်ပွဲကြီးသို့ နေရာအနှံ့မှ နည်းလမ်းအသွယ်သွယ်ဖြင့် ရောက်ရှိလာကြခြင်းဖြစ်၏။ မိမိအတတ် ပညာကို လျှိုဝှက်လိုသူများက ဟိမဝန္တာတောင်နေရာတွင် စခန်းတစ်ထောက်ရပ်နားပြီးမှ စုန်းခေါင်းချုပ်ကြီး ဂရေစီသာဗာ၏ ရဲတိုက်ကြီးသို့ သာမန်အတိုင်း ခြေကျင်လျှောက်၍လာကြသည်။

မိမိပညာကို ကြွားဝါလိုသူများကမူ ကောင်းကင်ယံမှလည်းကောင်း၊ မြေလျှိုမိုးပျံ၍လည်းကောင်း၊ မိမိဖန်ဆင်း ထားသော စီးတော်ယာဉ်၊ တိရစ္ဆာန်အကောင်ပလောင်များကို စီးနင်း၍လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင် ထူးဆန်းသော သတ္တဝါများအသွင် ဖန်ဆင်း၍လည်းကောင်း ရောက်လာကြလေသည်။

ဥရောပတိုက်မှ စုန်းမများကမူ တံမြက်စည်းတစ်ချောင်းကိုခွ၍ ကောင်းကင်မှလေဟုန်စီးကာ ရှေးရိုးဆန်ဆန် ပင် ရောက်ရှိလာလေ၏။ အာရေဗျမှ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားဖြင့် မှော်ဆရာကြီးအချို့က ကော်ဇောပျံများပေါ်တွင် ခပ်မြိန်မြိန်ကြီးထိုင်၍စီးနင်းကာ ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားဖြင့် ရောက်ရှိလာပေ၏။

နဂါးအသွင်ဖန်ဆင်း၍ ကောင်းကင်မှ ရောက်ရှိလာသူများ၊ လင်းတ အသွင်ဖန်ဆင်း၍ မိုးပေါ်မှပျံဝဲလာသူများ၊ သိမ်းငှက်အသွင် ဖန်ဆင်းလာသူများလည်း ရှိပေသည်။

သူတို့အားလုံးသည် ဂရေစီသာဗာဏီရဲတိုက်ကြီးသို့ ရောက်သည်နှင့် မူလအသွင်သို့ပြောင်းလဲကာ အပေါက်ဝ မှစောင့်ကြိုနေသည့် စုန်းခေါင်ချုပ်ကြီးမစွဂရေစီသာဗာဏီကို နှုတ်ဆက်ဂါရဝပြုကြသည်။

ညသန်းခေါင် ၁၂ နာရီသို့နီးလာသည်နှင့် ဧည့်ပရိသတ်များ စုံလင်သလောက် ဖြစ်သွားလေသည်။

စုန်းခေါင်ချုပ်အဖြစ် ရွေးချယ်ခံမည့်သူများက ကော်မတီရုံးခန်းသို့သွားကာ စာရင်းပေးကြသည်။

မကြာမီ စုန်းခေါင်ချုပ်ရွေးချယ်ပွဲကြီး ကျင်းပပေတော့မည်။ စုန်းခေါင်ချုပ်ရွေးချယ်ပွဲပြီးလျှင် စုန်းပညာနီးနှော ဖလှယ်ပွဲကြီး ဆက်လက် ကျင်းပမည်ဖြစ်၏။

ပွဲသဘင်ကျင်းပရာ ကွင်းပြင်ကြီး၌ကား တီးသူမဲ့တူရိယာများမှ ထွက်ပေါ်လာသည့်ဂီတသံများ၊ စုန်းအချင်းချင်း နှုတ်ဆက်စကားပြောသံများ၊ စုန်းခေါင်ချုပ်ရွေးချယ်ခံမည့်သူများ၏ မိမိကိုယ်ကို ကြော်ငြာမဲဆွယ် နေသည့်အသံများဖြင့် ကြွက်ကြွက်ညံ့နေလေ၏။

လက်ရှိစုန်းခေါင်ချုပ်ကြီးမစွဂရေစီသာဗာဏီ အခမ်းအနားကျင်းပရာ ကွင်းထဲသို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်လေသည်။

J

၁၉၉၉ ခုနှစ်၏ ဒီဇင်ဘာလ ၃၁ ရက်နေ့ညနေခင်း။

ရန်ကုန်မြို့၏ လူကုံထံများနေထိုင်ရာ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတစ်ခုအတွင်း၌ နှစ်သစ်ကူးပွဲကျင်းပရန် ပြင်ဆင်နေကြလေသည်။

အိမ်ရှင်အဖြစ် ပွဲလက်ခံကျင်းပသည့်အိမ်၌ မောင်နှမသုံးယောက် ရှိသည်။ မောင်နှမတစ်ယောက်လျှင် ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ငါးဦးစီ ဖိတ်ကြကြေးဖြင့် မောင်နှမသုံးယောက်သား ပိုက်ဆံစုပြီး နှစ်သစ်ကူးပွဲ ကျင်းပကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

မိဘများဖြစ်သည့် ဒေါက်တာရွှေလနှင့် ဒေါက်တာစန္ဒာတို့မှာ သူတို့အလုပ်လုပ်သည့် ဆေးတိုက်ကြီးမှပြုလုပ်သော နှစ်သစ်ကူးပွဲကို သွားရောက်နေကြ၍ အိမ်တွင် မောင်နှမသုံးယောက်သာ ကျန်ရစ်ကြလေ၏။

မောင်နှမသုံးယောက်နှင့် သူတို့သူငယ်ချင်းများသည် အိမ်ဖော်သုံးဦးအကူအညီဖြင့် နှစ်သစ်ကူးပွဲကို သူတို့စိတ်တိုင်းကျ ကျင်းပရန် ပြင်ဆင်နေကြလေသည်။

ပုံမှန်အားဖြင့် တကျက်ကျက် ရန်ဖြစ်နေကျဖြစ်သော မောင်နှမသုံးယောက်မှာ ဒီနေ့တော့ တက်ညီလက်ညီနှင့် တည့်နေကြလေသည်။

ဆေးတက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသူ အစ်မအကြီးဆုံး **ကေသရီ**။

ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ် တတိယနှစ်ကျောင်းသား မောင်အလတ် **သရဝဏ်**။

ပထမနှစ်ဥပဒေကျောင်းသူ ညီမအငယ်ဆုံး **ဘရဏီ** တို့ဖြစ်ကြလေ၏။

မြညှင်းလေပြေသည် ဘရဏီ၏အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်၍ သည်ပွဲကိုတက်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဘရဏီဖိတ်ထားသော သူငယ်ချင်း ငါးယောက်မှာလည်း ကျောင်းမှာအတူတွဲနေကျသူများပင် ဖြစ်သည်။

အိမ်ရှင်မောင်နှမက သုံးယောက်၊ ဧည့်သည်က ဆယ့်ငါးယောက်မို့ စုစုပေါင်း ၁၈ ယောက်သည် နည်းသည်ဟုလည်း မဆိုသာ၊ များသည်လို့လည်း မပြောသာပေ။

အသက်အရွယ် သုံးမျိုးဖြစ်သော မောင်နှမသုံးယောက်၏ ဧည့်သည်များမှာလည်း သုံးမျိုးသုံးစား ဖြစ်နေလေသည်။

အကြီးဆုံး ကေသရီ၏သူငယ်ချင်းအားလုံးမှာ ကေသရီကဲ့သို့ ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူများဖြစ်ပြီး အသက် ၂၀ကျော်သူများဖြစ်သည်။ အားလုံးထဲတွင် အသက်အကြီးဆုံး၊ ပညာရည်အမြင့်ဆုံးဆိုသည့် မာန်ဖြင့် နည်းနည်းတော့ ဟန်ကြီးပန်ကြီးနိုင်သည်ဟု သရဝဏ်စိတ်ထဲမှာ ထင်သည်။

ကြည့်လေ အငယ်တွေက ယောက်ျားလေးရော၊ မိန်းကလေးပါ တက်ညီလက်ညီ လုပ်စရာရှိတာလုပ်နေသည့်အချိန်တွင် သူတို့က ဗီဒီယို ထိုင်ကြည့်သူက ကြည့်နေသည်။ မဆီမဆိုင် သူတို့လည်း နားမလည်ဘဲနှင့် ပိုင်တူးကေ Y2K ကိစ္စကို ဆွေးနွေးနေကြသေးသည်။

သရဝဏ်က ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲလုပ်မည့်အချိန်မှာ ရန်မဖြစ်ချင်၍ ကေသရီနှင့်သူငယ်ချင်းများကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်ကာ ခြံထဲသို့ထွက်လာခဲ့သည်။

ခြံထဲ၌ သရဝဏ်သူငယ်ချင်းယောက်ျားလေးများက သစ်ပင်များပေါ်၌ ရောင်စုံမီးလုံးများကို သွယ်တန်းချိတ်ဆွဲနေကြသည်။ ညီမလေး ဘရဏီ၏သူငယ်ချင်းများက မီးကင်မည့်အသားများကို ဒိန်ချဉ်ထဲတွင် စိမ်နေကြ၏။ အချို့က မီးကင်မည့်အလူးများကို ပြုတ်နှင့်နေကြသည်။

သည်ညအစီအစဉ်မှာ မီးပုံပွဲကျင်းပပြီး ကာရာအိုကေဆိုကြမည်။ ပါဆယ်ဂိမ်းကစားကြမည်။ မီးပုံတွင် အသားများ၊ အသီးအရွက်များကို ကိုယ်တိုင်ကင်စားကြမည်ဖြစ်၏။

သရဝဏ်က ညီမဖြစ်သူ ဘရဏီသူငယ်ချင်းတွေအားလုံး တက်ညီလက်ညီလုပ်ကိုင်နေကြတာ မြင်လိုက်၍ ကျေနပ်သွား၏။

“လေပြေ ဝါးခြမ်းတွေကို ခွဲနေတာလား၊ လက်မားရှဦးမယ် နော်”

အကင်ကိုထိုးသီမည့်ဝါးတံများကို မားတစ်ချောင်းနှင့် စိတ်ဖြာနေသည့် မြည့်လေပြေအနီးသို့ကပ်သွားကာ သရဝဏ်က မေးလိုက်သည်။

ဘရဏီက သူ့အစ်ကိုအဖြစ်သည်းပုံကိုကြည့်၍ မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။

“ဘရဏီတို့ နင်တို့ လေပြေကို ဝိုင်းကူလုပ်ပေးလိုက်ကြဦးလေ။ ဒီမှာ လေပြေတစ်ယောက်တည်း လုပ်နေတယ်”

“အမယ်လေး အဲဒီတုတ်ချောင်းတွေအကုန်လုံး ဝါးလုံးဘဝကနေ တုတ်ချောင်းဘဝရောက်အောင် ညီမလေးတို့ သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းလုပ်ထားတာပါနော်။ လေပြေက အချောသပ်နေတာပါ။ ထူးပြီးပင်ပန်း မသွားပါဘူးကိုကိုရယ်၊ အဖြစ်သည်းမနေပါနဲ့”

“ကိုသရဝဏ် ဟောဒီမှာ အသားတုံးတွေ လှီးဖြတ်နေရလို့ တစ်ကိုယ်လုံးညှီစော်နံ့နေတဲ့ နီလာတို့ကိုလည်း သနားပါဦး”

နီလာနှင့်အတူ အသားများကိုင်နေသည့် လဲရီဝင်းနှင့်ပြီးပြီးယဉ်တို့က စပ်ဖြဲဖြဲမျက်နှာပေးဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“အေးပါ ငါ နင်တို့နားမရောက်သေးလို့ မမြင်လိုပါဟ။ နင်တို့က တာဝန်ကျေတယ်။ မမကြီးတို့အုပ်စုကို ငါက မကြည့်တာ။ အိမ်ထဲမှာ ဗီဒီယိုထိုင်ကြည့်နေကြတယ်လေ”

သရဝဏ်က အရက်ပြေပြောရင်း နီလာတို့သုံးယောက်ဆီ လျှောက်သွားသည်။

“ဟ အသားတွေ နင်တို့ကောင်းကောင်းကိုင်တတ်ရဲ့လား၊ ဒေါ်ရွှေ့ကိုလုပ်ခိုင်းလေ။ ဒေါ်ရွှေ့ရော ဒေါ်ရွှေ့ အိမ်ဖော်တွေလည်း ဒီနားမှာ တစ်ယောက်မှမရှိပါလား ဒေါ်ရွှေ့”

သရဝဏ်က အိမ်ထဲကိုလှည့်အော်လိုက်သည်။

“လာပါပြီ ကိုသွင်”

အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ် အိမ်ဖော်မကြီးဒေါ်ရွှေ့ အပြေး ရောက်ချလာသည်။

“ဒေါ်ရွှေ့ ဒီမှာ အငယ်တွေချည်း အသားတွေလုပ်နေတာ။ သူတို့ ကောင်းကောင်းဘယ်နိုင်မှာလဲ။ ဒေါ်ရွှေ့ ကူညီမှပေါ့”

“ဒေါ်ရွှေ့နဲ့လှချိန်က ဦးဖိုးမိုးနဲ့အတူတူ မီးပုံပွဲလုပ်ဖို့ ထင်းချောင်း တွေ ခွဲပေးနေတာပါ ကိုသွင်။ ဒီနားမှာ မလုံးကို ဒေါ်ရွှေ့ ကူခိုင်းထားပါ တယ်။ မလုံး ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

“မမကြီး အအေးဖျော်ခိုင်းလို့ သွားဖျော်နေတယ်”

ဘရဏီက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

အိမ်မှာ မိန်းမအိမ်ဖော်သုံးယောက်ရှိရာ ဒေါ်ရွှေ့ မလုံးနှင့် မလှချိန်တို့ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့အထဲမှာ ဒေါ်ရွှေ့က အသက်အကြီးဆုံးမို့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။ ဦးဖိုးမိုးဆိုသူမှာ ခြံစောင်နှင့်မာလီတာဝန်ကို တွဲယူရသော အဘိုးကြီးဖြစ်ပါသည်။

“အဲဒီ မမကြီးတို့အုပ်စုက တော်တော်အခြေကြီးတယ်။ ဘာမျှ ကူမလုပ်ဘဲ ဒီမှာလုပ်နေတဲ့လူကိုတောင် သူတို့က ခေါ်ခိုင်းလိုက်သေးတယ်”

“ဒေါ်ရွှေ့တို့ ထင်းခွဲတာ ပြီးတော့မှာပါ ကိုသွင်။ ပြီးရင် ဒေါ်ရွှေ့ ဘရဏီတို့ကို ကူလုပ်ပေးလိုက်ပါမယ်။ အချိန်ရှိပါသေးတယ်ကွယ်၊ မပူပါနဲ့ ကိုသွင်”

“ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ ဒါဆို ဒေါ်ရွှေ့ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်ပါ”

သရဝဏ်က ဒေါ်ရွှေကိုတော့ စိတ်ကျေနပ်မှုအပြည့်ရှိသည်။ ဒေါ်ရွှေ ဒီအိမ်မှာနေလာတာ ခြောက်နှစ်ကျော်ပြီ ဖြစ်သလို သရဝဏ်အကြိုက်ကိုလည်း အားလုံးသိ၏။ ဒါ့ကြောင့်လည်း သရဝဏ်က သူ့ ဝေယျာဝစ္စမှန်သမျှ ဒေါ်ရွှေကို ပဲ ခိုင်းလေသည်။

အိမ်ဖော်သုံးယောက်တွင် ဒေါ်ရွှေက သရဝဏ်တာဝန်ကိုယူရကား၊ မလုံးက မမကြီးကေသရီ လက်စွဲဖြစ်သည်။ အိမ်ဖော်ထဲမှာ အငယ်ဆုံးဖြစ်သည့် မလှချိန်က အငယ်ဆုံးညီမဘာရဏီ ခိုင်းဖတ်ဖြစ်နေတော့၏။ တရားဝင် တာဝန်ခွဲ ပေးထားခြင်းမဟုတ်ပဲ သူ့အလိုအလျောက် ဖြစ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်ရွှေသည် သရဝဏ်နာမည်ကို မခေါ်တတ်ရှာပေ။ ရိုးသားသော တောသူမကြီးဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ မှည့်လေ့မှည့်ထ မဟုတ်ဘဲ ဆန်းဆန်းပြားပြားမှည့်ထားသည့် ‘သရဝဏ်’ဆိုသည့်အမည်၏ အသံထွက်ကို မထွက်တတ် ရှာချေ။ ဖေဖေ၊ မေမေတို့က ‘သရဝင်၊ သရဝင်’ဟု အသံထွက်အတိုင်းခေါ်သံကို သူ့နားထဲတွင် ‘သွင်’ ဟုကြားကာ ဒီအိမ်ရောက်စကတည်းက ‘ကိုသွင်’ဟု ခေါ်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ နောက်ရောက်လာသည့် အိမ်ဖော်များက သရဝဏ် အမည်ရင်းကိုပင် ကိုသွင်ဟု ထင်နေကြရှာသည်။

ဒေါ်ရွှေသည် အညာမြို့တစ်မြို့၏ ရွာငယ်လေးတစ်ရွာမှ အလုပ်လာလုပ်နေသူဖြစ်သည်။ အညာတွင် အိမ်ထောင်သည်သားတစ်ယောက် ကျန်ခဲ့သည်။ သားနှစ်ယောက်ရှိရာ သားအငယ်သည် ချောင်းထဲတွင် ရေနစ်သေဆုံး သွားသည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုသေသွားသောသားငယ်မှာ သရဝဏ်နှင့်တူသည်ဆိုကာ သရဝဏ်ကို ချစ်နေရှာခြင်းဖြစ် လေ၏။

သရဝဏ်ကလည်း သူ့အပေါ်ဂရုတစိုက်ရှိလှသည့် ဒေါ်ရွှေကို ခင်မင်မိပါသည်။ ဒေါ်ရွှေသည် အညာသူ အဘွားကြီးဖြစ်ပြီး ငယ်စဉ်က ပင်ပန်းကြမ်းတမ်းသောအလုပ်များလုပ်ခဲ့ရ၍ ရုပ်ရည်မှာ ရှိရင်းစွဲအသက်ထက် အိုစာ နေရှာသည်။ အသားမည်း၍ ပါးရေနားရေတွန့်နေရှာပြီ။ မေမေနှင့် ရွယ်တူများဖြစ်သော်လည်း ယှဉ်ကြည့်လျှင် ဒေါ်ရွှေ က ဆယ်နှစ်လောက် ပိုကြီးသည်ထင်ရ၏။ မြို့အနေနှင့်တောအနေကွာခြားခြင်းပါပဲ။ သို့သော် ဒေါ်ရွှေမျက်နှာ၌ ကြည့်ကောင်းသော ဆွဲဆောင်မှုတစ်ခုတော့ ရှိနေသည်။ မျက်ခုံးနှစ်ခု၏ အလယ်တည့်တည့်တွင်ရှိသော မှဲ့သီးကြီးဖြစ် ပါ၏။ လက်သန်း၏လက်သည်းခွံလောက်ရှိသော အနက်ရောင်မှဲ့သီးကြီးက ဒေါ်ရွှေ၏ မျက်ခုံးနှစ်ခုကြား၊ နဖူးအလယ် တည့်တည့်၌ ထင်းထင်းကြီး ရှိနေသည်။

သရဝဏ်က နောက်ဖေးဘက်မှ အစားအသောက်လုပ်ငန်းများကို စစ်ဆေးအပြီးတွင် အိမ်ရှေ့ခြံထဲ၌ မီးလုံးများ သွယ်တန်းနေသည့် သူငယ်ချင်းများရှိရာသို့လာခဲ့လေ၏။ ကိုယ်က အိမ်ရှင်ဖြစ်ကာ ယောက်ျားလေးလည်းဖြစ်သည်ပို့ ပွဲစည်စည်ကားကားနှင့် လှလှပပဖြစ်ဖို့မှာ ကိုယ့်တာဝန်လို့ပဲ သရဝဏ်က ယူဆထားသည်။

အိမ်ရှေ့ကို သရဝဏ်ရောက်သွားချိန်၌ သူ့သူငယ်ချင်းများက မီးလုံးများသွယ်တန်းပြီးနေပေပြီ။ ရောင်စုံမီးလုံး များက ပင်လယ်ကမ္ဘာပင်များကြားတွင် လှိုင်းတွန့်သံ ဣဏာန်၊ ကြက်ခြေသံ ဣဏာန်၊ စက်ဝိုင်းသံ ဣဏာန် များဖြင့် ပုံစံ မျိုးစုံ ချိတ်ဆွဲလျက်ရှိလေသည်။

“ပြီးပြီ သရဝဏ်ရေ”

တစ်ယောက်က သတင်းပေးလိုက်သည်။

“Current ဝင်ရဲ့လား၊ အိမ်ထဲကပလပ်မှာထိုးပြီး ဂျှိုင်းကြည့်ပါဦး”

သရဝဏ်က မီးကြိုးအစတစ်ဖက်မှ ပလပ်ခေါင်းဖြင့် အိမ်ထဲမှ ဘုတ်ခုံပလပ်ပေါက်တွင် ထိုးလိုက်သည်။

သွယ်တန်းထားသော မီးကြိုးတစ်လျှောက်မှ ရောင်စုံမီးသီးလေးများက တဖျတ်ဖျတ်ဖြင့် အစီအရီ လင်းလက် သွားလေသည်။

“အိုကေဟေ့ လှတယ်ကွာ၊ မင်းတို့ကိုချီးကျူးတယ်”

သရဝဏ်က သူငယ်ချင်းများကို ကျေးဇူးစကား ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ သူငယ်ချင်းတို့ရေ၊ ပင်ပန်းတယ်လည်း မထင်နဲ့။ ခုံတွေ စားပွဲတွေ ရွှေကြရအောင်ကွာ။ ပြီးရင် တီဗွီရော ဗီစီစက်ရော ဆောင်းဘောက်တွေပါ ရွှေရဦးမှာ၊ မိုးမချုပ်ခင်လုပ်လိုက်ကြစို့”

“လုပ်လိုက်လေ ကြာသလားလို့”

“ကျော်စွာတစ်ယောက်ကော”

သရဝဏ်က သူငယ်ချင်းငါးယောက်တွင် တစ်ယောက်လျော့နေ၍ မေးလိုက်သည်။

“ကားနဲ့ထွက်သွားတယ်၊ ဒါ သွားဝယ်တာ”

သီဟအောင်က ညာဖက်လက်မကိုထောင်ကာ နှုတ်ခမ်းတွင် တွေ့ပြုရင်းပြောလိုက်သည်။ အရက်သွားဝယ် တယ်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်၏။

“မိန်းကလေးတွေက များတယ်နော်၊ မင်းတို့သိပ်လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဒီတိုင်းမသောက်ပါဘူးကွာ၊ ပန်ချ် Punch ဖောက်မှာပါ။ မိန်း ကလေးတွေပါ သောက်လို့ရအောင်တဲ့။ ဆရာ ကြီးကျော်စွာက လက်စွမ်းပြပါလိမ့်မယ်”

အရက်ကိုပန်ချ်ဖောက်သည်ဆိုသည်မှာ အရက်ထဲသို့ အချိုရည်၊ သကြားနှင့်အတူ ဖရဲသီး၊ သခွားချိုသီး၊ စတော်ဘယ်ရီစသည့် ပျော့ပျောင်းသောအသီးများကိုထည့်ပြီး ရောမွှေဖျော်စပ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျော်စွာမရှိ၍ သရဝဏ်နှင့် ကျန်သည့်သူငယ်ချင်းလေးယောက် အိမ်ထဲဝင်ခဲ့ကာ စားပွဲကုလားထိုင်များကို မ,ထုတ်သည်။

သူတို့ စားပွဲသယ်နေချိန်၌ ကေသရီတို့အုပ်စုက ဗီဒီယိုဇာတ်ကားကြည့်ကောင်းတုန်း။

မလေးရှားစုန်းကားတစ်ကားကို ထိုးကြည့်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

မြညှင်းလေပြေလည်း ကေသရီတို့အုပ်စုနှင့်အတူ ထိုင်ကြည့်နေတာကို မြင်ရ၏။

မိန်းကလေးများက စုန်းကားထဲမှ ရွံရှာစက်ဆုပ်ဖွယ်၊ အသည်းယားဖွယ်ပြကွက်များကိုကြည့်ကာ ‘တဟင်ဟင် တဟယ်ဟယ်’ ဖြစ်နေကြသည်။ သရဝဏ်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ စုန်းမကြီးပါးစပ်ထဲက မြွေအသေးလေးတွေ အကောင် ပေါင်းများစွာ အရှင်လိုက်ထွက်ကျလာတာကို မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုပြကွက်ကိုကြည့်၍ တဝေါ့ဝေါ့ တအေ့အေ့နှင့် အန်ချင်သလို ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

“သူတို့မို့လို့ ဒါကြီးတွေကြည့်နေတယ်”

သရဝဏ်က နှာခေါင်းရှုံ့ရင်းပြောလိုက်သည်။

“မမကြီး၊ ကာရာအိုကေဆိုဖို့ အဲဒီတီဗွီ ခြံထဲရွှေ့မှာနော်။ ခုံတွေ သယ်ပြီးရင် တီဗွီနဲ့အောက်စက်ကို လာ သယ်လှည့်မယ်”

သရဝဏ်က ကေသရီတို့အုပ်စုကို သတိပေးလိုက်သည်။

ကိုးနာရီမထိုးခင်မှာ အတော်များများ ပြင်ဆင်လို့ပြီးသွားသည်။

ခြံထဲကသစ်ပင်များမှာ ရောင်စုံမီးလုံးများ လင်းချည်မှိန်ချည်ဖြင့် လှပနေသည်။ မီးဆင်ထားသော သစ်ပင် များကြားမှာ စားပွဲရည်သုံးလုံးကို အရှည်လိုက်ဆက်ကာ အကင်လုပ်စားမည့် အသားနှင့်အသီးအနှံများကို တံစို့ထိုး လျက် အဆင်သင့် တင်ပေးထားသည်။ မိမိကြိုက်ရာကိုယူပြီး ကိုယ်တိုင်ကင်စားရမည့်စနစ်ဖြစ်ပါသည်။

ကုလားထိုင်များကိုတော့ ခြံဝဦးလှည့်၍ စီထားလိုက်သည်။ ကုလားထိုင်များနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ တီဗွီနှင့် ဗွီစီစက်ထားပြီး ကာရာအိုကေဆိုကြမည်။ ပါဆယ်ဂိမ်းကိုလည်း ကုလားထိုင်များချထားသည့် ကွက်လပ်မှာ ကစား မည်။ ပါဆယ်ဂိမ်းကစားချိန်တွင် ကုလားထိုင်တွေ ဘေးခဏထုတ်ထားရမည်ဖြစ်သည်။

အစီအစဉ်က ပါဆယ်ဂိမ်းကစား၊ ကစားရင်း မီးပုံမှာအကင်၊ ကင်စားကြ။ ပြီးတော့မှ ကာရာအိုကေဆိုရင်း ၁၂ နာရီထိုးသည်အထိ စောင့်ကြမည်ဖြစ်သည်။

၁၂ နာရီတိတိတွင် ဟက်ပီးနယူးယီးယားဟု အော်ကြမည်။ နှစ်သစ်,ရာစုသစ်ကို ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီး ကူးကြမည်။

အရက်ထွက်ဝယ်တဲ့ကျော်စွာလည်း ပြန်ရောက်နေပြီး ရမ်အရက်ထဲကို အသီးအနှံတွေ သကြားအချိုရည်တွေ ထည့်ဖျော်စပ်လို့ ပန်းချီ ဖောက်နေပြီဖြစ်သည်။

တီဗီတင်မယ့်စားပွဲဘေးမှာလည်း ဆောင်းဘောက်စ်ကြီး လေးလုံးကို အကွာအဝေးညီညီချပြီးပြီ။

လိုတာဆိုလို့ စားပွဲပေါ်ကို တီဗီတင်ဖို့ပဲ လိုတော့သည်။

သရဝဏ်သည် ဒီနေ့အဖို့ ရန်မဖြစ်အောင်နေမယ်လို့ စိတ်လျှော့ထားရင်းမှ မမကြီးကေသရီတို့အုပ်စုကို မကြည့်မသာဖြစ်သွားရလေသည်။ ကြည့်လေ ဒီမှာအငယ်တွေက လိုလေးသေးမရှိအောင် လုပ်ကိုင် နေတုန်းမှာ သူတို့က ဗီဒီယိုအကြည့်မပျက်ကြ၊ အိမ်ထဲက ခုထိထွက်မလာကြသေး။

ကာရာအိုကေဆိုဖို့တီဗီမှာ သူတို့ကြည့်နေသည့်တီဗီကို ရွှေ့ရမည် ဖြစ်သည်။

သရဝဏ်စိတ်တိုတိုနှင့်ပင် အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားသည်။

“ကဲ မမကြီးတို့၊ တော်ကြတော့ဗျာ။ ကိုးနာရီထိုးနေပြီ၊ ပွဲစတော့မယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဗီဒီယိုကားက ဘယ်တော့ ကြည့်ကြည့်ရတယ်”

“နေစမ်းပါဦးဟဲ့၊ ပြီးတော့မှာပါ။ ဒီမှာ ကောင်းခန်းရောက်နေပြီ။ အပေါ်ထပ်ကတီဗီကို ရွှေ့လိုက်ဟယ်”

“ဟာဗျာ အပေါ်ကချရမှာ ပင်ပန်းတယ်။ ပြီးတော့ အပေါ်က တီဗီကသေးတယ်။ မမကြီးတို့ အပေါ် ရွှေ့ကြည့်ချင် ကြည့်ကြ”

“သရဝဏ် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ဒီမှာပြီးတော့မှာပါဆို”

တီဗီမြင်ကွင်းကို သရဝဏ်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ စုန်းမကြီး ထင်ပါသည်။ ကိုယ်လုံးမပါ။ ခေါင်းချည်းပဲ လေထဲ၌ပျံဝဲနေ၏။ ခေါင်းပြတ်စုန်းမကြီးက သူမ၏နားရွက်ကြီးနှစ်ဖက်ကို အတောင်ပံသဖွယ်ခတ်ကာ ပျံသန်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် လျှာကြီးကို ထုတ်လိုက်ရာ လျှာက တစ်တောင်လောက် ရှည်ထွက်လာသည်။

“ဘူး ထွား ဟားဟား”

မသတိစရာအသံကြီးဖြင့် ရယ်မောလိုက်သေးသည်။

“အမယ်လေးတော် ကြောက်စရာကြီး”

မြညှင်းလေပြေက မျက်နှာကိုလက်ဝါးဖြင့်အုပ်ရင်း အော်လိုက်လေသည်။

“ကြောက်ရင် ဘာလိုကြည့်နေသေးလဲ။ အလကား ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ရိုက်ထားတာ”

သရဝဏ်က မကျေမနပ်ရေရွတ်ရင်း ခြံထဲသို့ ပြန်ထွက်သွားလေ သည်။

ကေသရီတို့ စုန်းကားက ကိုးနာရီဆယ်မိနစ်လောက်မှ ပြီးသွားသည့်အတွက်ပွဲကို ကိုးနာရီခွဲလောက်မှ စဖြစ်တော့သည်။

ခြံထဲမှာ မီးပုံပွဲအတွက် မီးပုံလည်းဖိုပြီးပြီ။ တချို့က ကင်စားလို့ နေကြပြီ။

သရဝဏ်သူငယ်ချင်းများက တီဗီကိုလာရွှေ့ကာ ခြံထဲမှာ ပြန်ဆင်နေသည်။ ဆောင်းဘောက်စ်များ၊ မိုက်များ ဂျိုင်းရသည်နှင့် ဆယ်မိနစ်လောက်ထပ်ကြာသွား၏။

မြညှင်းလေပြေသည် မမကြီးတို့နှင့်အတူ စုန်းကားထိုင်ကြည့်နေရာမှ အပြီးတွင် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ ခြံထဲ မဆင်းခင် အပေါ့အပါးသွားထားဖို့အတွက် သန့်စင်ခန်းရှိရာသို့လာခဲ့၏။

လေပြေမျက်စိထဲ၌ တစ်ဝက်တစ်ပျက်သာ ကြည့်လိုက်ရသော စုန်းကားကို မျက်စိထဲမြင်ယောင်နေသည်။ အထူးသဖြင့် ခေါင်းပြတ်စုန်းမကြီး၏ ကြောက်စရာသဏ္ဍာန်ကို စွဲပြီးကြောက်နေ၏။

လေပြေက အိမ်သာတံခါးကို ဆွဲဖွင့်မည်အပြု။

အိမ်သာတံခါး ရုတ်တရက်ပွင့်လာကာ အတွင်းထဲမှ ဦးခေါင်းပြတ်ကြီးတစ်ခု ပြုထွက်လာသည်။

အရေခွံများရှုံ့တွနေသော စုန်းမဦးခေါင်းကြီး။

“အမယ်လေး”

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်တာတုံး”

ခေါင်းပြတ်ကြီးခဏီက အသံထွက်လာသည်။ ချက်ချင်းပင် ခေါင်းနှင့်ဆက်လျက်ဖြစ်သော ခန္ဓာကိုယ်အောက် ပိုင်းပါ အိမ်သာထဲမှထွက်လာ၏။

“လန့်လိုက်တာ ဒေါ်ရွှေရယ်”

အိမ်ဖော်မကြီးဒေါ်ရွှေ ဖြစ်နေသည်။ ဒေါ်ရွှေက အိမ်သာထဲမှ မထွက်ခင် အပြင်မှအသံကြား၍ ခေါင်းချည်းပြု ကြည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အရုပ်ဆိုးပြီးအသားမည်းသော ဒေါ်ရွှေကို ရုတ်တရက် ဦးခေါင်းချည်းမြင်လိုက်ရ၍ လန့်သွားခြင်းမှာ အခြား ကြောင့်မဟုတ်။ ဒေါ်ရွှေ၏ မျက်ခုံးနှစ်ခုအလယ်တည့်တည့်မှ လက်သည်းခွံအရွယ်လောက်ရှိ မှဲ့ကြီးကိုပါ မြင်လိုက်ရ သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

လောလောလတ်လတ် ကြည့်ထားသော စုန်းကားထဲက ခေါင်းပြတ်စုန်းမကြီးတွင်လည်း နဖူးအလယ်တည့် တည့်၌ အနက်ရောင်အလုံးတစ်လုံး မြှုပ်ထားပေသည်။ မှဲ့တော့ မဟုတ်။ မဟူရာကျောက်ကို နဖူးမှာ မြှုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဇာတ်လမ်းအရ ခေါင်းပြတ်စုန်းမ၏အသက်မှာ မဟူရာကျောက်ထဲ၌ ရှိသည်။

စုန်းကားကိုကြည့်ထားသော လေပြေက ဇာတ်ကားထဲက စုန်းမကြီးနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူနေသည့် ဒေါ်ရွှေကို ဦးခေါင်းချည်း အရင်မြင်လိုက်ရ၍ လန့်သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“လေပြေ အိမ်သာဝင်မလို့လား၊ ဝင် ဝင်”

ဘရဏီတို့အိမ်ကိုလာနေကျမို့ လေပြေကို ဒေါ်ရွှေ ရင်းနှီးနေပြီး ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ရွှေက အိမ်သာထဲမှထွက်သွားသည်။

လေပြေအိမ်သာထဲကပြန်ထွက်လာတော့ ခြံထဲက အသံများ ပျံ့လွင့်လာ၏။ သူတို့ ကာရာအိုကေ စ၊ဆိုနေ ကြပြီ။

လေပြေက အဝတ်အစားများကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ဆွဲဆန့်ရင်း အိမ်သာရှေ့မှထွက်ခဲ့သည်။

မီးဖိုခန်းထဲကိုဖြတ်အလာ

ဘေးနားမှ အသံကြားလိုက်ရ၍ လေပြေ လှည့်ကြည့်လိုက်သည် တွင်

စတိုခန်းဘေးမှ အခန်းတံခါးပွင့်ကာ ခေါင်းပြုကြည့်နေသည့် ဒေါ်ရွှေဦးခေါင်းကြီးကို မြင်လိုက်ရပြန်၏။

ဒေါ်ရွှေမှန်းသိနေ၍ သည်တစ်ခါတော့ မအော်မိတော့။ လန့်တော့လန့်သွားသည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ ဒေါ်ရွှေ”

“ဒေါ်ရွှေ အိပ်တော့မလို့ လေပြေ”

“ဟင် ပွဲက ခုမှစတာ၊ ဒေါ်ရွှေတို့လည်း လာကြလေ။ ကူလည်းလုပ်ရင်း အကင်လည်းစားကြပေါ့။ လေပြေတို့ ပါဆယ်ဂိမ်းကစား မှာ မကြည့်တော့ဘူးလား”

“မလာတော့ဘူး လေပြေရယ်၊ ဒေါ်ရွှေ တစ်နေ့လုံးပင်ပန်းထား လို့ ငြီးစိစိကြီးနဲ့ အိပ်ချင်နေတယ်။ ဩော် ကိုသွင့်ကိုတော့ သွား မပြောနဲ့နော်။ လိုတာတွေအကုန်လုပ်ပေးဖို့ လှချိန်တို့ မလုံးတို့ကို ဒေါ်ရွှေမှာ ထားပြီးသား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ကိုသွင်က ဒေါ်ရွှေကိုမမြင်ရင် အော်နေမှာစိုးလို့”

“သူ့အလုပ်များနေလို့ သတိရမှာတောင် မဟုတ်ဘူး”

လေပြေ ထွက်လာသည်နှင့် ဒေါ်ရွှေဦးခေါင်းကြီး အခန်းထဲ မြုပ်ဝင်သွားကာ တံခါးကိုစေ့လိုက်သည်။

စတိုခန်းဘေးမှ ထိုအခန်းလေးမှာ ဒေါ်ရွှေတို့အိမ်ဖော်များ အိပ်ရန် ပေးထားသောအခန်းဖြစ်သည်။

ခေါင်းပြတ်စုန်းမပါသော ဗီဒီယိုကားကိုကြည့်ထားသောလေပြေသည် ဒေါ်ရွှေကို ခေါင်းပိုင်းချည်းပဲ တိုက် တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့တွေ့နေရသည်ကိုတွေးမိကာ ရင်ဖိုရင်းက ပြုံးလိုက်မိလေ၏။

၃

ဟိမဝန္တာတောင်ထွတ်ပေါ်မှ စုန်းခေါင်ချုပ်ရွေးချယ်ပွဲကြီးကား ပြီးဆုံးသွားပေပြီ။

စုန်းခေါင်ချုပ်အဖြစ် ခတီမာဘီဘီကို ဆန္ဒမဲအများဆုံးဖြင့် ရွေးချယ်လိုက်ကြလေ၏။

ခတီမာဘီဘီကလည်း ပွဲမစမိမှာပင် ပွဲခင်းအနှံ့လိုက်၍ စုန်းများကို မဲဆွယ်ခဲ့လေသည်။ သူမကို မဲပေးသူအား အင်္ဂါဂြိုဟ်ပေါ်တွင် မြေကွက်တစ်ကွက် အလကားပေးမယ်ဟူသတည်း။ လူဆိုသည်မှာ လောဘသားများမို့ လူပင်ဖြစ်ကြ သောစုန်းများသည်လည်း အင်္ဂါဂြိုဟ်ပေါ်မှာ သွားနေလို့ရတာ၊မရတာကို မစဉ်းစားကြ။ မြေကွက်တစ်ကွက် အလကား ရလည်း မနည်းဘူးဆိုကာ မဲပေးကြခြင်းဖြစ်လေ၏။

ခတီမာဘီဘီက သူမ တကယ်ပင် အင်္ဂါဂြိုဟ်ပေါ်၌ မြေကွက်ရိုက်ထားကြောင်းကို သူမ၏ဓာတ်ဖန်လုံးဖြင့် လက်တွေ့ပြသခဲ့ပေသည်။ ဓာတ်ဖန်လုံးထဲတွင် လွင်တီးခေါင်မြေပြင်ပေါ်၌ အကွက်ချထားသောပုံရိပ်ကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရပါ၏။ ထိုပုံရိပ်သည် တကယ်ပင် အင်္ဂါဂြိုဟ်ရဲ့မြေမျက်နှာပြင် ဟုတ်၊မဟုတ်တော့ ဘယ်သူမျှ မသိနိုင်ပါပေ။

စုန်းခေါင်ချုပ်အဖြစ်အရွေးခံရန် အဆိုတင်သွင်းထားသူ ၈ ဦး ရှိပေသည်။ မစ္စတာဘရောင်းနှင့် ဦးသာဂေါင်လို စုန်းသက်ရင့် စုန်းသက်ကြားအိုကြီးများလည်း ပါသည်။ စုန်းသက်နုသော စုန်းပျိုစုန်းလွင်များလည်း ပါသည်။

စုန်းအများစုကတော့ သက်ရင့်စုန်းကြီးတွေကို ပို၍ သဘောကျ ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် စုန်းခေါင်ချုပ်ရွေးပွဲတွင် ခတီမာဘီဘီနှင့်အတူ ဦးသာဂေါင်နှင့် မစ္စတာဘရောင်းတို့ တစ်ပြေးနေ ခဲ့သည်။

မဲပေးပုံစံနစ်မှာ ခြောက်မဲပေးစနစ်ဖြစ်ပါ၏။

အရွေးချယ်ခံမည့်သူ ၈ ဦးအတွက် မဲပုံး ၈ ပုံးထောင်ပေးထားသည်။ မဲပုံးတစ်ပုံးစီမှာ အရွေးချယ်ခံပုဂ္ဂိုလ် အမည်ကို ရေးပေးထားသည်။ စုန်းအများရှေ့မှာပင် ပုံစံတူမဲပြားကို မိမိနှစ်သက်ရာမဲပုံးထဲသို့ ထည့်ရခြင်းဖြစ်၏။ မဲလိမ် လို့ မရပေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခတီမာဘီဘီ မဲအဆွယ်ကောင်း၍ ဆန္ဒမဲပေးသူ၏ ခြောက်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းမဲအရေအတွက်ဖြင့် အပြတ်အသတ် အနိုင်ရသွားခဲ့လေသည်။

ပွဲခင်းတစ်ခုလုံး ခတီမာဘီဘီ၏ ရယ်မောသံလွှမ်းသွားခဲ့လေသည်။

စုန်းခေါင်ချုပ်ဟောင်းဖြစ်သွားသည့် မစ္စဂရေစီသာဗာက စုန်းခေါင်ချုပ်အဆောင်အယောင်များဖြစ်သော သရဖူ နှင့် ရွှေစလွယ်ကို ခတီမာဘီဘီအား လွှဲအပ်ပေးလိုက်လေသည်။

လက်ခုပ်သံများ သောသောညံ့အောင် ထွက်ပေါ်လာလေ၏။ ခတီမာဘီဘီ၏နှုတ်ခမ်းကြီးမှာလည်း ပြုံးနေ သည့်ပုံစံမှ မပျက်တော့ပေ။

ထို့နောက် စုန်းခေါင်ချုပ်တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာထမ်းဆောင်မည့် အကြောင်း ကျမ်းသစ္စာကျိန်ဆိုရလေသည်။

စုန်းခေါင်ချုပ်ရွေးချယ်ပွဲပြီးဆုံးသွားသည့်အခါ ခေတ္တအနား ယူရန် အားလပ်ချိန်ပေးလိုက်လေသည်။

ပွဲ၏ဒုတိယပိုင်းအဖြစ် စုန်းပညာနီးနှောဖလှယ်ပွဲကို ဆက်လက် ကျင်းပလေသည်။

သက်ရင့်ဝါရင့်စုန်းကြီးများက သူတို့၏ စုန်းအတွေ့အကြုံများကို ဟောပြောကြသည်။ အသစ်တွေ့ရှိသည့် စုန်းပညာရပ်များကို စာတမ်းဖတ် တင်ပြကြလေသည်။

မစ္စဂရေစီသာဗာနှင့် ခတီမာဘီဘီအပါအဝင် စုန်းပညာရှင်ငါးဦး ဟောပြောခဲ့ကြလေ၏။

ဟောပြောပွဲအပြီး၌ မရှင်းလင်း၍ ပြန်လည်မေးမြန်းသည့် မေးခွန်းများကိုဖြေကြားကာ ဆွေးနွေးပွဲပြုလုပ်လေ သည်။

အချိန်မှာ တစ်စတစ်စ ကုန်လွန်သွားခဲ့ရာ နာရီပြန် ၂ ချက်ထိုးချိန်သို့ပင် ရောက်သွားလေ၏။

၂ နာရီ မိနစ် ၂၀ မှပင် အခမ်းအနား ပြီးဆုံးသွားလေသည်။

သို့သော် အခမ်းအနားပြီးဆုံးကြောင်းမကြေညာမီမှာ စုန်းခေါင်ချုပ်အသစ်စက်စက် ခတိမာဘီဘီ စင်ပေါ်သို့ တက်လာကာ စကားပြောလိုက်သောကြောင့် အခမ်းအနားကို ဆက်လိုက်ရလေ၏။

ခတိမာဘီဘီက စုန်းလောကကြီး သာယာလှပရေးအတွက် သူစဉ်းစားထားသော အစီအစဉ်တစ်ခုကို တင်ပြ လိုကြောင်း နိဒါန်းချီကာ အောက်ပါအတိုင်း ပြောကြားခဲ့လေသည်။

“စုန်းအပေါင်းတို့ရှင် ကျွန်မတို့တတ်ကျွမ်းထားတဲ့ စုန်းပညာဟာ ဘယ်လောက်အဖိုးအနုဋ္ဌထိုက်တန် တယ်ဆိုတာကို စုန်းစစ်စစ်များဖြစ်တဲ့ ကျွန်မတို့ကိုယ်တိုင်အသိပဲ ဖြစ်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မတို့ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ စုန်းပညာနဲ့ ဆက်အရ တချို့ဟာ မွေးကတည်းက စုန်းပညာကိုတတ်ကျွမ်းလာကြတယ်။ တချို့ကတော့ ကိုယ့်ဘာသာနည်းလမ်းရှာ တီထွင်ရင်းနဲ့ အလိုလို တတ်မြောက်ကြတယ်။ တချို့ကတော့ တစ်ဆင့်သင်ကြားလို့ တတ်မြောက်ရတာရှိတယ်။ ဒီလိုသင်ကြားရာမှာလည်း ကာယကံရှင်ရဲ့ စုန်းဗီအေပေါ်မှာ မူတည်ပြီး အလွယ်တကူတတ်ကျွမ်းသူနဲ့ အလွန်ကြိုးစားမှ အနည်းငယ် သာတတ်မြောက်သူရယ်လို့ ကွဲပြားသေးတယ် မဟုတ်ပါလားရှင်။

“ဘယ်လိုပဲတတ်မြောက်လာသည်ဖြစ်ပေစေ စုန်းပညာဆိုတာဟာ ပါရမီဗီဇရရှိမှတတ်ကျွမ်းတဲ့ပညာဖြစ်လို့ တန်ဖိုးကြီးမားလှတယ် မဟုတ်ပါလားရှင်။ သို့ပေမဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့စုန်းပညာရပ်အပေါ်မှာ လူအများထု ထားရှိတဲ့သဘော ထားကို ပြန်ပြီးလေ့လာကြည့်တဲ့အခါ လူအများဟာ စုန်းပညာသည်များအပေါ်မှာ ကြောက်ရွံ့တာ၊ ရွံရှာစက်ဆုပ်တာ၊ မုန်းတီးကြတာကို တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်ရတာဟာ ဘာကြောင့်လဲလို့ ဆန်းစစ်ကြည့်တော့ စုန်းတိုင်းလိုလိုဟာ အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်သူချည်း ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။ မြန်မာစကားပုံတစ်ခုမှာဆိုရင် ‘မလှစုန်းယိုး’ လို့တောင် ရှိပါတယ်။ ဆိုလိုတာက မလှတဲ့သူ၊ ရုပ်ဆိုးတဲ့သူဆိုရင် စုန်းရယ်လို့ ယိုးစွပ်ခံရတယ်လို့ ဆိုလိုတာပါပဲရှင်။

“တကယ်တော့ ကျွန်မတို့တတ်ကျွမ်းထားတဲ့ ပညာနဲ့ ရုပ်ရည်နဲ့ဟာ ဘာမှမသက်ဆိုင်ပါဘူးရှင်။ စုန်းတွေဟာ ကံအားလျော်စွာ အရုပ်ဆိုးသူတွေဖြစ်နေလို့ ဒီလိုစွပ်စွဲခံရတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ရုပ်ဆိုးကြတဲ့အတွက် ကျွန်မတို့ ပညာကိုလည်း လူတွေက ရွံရှာစက်ဆုပ်ဖွယ်၊ ကြောက်လန့်စဖွယ်လို့ ထင်ကုန်ကြပါတယ်။

“ဒီတော့ ကျွန်မခတိမာဘီဘီက ကျွန်မ စုန်းခေါင်ချုပ်အဖြစ် တာဝန်ယူရတဲ့ ရာစုသစ်ထဲမှာ စုန်းတွေအပေါ် လူတွေမြင်နေတဲ့ အမြင်ကို ပြောင်းပြန်ဖြစ်အောင် ပြောင်းပစ်လိုက်ချင်ပါတယ်ရှင်”

ခတိမာဘီဘီက စိတ်ဝင်စားစဖွယ် နိဒါန်းစကားချီလိုက်ရာ စုန်းပရိသတ်အပေါင်း စိတ်ဝင်စားသွားကြ လေသည်။

“ရုပ်ရည်ချောမောလှပသူတွေဟာရော စုန်းပညာကို သင်ယူလို့ မတတ်မြောက်နိုင်ဘူးလားရှင်။ စိတ်ဝင်စား မယ်ဆိုရင် ဘယ်သူမဆို တတ်မြောက်နိုင်တဲ့ပညာတစ်ရပ် မဟုတ်ပါလားရှင်။ ဒီတော့ ကျွန်မခတိမာဘီဘီက စုန်းဆိုရင် အရုပ်ဆိုးတယ်ဆိုတဲ့ အရိုးစွဲနေတဲ့အမြင်ကို ပြောင်းလဲသွားအောင် ဟောဒီလိုလုပ်ချင်ပါတယ်ရှင်။

“လှပချောမောပြီး နုပျိုသစ်လွင်တဲ့ မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးကို စုန်းပညာရပ်များ သင်ကြားပေးချင်တာပါပဲရှင်။ ချောမောလှပတဲ့ အပျိုစင်မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ဒီနေရာအရောက်ခေါ်ပြီး ပဏာမအနေနဲ့ သူ့ကို စုန်းစိတ် စုန်းဗီဇများ သွင်းပေးမယ်။ ပြီးတော့ အလျဉ်းသင့်တိုင်း စုန်းပညာရပ်များပို့ချပေးမယ်ဆိုရင် လှပတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ စုန်းပညာသည်တစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်တယ် မဟုတ်လားရှင်။

“အဲဒီနည်းနဲ့ စုန်းဆိုရင် အရုပ်ဆိုးတယ်ဆိုတဲ့ အမြင်ကြီးကို ကျွန်မတို့ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ဖျက်ကြပါစို့။ ကျွန်မ တင်ပြတဲ့ စီမံကိန်းအပေါ် ဘယ်လိုသဘောရတယ်ဆိုတာ စုန်းသက်ရင့်ပညာရှင်များရော စုန်းသက်နု စုန်းပျိုစုန်းလွင် များကပါ ဝိုင်းဝန်းဆွေးနွေးအကြံပေးဖို့ ဖိတ်ခေါ်အပ်ပါတယ်ရှင်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ခတိမာဘီဘီ၏စကားဆုံးသည်နှင့်မစွဲဂရေစီသာဗာကစင်မြင့်ပေါ်သို့တက်သွားလေသည်။ သူမက လည်ချောင်း ရှင်းလိုက်ရင်း အဘွားအိုကြီးတစ်ဦး၏ တုန်ယင်သောအသံဖြင့် ပြောကြားလိုက်သည်။

“ခတီမာ တင်ပြသွားတာ ကောင်းပါတယ်။ ရည်ရွယ်ချက်က လည်းလှတယ်။ သို့သော် တစ်ခုစဉ်းစားရမှာက ခတီမာလိုချင်တဲ့ လှပချောမောပြီး ငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့မိန်းကလေးကို ဘယ်လိုရွေးမလဲ။ ဘယ်က ရွေးမလဲ။ နောက်ပြီး အဲဒီမိန်းကလေးကို စုန်းပညာသင်ပေးဖို့ ဘယ်သူက တာဝန်ယူမလဲ။ ဘယ်လောက်ကြာကြာ သင်ပေးမှာလဲ။ တို့စုန်းတွေက ခုလိုဆုံစည်းဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ အနှစ်တစ်ရာမှ တစ်ခါကျင်းပတဲ့ ခုလိုပွဲမှာသာ လူစုံတက်စုံတွေ့ရတာ။ ဒီတော့ ခတီမာ့စီမံကိန်းကို ဘယ်လိုသဘောရတယ်။ ကိုယ့်ဘက်က ဘာတွေကူညီနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တို့ သူတွေလည်း ဆွေးနွေးကြပါဦး”

ဂရေစီသာဟာ ဆွေးနွေးပြီးသည့်အခါ ခတီမာဘီဘီက စင်ပေါ်သို့ နောက်တစ်ခေါက်ပြန်တက်လာလေသည်။

“မမဂရေစီအမြင်ကို ပြောကြားပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ ခတီမာကလည်း စီမံကိန်းကိုသာ တင်ပြလိုက်မိတော့ ဘယ်လိုအကောင်အထည်ဖော်မယ်ဆိုတာ မပြောမိဘဲကျန်သွားတယ်။ ဒီလိုပါရှင် စုန်းပညာ သင်ယူမယ့် မိန်းကလေးကိုတော့ အခုချက်ချင်းပဲ ရွေးချယ်ပါမယ်။ ဘယ်လိုရွေးမလဲဆိုတော့ ကျွန်မမှာ ဓာတ်ဖန်လုံးကြီး ရှိတယ်လေ။ ကျွန်မ ဖန်ဆင်းထားတဲ့ ဓာတ်ဖန်လုံးဟာ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်က လှည်းနေလှေအောင်း မြင်းစောင်းမကျန်၊ ချောင်ကြိုချောင်ကြားကအစ ကြည့်နိုင်ပါတယ်။ အင်္ဂါဂြိုဟ်ပေါ်ကနေ လှမ်းကြည့်ရင်တောင် မြင်နိုင်တဲ့ဖန်လုံးကြီး ပေါ့ရှင်”

ခတီမာကပြောရင်းမှ သူမ၏ရင်နှစ်ဖွားကြားတွင်ထည့်ထားသည့် ဓာတ်ဖန်လုံးကြီးကို အများမြင်သာအောင် ထုတ်ပြလိုက်၏။

“ဒီဖန်လုံးကိုအသုံးပြုပြီး စုန်းပညာသင်မယ့်မိန်းကလေးကို အခုပဲ ရွေးပါမယ်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးက ရှိသမျှနေရာ လပ်မကျန်ကို ကြည့်ပြီး ဖန်လုံးထဲမှာပေါ်လာတဲ့ မိန်းကလေးတွေထဲက အချောဆုံး အလှဆုံးကို အများသဘောဆန္ဒ နဲ့အညီ ရွေးကြတာပေါ့ရှင်။ တစ်ခုပဲရှိပါတယ်။ အဲဒီ မိန်းကလေးကို ဒီပွဲကိုရောက်အောင် ခေါ်ယူဖို့ပါပဲရှင်။ မိန်းကလေးကို ပညာသင်ပေးဖို့ စုန်းဓာတ်သွင်းပေးဖို့တွေကိုတော့ စုန်းခေါင်ချုပ်ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်မ ခတီမာဘီဘီကပဲ တာဝန်ယူပါမယ်။ ဒီတော့ စုန်းပညာသင်ယူမယ့် မိန်းကလေးကို အခုပဲ ရွေးကြပါစို့။ မိန်းကလေးကို ရှာဖွေ တွေ့ပြီးရင်သာ ဒီပွဲကိုရောက် ဘယ်လိုခေါ်ယူမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားကြပါစို့။ လူတစ်ယောက်ကို အလိုလို ဒီအနား ရောက်လာအောင် ခေါ်တဲ့ပညာတော့ ကျွန်မ မတတ်ကျွမ်းလို့ပါ။ လုပ်နိုင်တဲ့ပညာရှင်ရှိရင် ကူညီပါရှင်”

ပွဲခင်းထဲမှ မစ္စတာဘရောင်းက ထရပ်လိုက်ပြီး လက်မြှောက်ပြ လိုက်လေသည်။

“မိန်းကလေးကိုခေါ်ဖို့ ကျုပ်တာဝန်ထားပါခတီမာ။ ကျုပ် မွေးထားတဲ့ ပုစဉ်းကြီးကို မိန်းကလေးရှိတဲ့နေရာ လွှတ်လိုက်ရင် ဒီကောင်ကြီးက အပါခေါ်လာပါလိမ့်မယ်။ ဒီတာဝန်ကိုတော့ ကျုပ်ယူတယ်ဗျို့”

လက်ခုပ်သံများ ညံ့ညံ့စီအောင် ထွက်ပေါ်သွားလေ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာဘရောင်းရှင်။ ကဲ ဒါဖြင့် စုန်းပညာ သင်ယူမယ့် လှပချောမောတဲ့ မိန်းကလေးကို ကျွန်မတို့ ရှာကြပါစို့”

ခတီမာဘီဘီက သူမ၏ဓာတ်လုံးကြီးကို စင်မြင့်အလယ်တည့်တည့်တွင် စားပွဲတစ်လုံးနှင့် တင်လိုက်လေသည်။ မှော်ဓာတ်လုံးမှာ လက်သီးဆုပ်အရွယ်ခန့်သာ ရှိပါသည်။

“ဒီမှော်ဓာတ်လုံးကတော့ ‘အဝေးမြင်၊အဝေးကြား’လို့ အမည်ပေးထားတဲ့ ဖန်လုံးတစ်လုံးပေါ့ရှင်။ ဘယ် လောက်ပဲ ခရီးတာဝေးပေစေ၊ ကျွန်မ မြင်လိုကြားလိုစိတ်ရှိလို့ အာရုံဝင်စားလိုက်တာနဲ့ အဝေးနေရာများက ရုပ်ပုံ နဲ့အသံများကို ဓာတ်ဖန်လုံးထဲမှာ ထင်ဟပ်လာအောင် စုန်းပညာနဲ့ ဖန်တီးထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဖန်လုံးလေးက သေးငယ်တော့ကာ လူတစ်ကိုယ်စာ ကြည့်ရုံမြင်ကွင်းပဲ ထင်ဟပ်နိုင်ပါတယ်။ ပရိသတ်အားလုံး မြင်တွေ့နိုင်အောင် ကျွန်မ ခတီမာဘီဘီက နောက်ခံပိတ်ကားပေါ်မှာ တစ်ဆင့်ချုံမြင်စနစ်နဲ့ မြင်ရအောင်ဖန်တီးပေးပါမယ်ရှင်။ ကဲ ကြည့် ကြပါစို့ စုန်းပရိသတ်အပေါင်းရှင်”

ခတီမာဘီဘီက ဓာတ်လုံး၏အပေါ်တည့်တည့် တစ်ပေခန့်အကွာမှ သူမ၏ညာဖက်လက်ဖဝါးကို အုပ်မိုး ထားရင်း နှုတ်မှဂါထာမန္တန်များကို တဖွဖွရွတ်ဖတ်လေတော့သည်။

ခဏကြာသည်နှင့် ဖန်လုံးထဲမှာ ပုံရိပ်ကလေးများ ရွစ်ရွစ်နှင့် မြင်တွေ့လာရတော့သည်။ သို့သော် စင်အောက်မှပရိသတ်ကမူ ဝေးလွန်းသောကြောင့် ဖန်လုံးထဲမှပုံရိပ်များကို သဲကွဲစွာ မမြင်နိုင်ပေ။

ခတီမာဘီဘီက ဖန်လုံးကို လက်ညှိုးထိုးကာ နှုတ်မှ ပွစိပွစိဖြင့် ရွတ်ဆိုပြန်သည်။

ဓာတ်ဖန်လုံးထဲမှ ရောင်ခြည်တန်းတစ်ခုပြုထွက်လာကာ ရောင်ခြည်တန်းသည် နောက်ခံပိတ်ကားကြီးကို ဆလိုက်ထိုးလိုက်သကဲ့သို့ သွားရောက်ထင်ဟပ်နေတော့၏။ ဓာတ်ဖန်လုံးသည် ရုပ်ရှင်ပြစက်သဖွယ် ဖြစ်သွားကာ ဖန်လုံးထဲမှအရုပ်ကလေးများ၏လှုပ်ရှားမှုကို ပိတ်ကားပေါ် တွင် မြင်ကွင်းကျယ်ပြန့်စွာ မြင်တွေ့လိုက်ရလေတော့၏။

“အလို”

“ဟယ်”

“ဟာ”

“ဟင်”

“တယ်ဟုတ်ပါလား”

“တော်လိုက်တာနော်”

စင်အောက်မှ အံ့ဩချီးမွမ်းသံများ ပြိုင်တူလှုံ့ထွက်လာလေ၏။

“တယ်တော်တဲ့ ခတီမာ၊ စုန်းခေါင်ချုပ်ရာထူးနဲ့ လိုက်ဖက်ပါပေ့ အေ”

ဂရေစီသာဗာကြီးက လှမ်းအော်၍ချီးမွမ်းလိုက်လေသည်။

“ညှင်း ညှင်း ညှင်း ငှင်းငှင်း ခတီမာကလေး ဟောဒီ မှော်ဖန်လုံးကြီးကို အင်္ဂါဂြိုဟ်ပေါ်က ကျောက်တုံးနဲ့ စီရင်ထားတာ ရှင် အငှင်း ငှင်း ခတီမာလေး ဒီဖန်လုံးကြီးဖြစ်မြောက်ဖို့ အနှစ် ၃၀ တိတိ ကြံဆောင်ခဲ့ရတယ်ရှင် ခစ် ခစ်”

ခတီမာက အပျိုပေါက်မလေးများရယ်သလို အဓိပ္ပာယ်မရှိ ရယ်မောရင်း ပြောပြနေလေသည်။

“ချီးမွမ်းမိကမာပဲ သောက်စကားကရှည်နေပြန်ပြီ။ ဟဲ့ ခတီမာ လုပ်စရာရှိတာဆက်လုပ်။ စင်ပေါ်မှာ သိပ်လည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွ လုပ်မနေနဲ့အော့။ ညည်းမှာ အောက်ခံမပါဘူးဆိုတာလည်း သတိရဦး၊ တကတဲမှပဲ”

မစ္စဂရေစီသာဗာက ခတီမာအိုက်တင်လုပ်နေပုံကို စိတ်မရှည် တော့၍ လှမ်းအော်လိုက်ပြန်သည်။

ဂရေစီသာဗာ သတိပေးလိုက်သောကြောင့် ခတီမာဘီဘီက လေအတိုက်တွင် လွင့်ဝဲနေသော သူမ၏ဝန်ကို ကမန်းကတန်း ဖိလိုက် လေသည်။ ခတီမာအမူအရာကြောင့် ရယ်မောသံများ သောသောညံသွား ပြန်လေ၏။

ခတီမာက မျက်နှာပိုးကိုသတ်၍ ပိတ်ကားကြီးကို လက်ညှိုးညွှန် ပြလိုက်ကာ -

“ကြည့်လိုက်ကြပါရှင်။ ပိတ်ကားမြင်ကွင်းမှာ ပေါ်ထင်နေတဲ့ ပုံရိပ်များကတော့ ကျွန်မဖန်တီးထားတဲ့ ဓာတ်ဖန်လုံးကတစ်ဆင့် ထင်ဟပ် နေတဲ့ ပုံရိပ်များ ဖြစ်ပါတယ်။ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်က ပုံရိပ်များကိုဖမ်းယူကြည့်ရှု ပြီး စုန်းအလောင်းအလျာ အပျိုစင်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ် ကြပါစို့ရှင်။ အခုပေါ်လွင်နေတဲ့ ပုံရိပ်ကတော့ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတစ်နေရာက ပုံရိပ်ဖြစ်ပါတယ်ရှင်။ ကြည့်ရတာ သူတို့လည်း နှစ်သစ်ကူးပွဲကျင်းပနေပုံ ရတယ်ရှင်။ ကဲ ကဲ ဒီမိန်းကလေးတွေထဲက ဘယ်သူ့ကိုရွေးမလဲ။ ကြည့်ပြီးတော့သာ ဆုံးဖြတ်ကြပါတော့ စုန်းပရိသတ်အပေါင်းတို့။”

ခတီမာဘီဘီက ပိတ်ကားကြီးကို ညွှန်ပြကာ မနိတရီဟန်လေး ဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

ပိတ်ကားပေါ်၌ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတစ်နေရာတွင် အင်္ဂလိပ်မလေး များ နှစ်သစ်ကူးပွဲ၌ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေပုံများ ထင်ဟပ်နေပေသည်။

“မကြိုက်ဘူး၊ အင်္ဂလိပ်မတွေက အရိုးအဆစ်ကြီးလွန်းတယ်။ စုန်းမော်ဒယ်အနေနဲ့ မရွေးသင့်ဘူး”

ပရိသတ်ထဲမှ ဝေဖန်သံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဒါဖြင့် ခတီမာက နောက်ထပ်နိုင်ငံတစ်ခုကို ပြပါဦးမယ်ရှင်။ ကြည့်ကြပါ။ ဟောဒါကတော့ ပြင်သစ်နိုင်ငံက မြင်ကွင်းတစ်ခုရှင်။ မိန်းမလှလေးတွေမှ အများကြီးပါလား။ ကဲ.ကဲ.ရွေးကြပါဦး”

“မကြိုက်ဘူး၊ ပြင်သစ်မတွေက ရင်သားကြီးလွန်းတယ်”

ခတီမာက နောက်ထပ်မြင်ကွင်းတစ်ခုကို ပြရပြန်သည်။

အာဖရိကတိုက်တစ်နေရာမှ မြင်ကွင်းတစ်ခုပေါ်လာ၏။

“အမယ်လေး တော်ပါတော့။ ဒီလိုမည်းမည်းသည်းသည်းကြီးတွေကိုရွေးလို့ ဘာထူးခြားမှာတုံး။ တခြား မြင်ကွင်းတစ်ခု ပြောင်းပါဗျို့”

ခတီမာဘီဘီက နိုင်ငံပေါင်းစုံလင်အောင် မြင်ကွင်းတစ်ခုပြီး တစ်ခု ဖမ်းယူကာ ပြသလျက်ရှိပေသည်။

စုန်းပရိသတ်အပေါင်းသည် မိန်းမလှလေးများစွာကို တွေ့မြင်ရသော်လည်း စိတ်တိုင်းမကျနိုင်ဘဲရှိလေ၏။

ဖင်လန်သူတွေကျတော့ ပြောင်လွန်းလို့တဲ့။ သူတို့အသားတွေက မာတင်းကာ ပြောင်လက်နေသည်ကို

မကြိုက်ကြ။

ဥရုဌေးကဟာတွေကျတော့ တွဲလွန်းလို့တဲ့။ အသားအရည်ပျော့ တွဲတွဲကြီးဆိုကာ မကြိုက်ကြပြန်။

ဂွာတီမာလာက မိန်းကလေးတွေကျပြန်တော့ အရပ်ပုလို့တဲ့။

ဘူတန်ကမိန်းမတွေကျတော့ အရပ်ရှည်လွန်းပြီး ထောင့်တန်းကြီးတွေတဲ့။

ဂျပန်မတွေကျတော့ အသားပွတယ်တဲ့။

တရုတ်မတွေကျတော့ နှာခေါင်းပြားတယ်တဲ့။

စုန်းအပေါင်းတို့သည် သူတို့ရွေးချယ်မည့် လက်ရွေးစင်မိန်းမလှလေးအတွက် စိတ်ကြိုက်ရှာလို့ပင် မတွေ့နိုင်

ကြပေ။

ခတီမာဘီဘီတစ်ယောက်လည်း တစ်နိုင်ငံပြီးတစ်နိုင်ငံ၊ မြင်ကွင်းတစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းပြောင်းပြီးပြရတာ နှင့်ပင် ချွေးတွေစို့နေပြီ။ ဖန်တုံးမှာ အရိပ်ထင်လာဖို့က အင်အားစိုက်ထုတ်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

သည်လိုနှင့် ခတီမာက မြန်မာနိုင်ငံထဲက ပုံရိပ်တစ်ခုကို ပြလိုက်ပြန်သည်။

နှစ်သစ်ကူးပွဲကျင်းပနေသည့် မြင်ကွင်းတစ်ခု ထင်ပေါ်လာပြန်၏။ ဒြိတစ်ခုထဲတွင် နှစ်သစ်ကူး ပျော်ပွဲခွင်ပွဲပြု လုပ်နေသည့် လူငယ်တစ်စု၏ ပုံရိပ်။

မြင်ကွင်းထဲတွင် သီချင်းဆိုသူက ဆိုနေသည်။ ကသူက ကနေသည်။ အစားအသောက်များကို စားသူက စားနေသည်။

“သီချင်းဆိုနေတဲ့ ကောင်မလေး သီချင်းဆိုနေတဲ့ ကောင်မလေး”

စုန်းအတော်များများက ကာရာအိုကေသီချင်းဆိုနေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သတိပြုမိကာ တစ်ပြိုင် တည်း အော်လိုက်ကြလေသည်။

“သီချင်းဆိုနေတဲ့ကောင်မလေး မဆိုးဘူးဗျို့”

“မဆိုးတာမဟုတ်ဘူး၊ တော်တော်ကိုလှတာ”

“ဟုတ်ပနော်၊ အပြစ်ပြောစရာကို မရှိဘူး”

“စုန်းအပျိုစင်ရွေးမယ်ဆိုရင် ဒီမိန်းကလေးမျိုးမရွေးလို့ ဘယ် သူ့ကို သွားရွေးဦးမှာလဲ”

“တခြားမြင်ကွင်းတွေ မပြပါနဲ့တော့ဗျို့။ ဒီကောင်မလေး မြင်ပြီးမှတော့ ဘယ်မိန်းကလေးမှ မျက်စိနဲ့တွေ့ တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ စုန်းခေါင်ချုပ်ကြီးခင်ဗျား။ ကာရာအိုကေသီချင်း ဆိုနေတဲ့မိန်းကလေးကို ထင်ရှားအောင် ကလို့စိအပ် Close Up နဲ့ ပြလို့ရရင် ပြပေးပါဗျို့”

မြင်ကွင်းထဲမှ သီချင်းဆိုနေသောမိန်းကလေးကိုအမြင်တွင် စင်အောက်မှ အသံပေါင်းစုံထွက်ပေါ်လာလေ တော့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ လူကြီးမင်းအပေါင်းတို့ရှင့်။ သီချင်းဆိုနေတဲ့ မိန်းကလေးကို ခတီမာလည်းသဘောကျပါတယ်။ သူ့ကို အနီးကပ်မြင်ရအောင် ပြပေးပါမယ်ရှင့်”

ခတီမာဘီဘီက သီချင်းဆိုနေသော မိန်းကလေးကို ပိတ်ကားကြီးနှင့်အပြည့်ဖြစ်အောင် မြင်ကွင်းထဲတွင် ဆွဲယူလိုက်လေသည်။ မိန်းကလေး၏ရုပ်သွင်သည် မြင်ကွင်းနှင့်အပြည့်ဖြစ်ကာ အနီးကပ်ပေါ်လွင် ထင်ရှားလာတော့ သည်။

“အလို အနီးကပ်ကြည့်မှ ပိုလှပါလား”

“အသားအရေလေးကလည်း ဝင်းအိနေတာပဲ”

“မျက်ခုံးမျက်လုံး၊ ဘာမှအပြစ်ဆိုစရာ မရှိဘူး”

“အသံကိုလည်း နားထောင်ကြည့်လိုက်ဦးလေ။ ဘယ်လောက် သာယာထားသလဲ”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ သူ့ဆိုနေတဲ့ဘာသာစကားကို ကျုပ်နားမလည်လို့ သီချင်းအဓိပ္ပာယ်မသိပေမဲ့ အသံလေးကို နားထောင်ရတာတော့ နားဝင်ပီယံဖြစ်လှတယ်ဗျို့”

“ဟေ့ ခတီမာရေ၊ အဲဒီမိန်းကလေးကိုပဲ စုန်းအပျိုစင် ရွေးလိုက်ပေတော့။ အချိန်လည်း ကုန်လှပြီ။ မိန်းကလေးကို ဒီရောက်အောင်ခေါ်ဖို့ကလည်း ရှိသေးတယ်”

မစ္စတာရေစီသာဗာက နောက်ဆုံးအတည်ပြုချက် ပေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမကရေစီ။ စုန်းခေါင်ချုပ်ဟောင်းရဲ့စကားကို ခတီမာ အလေးထားပါတယ်ရှင်။ တာဝန်အရ အများသဘောတူ မတူတော့ မေးလိုက်ပါရစေဦး။ ကဲ စုန်းလူကြီးသူမအပေါင်းတို့စုန်းညှော်သည် အပေါင်းတို့ရှင်။ ပိတ်ကားပေါ်မှာ အခုမြင်နေရတဲ့ မိန်းကလေးကို စုန်းအပျိုစင်အဖြစ်ရွေးချယ်ဖို့ အများစုကတော့ ဆန္ဒပြုနေကြပါပြီ။ ကန့်ကွက်လိုသူရှိပါက လက်ထောင်ပြပါရှင်”

လက်ထောင်ပြသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ပေါ်ထွက်မလာချေ။ သဘောတူသည့် အဓိပ္ပာယ်ပင်ဖြစ်လေ၏။

“အားလုံးရဲ့ဆန္ဒအရ ဒီမိန်းကလေးကိုပဲ စုန်းအပျိုစင်အဖြစ် စုန်းပညာများသင်ပေးဖို့ ရွေးချယ်လိုက်ပါပြီ။ မိန်းကလေးကို ဒီပွဲခင်းထဲ အရောက် ခေါ်ယူဖို့အတွက် ကတိအတိုင်း မစ္စတာဘရောင်းက ကူညီပါဦးရှင့်”

မစ္စတာဘရောင်းက သစ်ပင်တွင် ကြိုးနှင့်ချည်ထားသည့် သူ၏ ပုစဉ်းရင်ကွဲကောင်ကြီးကို ဆွဲခေါ်လာလေ သည်။

“ဖေ့သားကြီး၊ ပိတ်ကားပေါ်က မိန်းကလေးကို ကြည့်စမ်း။ တွေ့ရဲ့လား”

မစ္စတာဘရောင်းက သူ၏ပုစဉ်းကြီးကို ခေါင်းကလေးအား တယုတယ ပွတ်သတ်ပေးရင်း ပိတ်ကားပေါ်မှ မိန်းကလေးရုပ်သွင်ကို ပြသလျက် ရှိသည်။ ပြီးတော့ ပုစဉ်းကြီးနားလည်သည့် ဘာသာစကားဖြင့် တတွတ်တွတ် ပြောကြားနေလေ၏။ ပုစဉ်းကြီးက ခေါင်းတညိတ်တညိတ်ဖြင့် နားထောင်နေလေသည်။

“ကဲ ခတီမာဘီဘီရေ ကျုပ်ပုစဉ်းကြီးကိုတော့ အကြောင်းစုံ ပြောပြပြီးပြီ။ သွားခေါ်ရမယ့်လိပ်စာသာ ပြောလိုက်ပေတော့။ ကျုပ်သားကြီးက မိနစ်ပိုင်းအတွင်း အပါခေါ်လာပါလိမ့်မယ်”

ခတီမာဘီဘီက အာရုံခံကြည့်ကာ မြန်မာနိုင်ငံ၊ ရန်ကုန်မြို့အတွင်းရှိ လိပ်စာတစ်ခုကို ရွတ်ပြလိုက်လေ၏။

ပုစဉ်းကြီးက ခတီမာဘီဘီနှင့် သူ့သခင်မစ္စတာဘရောင်းတို့ကို တစ်လှည့်စီ ဦးညွတ်လိုက်ကာ မိုးပေါ်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပျံတက်သွားလေသည်။

စုန်းအပေါင်း၏ လက်ခုပ်သံများ သောသောညံ့အောင် ထွက်ပေါ်လာလေတော့သတည်း။

သရဝဏ်တို့ခြံထဲမှ နှစ်သစ်ကူးပွဲမှာ အတော်ပင် အရှိန်ရနေလေပြီ။
 ပွဲအစပိုင်းမှာ မီးပုံပွဲ၌ အကင်များကင်စားကြသည်။ ပါဆယ်ဂိမ်း နှစ်မျိုးကစားကြသည်။ လူငယ်များထံမှ တဝါးဝါး တဟားဟား ရယ်မောသံများ၊ ငြင်းခုံသံများဖြင့် ပျော်ရွှင်ဖွယ်စည်ကားနေပေ၏။
 ပါဆယ်ဂိမ်းအပြီးတွင် ကျော်စွာက သူစပ်ထားသော ပန်းချီအရက်များကို ပလတ်စတစ်ပုံးကြီးထဲတွင် ထည့်ယူ လာကာ စားပွဲပေါ်ချလိုက်လေ၏။
 အစပိုင်းမှာ ယောက်ျားလေးများသာ ပန်းချီကိုသောက်ကြသည်။
 သရဝဏ်က အလုပ်တွေကူလုပ်ပေးသော မာလီကြီးဦးဖိုးမိုးကိုလည်း စိတ်ကြိုက်သောက်ခိုင်းလေသည်။ အဘိုးကြီးသည် ပန်းချီအရက်များကိုသောက်ရင်း လူငယ်များနှင့်အတူပျော်နေ၏။
 အိမ်ဖော်မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကိုလည်း နှစ်သစ်ကူးပွဲမှာ ဝင်ပါစေပြီး စားသောက်စေသည်။ ပွဲကတော့ အိမ်ရိုလူကုန်ပျော်သည့်ပွဲ ဖြစ်နေ၏။
 စောစောဝင်အိပ်နေသည့်ဒေါ်ရွှေ ပွဲထဲမှာမပါသည်ကို သရဝဏ် သတိမထားမိသေးပေ။ မြည့်လေပြေက လည်း ဒေါ်ရွှေနှုတ်ပိတ်ထား၍ သရဝဏ်ကို ပြောပြမနေတော့။ သရဝဏ်လည်း သူ့အိမ်မှာလုပ်သည့်ပွဲမို့ နေရာတကာ ကိုကြီးကြပ်ပေးပြီး အလုပ်များနေ၍ ဒေါ်ရွှေမပါတာကို သတိမထားမိပေ။
 ၁၂နာရီမထိုးခင် မိနစ်ပိုင်းအလိုတွင် အားလုံး လုပ်လက်စများ ရပ်နားကာ တိတ်ဆိတ်စွာစောင့်ဆိုင်းကြသည်။
 “ကဲ အားလုံးပဲ ကျွန်တော့်ပန်းချီကို မြည်းကြည့်ကြပါဦးဗျာ၊ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ မမကေသရီတို့အုပ်စုရော၊ ဘရဏီတို့ရော သောက်ကြလေ”
 “နင့်ဟာ ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါဟယ်။ ငါတို့ မိန်းကလေးတွေ မူးကုန်ပါ့မယ်”
 ကေသရီက ပြောလိုက်သည်။
 “မြည်းကြည့်ပါဦး မမကေသရီရ၊ အရက် မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ချိုအောင် သကြားတွေ ထည့်ပျော်ထားတာ။ ချိုတဲ့အသီးတွေလည်း အများကြီး ထည့်ထားတယ်”
 ကေသရီတို့ အကြီးအုပ်စုက ဦးစွာ နည်းနည်းစီ မြည်းကြည့်ကြသည်။
 “အေးဟဲ့ ကောင်းသားပဲ”
 “များများသောက်ရင်တော့ မူးလိမ့်မယ်နော်။ အရက်ပါတာက ပါတာပဲ”
 မမကေသရီတို့ အကြီးများက တစ်ခွက်စီထည့်သောက်နေကြ၍ ဘရဏီတို့လည်း ပန်းချီကို မဝံ့မရဲဖြင့် မြည်းကြည့်ကြသည်။ အချို့တွေ အများကြီး ထည့်ထား၍ အရက်အရသာပျောက်ပြီး မွှေးပျံ့နေပေသည်။
 ဘရဏီက သူ့သူငယ်ချင်းများကို တစ်ခွက်စီ ခပ်ထည့်ပေးလိုက်၏။
 မြည့်လေပြေက ခပ်မြင်းမြင်းမြည်းကြည့်ရာ ချိုမွှေးတဲ့ အရသာကို ရလိုက်၍ ရဲရဲသောက်ချလိုက်၏။
 လူငယ်များသည် ပန်းချီဖောက်ထားသောအရက်ကို တစ်မိနစ်မှ သောက်ရင်းမှ ၁၂ နာရီထိုးမည့်အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေကြလေ၏။ ကာရာအိုကေသီဆိုခြင်းကိုလည်း ရပ်ထားလိုက်လေသည်။
 ၁၂ နာရီတိတိထိုးသည်နှင့် ‘Happy New Year’ ဟု သံပြိုင်အော်ဟစ်လိုက်သံက ခြံဝင်းတစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ထပ်အောင် ပျံ့လွင့်သွားလေ၏။
 အားလုံးက မိမိတို့လက်ထဲရှိ ဖန်ခွက်များကိုမြှောက်ကာ ဖန်ခွက်ချင်းထိခတ်စေရင်းမှ ပန်းချီဖောက်ထားသောအရက်များကို မော်သောက်လိုက်ကြသည်။
 ထို့နောက် လူငယ်များသည် ကာရာအိုကေသီဆိုမှုကို ဆက်ကြပြန်လေ၏။
 “လေပြေဆိုဟေ့၊ လေပြေ တစ်ခါမှ မဆိုသေးဘူး”
 “အေး ဟုတ်တယ်၊ လေပြေဆိုတာ မတွေ့သေးဘူး။ ဆိုလေ .”

အားလုံးက မြည့်လေးပြေကို သတိတရဖြင့် ကာရာအိုကေဆိုရန် တိုက်တွန်းလိုက်ကြသည်။

သရဝဏ်က မိုက်ကိုယူလာကာ မြည့်လေးပြေကို ပေးလိုက် သည်။

“ရော့ .လေပြေ၊ ဘာသီချင်းဆိုမလဲ ပြော”

“လေပြေ”

လေပြေသည် မမူးနိုင်ဟုယူဆကာ ပန်းချီများကို သောက်လိုက်မိပြီးမှ နှစ်ခွက်ကုန်သွားသည့်အချိန်တွင် တရိပ်ရိပ် မူးလာလေ၏။

မဆိုတော့ဘူးလို့ ငြင်းရန်ပြင်လိုက်သော်လည်း အာလေးလျှာလေးကြီး ဖြစ်နေ၏။

“ကဗျာဘွဲ့မှူး ထည့်လိုက် ကိုကို။ လေပြေက ကဗျာဘွဲ့မှူး သီချင်းတွေ ကောင်းကောင်းရတယ်”

ဘရဏီက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ဘရဏီပြောပြီးသည်နှင့် စက်ကိုင်သော သရဝဏ်သူငယ်ချင်းက ကဗျာဘွဲ့မှူး စီဒီချပ်ကို စက်ထဲသို့ထည့်လိုက်လေသည်။

ကဗျာဘွဲ့မှူးသီချင်းသံက တီးလုံးချည်းပျံ့လွင့်လာသည်။

“ဟေး”

အားလုံးက တစ်ပြိုင်တည်း လက်ခုပ်တီးလိုက်ကြ၏။ စိတ်ကို ပေါ့ပါးစေသည့် ယမကာများဝမ်းထဲဝင်သွားကြ၍ အားလုံးပျော်နေကြလေပြီ။ လေပြေ့သီချင်းဆိုသံက ထွက်မလာသေး၊ လက်ခုပ်သံများက ဦးစွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

လေပြေသည် ထွက်ပေါ်လာသည့် တီးလုံးသံအတိုင်း လိုက်၍ဆို လိုက်သည်။ သီချင်းက ရပြီးသား၊ ကာရာအိုကေဖြင့်လည်း မကြာမကြာ ဆိုနေကျဖြစ်၍ လေပြေ့အသံက အံဝင်ခွင်ကျပင် ဆောင်းဘောက်စ်များမှ ထွက်ပေါ်လာ၏။ သီချင်းသံပေါ်လာသည်နှင့် လက်ခုပ်များ ထပ်၍တီးလိုက် ကြပြန်သည်။

လေပြေသည် သီချင်းကိုဆိုနေသော်လည်း ခေါင်းထဲက တရိပ်ရိပ် မူးလာတာကို ကိုယ်တိုင်သာသိသည်။ ဆိုနေကျသီချင်းမို့ ဟန်မပျက်ဆိုနေသော်လည်း မူးယစ်သည့်ဝေဒနာကို ခံစားနေရသည်။ သတိလွတ်တော့မလိုဖြစ်သည်ကို ထိန်းထိန်းထားရလေ၏။

လေပြေ့သီချင်းဆိုနေစဉ်မှာ ဘရဏီက တစ်ဝက်မျှလျှော့နေသော လေပြေ့ဖန်ခွက်ထဲသို့ ပန်းချီများကို အပြည့်လောင်းထည့်လိုက်လေ၏။ လေပြေက နှုတ်ဖြင့်ဟန်တားဖို့ မဖြစ်သည့်အတွက် လက်ဖြင့် အမူအရာပြလိုက်သော်လည်း ဖန်ခွက်အပြည့်ထည့်ပြီးသွားပေပြီ။

သီချင်းတီးလုံးအပိုဒ်တွင် ဘရဏီကဖန်ခွက်ကိုယူ၍ လေပြေ့ကို ပေးလိုက်ရာ လေပြေက ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

ခေါင်းကိုယမ်းလိုက်မှပင် အမူးရှိန်က ပိုတက်သွားကာ လူတစ်ကိုယ်လုံး ယမ်းထိုးသွားသလို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

လေပြေ့ဆက်ပြီး မဟန်နိုင်တော့ပေ။ အရက်များသောက်လိုက်မိတာ မှားပြီဟု နောင်တရမိသည်။

ထိုစဉ် ပုစဉ်းတစ်ကောင်က လေပြေ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ရစ်ပတ်ကာ ဝဲပျံ့လျက်ရှိလေသည်။ ပုစဉ်း၏ အော်သံ တစ်ဝီက လေပြေ့နားထဲသို့ အခံရခက်စွာ တိုးဝင်မြည်ဟိန်းလျက်ရှိသည်။

လေပြေက လွတ်နေသော လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပုစဉ်းကို မောင်းထုတ်ရန် ကြိုးစား၏။

ပုစဉ်းက လေပြေ့မျက်နှာနားတွင် ရစ်ဝဲနေရာမှ လေပြေ့၏ ရင်ညွန့်နားတွင် နားလိုက်လေသည်။

ပုစဉ်းသည် နားနေရင်းမှပင် အတောင်ပံကို မနားတမ်းခတ်နေ၏။ လေပြေက ရင်ညွန့်ဆီတွင်နားနေသော ပုစဉ်းကို ငွေကြည့်ကာ အသည်းယားလာသည်။

လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပုစဉ်းကိုရိုက်ထုတ်ပစ်ရန် ရွယ်လိုက်သည်တွင် .

လေပြေသည် မူးနေရာမှမဟန်နိုင်တော့ဘဲ အရပ်ကြိုးပြတ် လဲကျသွားလေတော့၏။

“ဟယ် .လေပြေ၊ လေပြေ”

ဘရဏီက အော်ရင်း လေပြေ့ကို ထိန်းကိုင်လိုက်သည်။ ဘရဏီ အချိန်မီ ထိန်းလိုက်သည့်အတွက် မြေပေါ်အထိပုံကျမသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လေပြေ့အဖြစ်ကို မြင်လိုက်ရ၍ ကာရာအိုကေစက်ကို ပိတ်ပစ် လိုက်သည်။ အားလုံးပင် လေပြေ့အနီးသို့ ပြေးလာကြသည်။

“လေပြေ့ .လေပြေ့ .ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

သရဏီက စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်သည်။

“အို .ကိုကိုကလည်း သတိလစ်သွားတာကို မေးလို့ဘယ်ရ မှာလဲ”

“ပန်ချီတွေ သောက်တာများသွားပြီ ထင်တယ်။ ကဲ .ကဲ လေပြေ့ကို အိမ်ထဲကိုသွင်းခဲ့ကြ၊ အိပ်ရာထဲမှာ လှဲခိုင်းထားမှ”

ကေသရီက လေပြေ့၏နဖူးနှင့်လက်ကို စမ်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက် သည်။

“ဒေါ်ရွှေ .ဒေါ်ရွှေဘယ်ရောက်နေလဲ။ ဒီမှာ လေပြေ့ကို လာတွဲဦး”

သရဏီက အသံမြင့်၍ အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဒေါ်ရွှေ့ကို မတွေ့မိဘူး ကိုသွင်။ ပွဲစကတည်းက ဒေါ်ရွှေ ခြံထဲဆင်းမလာတာ”

အိမ်ဖော်တစ်ယောက်က သရဏီကို ပြောလိုက်သည်။

“အာ .ဒုက္ခပါပဲ။ ဒေါ်ရွှေကလည်း အရေးထဲမှာ၊ ဒါဆို နင်တို့ လေပြေ့ကိုပိုင်းမကြ”

“မိန်းကလေးတွေ ဘယ်နိုင်မှာလဲ သရဏီရဲ့။ နင်ပဲ လေပြေ့ ကို ပွေ့ခဲ့ပေတော့။ ကဲ .လုပ် .လုပ်၊ အချိန်ကြာတယ်။ လေပြေ့ကို သွေး ပေါင်ချိန်တိုင်းတာတွေ ဘာတွေလုပ်ရဦးမယ်”

ကေသရီက အလောတကြီး တိုက်တွန်းနေ၍ သရဏီသည် သတိလစ်နေသော လေပြေ့ကိုယ်လုံးလေးကို ပွေ့ယူလိုက်လေသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာလှိုက်ခနဲ ဖိုသွားသည်။ လေပြေ့ကတော့ အိပ်ပျော်နေသည့်သဖွယ် အသက်မှန်မှန် ရှူကာ သတိလစ်နေလေပြီ။ သူ့ကြည့်လိုက်သည့်အချိန်တွင် လေပြေ့ရင်ဘတ်ပေါ်တွင်နားနေသော ပုစဉ်းတစ်ကောင် ထယ့်သွားတာကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

လေပြေ့သည် သူမ သတိလစ်မေ့မြောသွားတာကို ကိုယ်တိုင်ပြန် ၍ မြင်နေရသည်။

မြင်နေရသောမြင်ကွင်းများကို ကြည့်ကာ လေပြေ့ အံ့အားသင့် နေမိ၏။

သူမ လက်ထဲမှ မိုက်လွတ်ကျသွားတာ၊ ဘရဏီက သူမကို အလျင်အမြန်ထိန်းကိုင်လိုက်တာ၊ အလန့်တကြား အော်လိုက်တာ၊ မမ ကေသရီ အနားပြေးလာတာ၊ သရဏီ ဒေါ်ရွှေ့ကို အော်ခေါ်တာတွေ အားလုံးကို မြင်နေ ကြားနေရသည်။

အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို အပေါ်စီးမှစီးမိုး၍ မြင်နေရခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

လူအားလုံးက သူမအတွက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကျနေတာကို တွေ့မြင်နေရသည်။ သူမကတော့ ပကတိ အိပ်ပျော် နေသည့်သဖွယ် အသက်မှန်မှန်ရှူကာ သတိလစ်လျက်ရှိလေသည်။

အို .ငါသတိလစ်နေတာကို ငါကိုယ်တိုင် ပြန်မြင်နေရပါလား။ လေပြေ့သည် အံ့အားသင့်စွာဖြင့် သူမ အောက်တွင် မြင်နေရသော လှုပ်ရှားမှုများကို ငုံ့ကြည့်နေလျက်သား ဖြစ်နေလေသည်။

သရဏီက သူမကိုပွေ့ချီကာ အိမ်ထဲသို့ခေါ်သွင်းသွားပုံကို မြင်ရသည်။

မြင်ကွင်းများသည် ကြည့်နေရင်းမှ တဖြည်းဖြည်း သူမနှင့် ဝေး၍ဝေး၍သွားလေသည်။ အောက်မှမြင်ကွင်း များသည် တဖြည်းဖြည်း သေးငယ်သွားကာ သူမသည် အပေါ်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း မြင့်တက်သွားသယောင် ခံစား ရလေ၏။

ဟုတ်ပါသည်။ အောက်ကိုးကြည့်နေသော သူမ၏အမြင်တွင် အရာဝတ္ထုအားလုံးသည် တစ်စတစ်စ သေးငယ်သွားကာ တစ်ခြံလုံးကို ခြုံ၍ အထက်စီးမှမြင်နေရပေသည်။

အထက်သို့ မြင့်တက်လာသည်နှင့်အမျှ မြေပြင်မှအရာများသည် မှုန်ဝါး၍လာလေသည်။

ကြည့်နေရင်းမှာပင် သူမသည် အထက်မိုးကောင်းကင်ပေါ်သို့ တစ်ဆင့်ချင်း မြင့်တက်သွားလေတော့၏။ နောက်ဆုံး၌ အောက်မှမြင်ကွင်းများကို လုံးဝမမြင်ရတော့ပေ။

လေပြေသည် သူမ၏အတွေ့အကြုံကို တကယ်လေလား၊ အိပ်မက်လား ဝေခွဲမရစွာဖြင့် မိုးကောင်းကင်အမြင့် ထိ လွင့်မျောရောက်ရှိသွားလေတော့သတည်း။

၅

ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ စုန်းပညာရှင်များတက်ရောက်သည့် စုန်းပညာနှီးနှောဖလှယ်ပွဲကျင်းပရာ ဟိမဝန္တာတောင် ထွတ်ပေါ်တွင် စုန်းအားလုံးတို့သည် တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိကြလေ၏။

စုန်းခေါင်ချုပ်အသစ် ခတိမာဘီဘီ၏ ဓာတ်ဖန်လုံးကြီးမှ တစ်ဆင့်ထိုးပြထားသော ဆလိုက်မြင်ကွင်းပေါ်တွင် သီချင်းဆိုနေသည့် မိန်းကလေး မေ့မြောသွားပုံ၊ မိန်းကလေးကို ပုစဉ်းကြီးက ကိုက်ချီကာ သူ၏ကိုယ်ပေါ် တင်၍ယူ ဆောင်လာပုံများကို မြင်နေရသည်။

ပုစဉ်းကြီးနှင့်အတူ ရောက်ရှိလာမည့် မိန်းမပျိုလေးကို စုန်းများက စောင့်မျှော်နေကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ စုန်း အားလုံး၏ ဦးခေါင်းများမှာ မိုးပေါ်သို့ မျှော်ကြည့်နေကြလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မိုးကောင်းကင်အမြင့်ဆီမှ အစက်အပြောက်ကလေးတစ်ခုသည် ဟိမဝန္တာတောင်ထွတ်ဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း ကျဆင်းလာလေ၏။ အစက်အပြောက်ကလေးသည် တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်နှင့်အမျှ ပုစဉ်းကြီး တစ်ကောင်၏ရုပ်လုံးမှာ ပီပြင်စွာပေါ်လာလေ၏။

ပုစဉ်းကြီးကား လူတစ်ယောက် စီးနင်းလိုက်ပါနိုင်သည့် အရွယ်မျိုး ပြန်ရောက်နေကာ အတောင်ပံများသည် တဖျတ်ဖျတ်ခါရင်း ပန်ကာသဖွယ် ဖွတ်နေအောင် လည်ပတ်နေပေ၏။

လှပသော မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်သည် ပုစဉ်းကြီး၏ကိုယ်ပေါ်တွင် တင်ပလွဲထိုင်ရင်း လိုက်ပါလာ လျက်ရှိသည်။

ခတိမာဘီဘီ၊ မစ္စဂရေစီသာဟနှင့် မစ္စတာဘရောင်းတို့က ထိုင်ရာမှထကာ ပုစဉ်းကြီးအား စောင့်မျှော်နေ ကြလေ၏။

မှော်ပုစဉ်းကြီးသည် သူ့သခင်မစ္စတာဘရောင်း ရှိရာနေရာသို့ အရောက်ပျံသန်းလာကာ မြေပေါ်တွင် နား လိုက်လေသည်။

ပုစဉ်းပေါ်တွင်ပါလာသော မိန်းကလေးသည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့် သူတို့ကိုကြည့်နေလေသည်။ မိန်းကလေးသည် လိမ့်မကျစေရန် ပုစဉ်းကြီး၏လည်ပင်းကို ကိုင်ထားဆဲဖြစ်လေ၏။

“အို အလှကလေး၊ အပျိုစင်မိန်းကလေးရေ ဆင်းခဲ့ပါတော့ကွယ်”

မစ္စဂရေစီသာဟက ချိုသာသောအသံဖြင့် ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေသည်။ သူမ၏အသံကို အတတ်နိုင်ဆုံး သာယာ ညှင်းပျောင်းအောင်လုပ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် တမင်ပြုလုပ်လိုက်သောအသံမှာ ကြောင်အော်သံမျိုး ထွက်လာပြီး ပို၍ပင် နားကလောဖွယ် ဖြစ်သွားလေ၏။

မိန်းကလေးမှာ အရုပ်ဆိုးလှသောစုန်းများကို မြင်လိုက်၍ ကြောက်ရွံ့နေရာမှ အသံကိုပါ ကြားလိုက်ရ သည့်အခါ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးဆုတ်ဖြူရော်သွားတော့သည်။

“ညီမလေး၊ အပျိုစင်အလှလေး၊ ဆင်းခဲ့ပါကွယ်။ ညီမလေးကို မမက ဖိတ်ခေါ်လိုက်တာပါကွယ်”
ခတီမာဘီဘီက တစ်လှည့် နှုတ်ဆက်လိုက်ပြန်လေ၏။

“ညည်းအသက်အရွယ်နဲ့ ညီမလေးတွေ၊ မမတွေ လုပ်နေတာများ အံ့ပါအေ၊ အန်တီတို့၊ သမီးတို့ လုပ်စမ်းပါ”

ဂရေစီသာဗာကြီးက ခတီမာကို မဲကာရွဲကာ ပြောလိုက်လေ၏။

“အို မမဂရေစီကလည်း အသက်ချင်းကွာပေမဲ့ အရွယ်ချင်းက သိပ်ကွာတယ်လို့မှ မထင်ရတာကိုး”

“တော်စမ်းပါအေ ကဲ ကဲ သမီးလေးရေ၊ သမီးလေးကို ဒီနေရာရောက်လာအောင် မာမိတို့က ပုစဉ်းကြီးကိုလွှတ်ပြီး အခေါ်ခိုင်းလိုက်တာပဲကွယ်။ မကြောက်ပါနဲ့၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွယ်၊ လာပါ။ ဆင်းခဲ့ပါ”

ဂရေစီသာဗာကြီးက မိန်းကလေးကို လက်ကမ်းပေးရင်းမှ ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မ ကျွန်မ ဘယ်နေရာကိုရောက်နေတာလဲဟင်”

မိန်းကလေးက အသံတုန်တုန်ဖြင့် မေးလိုက်လေ၏။

“သမီးလေးရောက်နေတဲ့နေရာကို သိချင်ရင်ဖြင့် ဟောဟိုမှာရေးထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးထဲမှာ ဖတ်ကြည့် လိုက်ပေတော့။ သမီးလေးတို့ မြန်မာဘာသာစကားနဲ့ ရေးထားတာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်ကွယ်”

မိန်းကလေးက ဘာသာစကားမျိုးစုံဖြင့် ရေးသားထားသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကြီးထဲမှ မြန်မာဘာသာဖြင့် အရေး အသားကို ရှာဖတ်ကြည့် လိုက်လေသည်။

“ဟင် စုန်း စုန်းခေါင်ချုပ်ရွေးချယ်ပွဲ စုန်းပညာ နီးနှောဖလှယ်ပွဲ အို”

“ဟုတ်တယ် သမီးလေး၊ မာမိတို့ဟာ စုန်းတွေပဲ”

“စုန်းတွေ”

“မာမိတို့ စုန်းတွေဟာ အနှစ်တစ်ရာမှာ တစ်ခါတွေ့ဆုံပြီး စုန်းခေါင်းဆောင်ရွေးချယ်ပွဲနဲ့ စုန်းပညာရပ်တွေကို တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ဖလှယ်ကြတဲ့ပွဲကို ကျင်းပကြတယ်ကွယ်။ ဒီနေ့ကတော့ ၂၀၀၀ပြည့်နှစ်အတွက် ကျင်းပတဲ့အထူးပွဲ ကြီးပဲ။ မာမိတို့က သမီးကို စုန်းပညာတွေသင်ပေးပြီး စုန်းဓာတ်တွေ သမီးကိုယ်ထဲသွင်းပေးဖို့ ရွေးပြီးခေါ်လိုက်ရတာပဲ သမီး”

“အို ကျွန်မ စုန်းပညာမသင်ချင်ဘူး”

“လာပါ သမီးရယ်၊ စုန်းပညာဟာ ဘယ်လိုတန်ဖိုးကြီးပြီး မြင့်မြတ်တယ်ဆိုတာ သမီးကို လက်တွေ့ပြပါမယ်”

ဂရေစီသာဗာက ပုစဉ်းပေါ်တွင် ထိုင်နေသော မိန်းမပျိုကို ညင်သာစွာ ဆွဲခေါ်လိုက်လေ၏။

မိန်းကလေး ပုစဉ်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် ပုစဉ်းကြီးသည် သူ့မူလနေရာသို့ ပျံသွားကာ အနားယူ လေတော့သည်။

ဂရေစီသာဗာက မိန်းမပျိုကို ပွဲခင်းအလယ်သို့ ခေါ်ဆောင်လာ လေသည်။

မိန်းမပျိုသည် ပွဲခင်းထဲရှိ အရွယ်အစားစုံ ပုံစံမျိုးစုံဖြင့် ယောက်ျား၊ မိန်းမများကိုကြည့်ကာ အံ့အား သင့်နေလေသည်။ သူတို့သည် အသွင်အပြင်အားဖြင့် တစ်မူထူးခြားနေကြပေ၏။ တူညီသောအချက်မှာ အားလုံး အရပ် ဆိုး အကျည်းတန်ကြခြင်း ဖြစ်လေတော့သတည်း။

“ဒီလူတွေက ဘာတွေလဲ”

“သူတို့တွေဟာ အနိုင်ငံက လာကြတဲ့ စုန်းတွေပဲ။ သူတို့ဟာ ဒီနေ့ဒီရက်မှာ နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ဟောဒီဟိမဝန္တာတောင်ပေါ်က စုန်း ပွဲတော်ကြီးကို အရောက်လာကြတာပဲ သမီး”

“သူတို့ စုန်းတွေ၊ ဒီနေရာဟာ ဟိမဝန္တာတောင် ဟုတ်လား”

“မှန်တယ် သမီးလေး၊ တောင်ထွတ်ပေါ်က ဟောဒီရဲတိုက်ကြီး ဟာဖြင့် စုန်းခေါင်ချုပ်ရဲ့အိမ်ဂေဟာပေါ့ကွယ်။ စုန်းခေါင်ချုပ်ကို နှစ်ပေါင်း တစ်ရာမှ တစ်ခါရွေးချယ်တယ်။ မာမိက ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်မှာ တင်မြှောက်ခံခဲ့ရတဲ့

စုန်းခေါင်ချုပ်ကြီး ဂရေစီသာဗာပဲ။ ဒီနေ့ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်မှာတော့ ဟောဒီက ခတီမာဘီဘီကို စုန်းခေါင်ချုပ်ရာထူး လွှဲပေးလိုက်ပြီ ကွယ်”

ဂရေစီသာဗာကြီးက မိန်းမပျိုကို စုန်းများ၏ အလေ့အထအား ပြောကြားရင်းမှ မိတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“သမီးလေးရဲ့နာမည်ကိုလည်း ပြောပါဦး”

“သမီးနာမည်က မြညှင်းလေပြေလို့ ခေါ်ပါတယ် မာမီ”

“သိပ်လှတဲ့ နာမည်လေးပဲ”

ခတီမာဘီဘီက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

မြညှင်းလေပြေသည် သူမကို ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုနေသော စုန်းများကို ကြည့်လိုက်လေသည်။ စုန်းများမှာ များပြားလှပေ၏။ စုန်းအားလုံးက မြညှင်းလေပြေကို စိတ်ဝင်တစား ဝိုင်းကြည့်နေကြလေသည်။

လေပြေသည် တစ်နေရာတွင် မြေပေါ်မှာပြန့်ကျဲနေသည့် ခန္ဓာကိုယ်မပါသော ဦးခေါင်းပြတ်များကို မြင်လိုက် ရလေသည်။

“အို ခေါင်းပြတ်ကြီးတွေပါလား”

“အဲဒါ ချေးစားစုန်းတွေပဲ သမီး”

“ချေးစားစုန်း”

“အနှစ်တစ်ရာ တစ်ခါကျင်းပတဲ့ စုန်းပွဲတော်ကို စုန်းအဆင့် အတန်းမရွေး တက်ရောက်ခွင့်ပြုထားတယ်။ သူတို့ဟာ လပြည့်ညတွေမှာ မစင်တွင်းတွေမှာ မစင်ထွက်စားပြီး သူတို့ရဲ့ စုန်းပါဝါကို ဖြည့်ဆည်းတဲ့ စုန်းအမျိုးအစား တွေလေ။ မစင်ထွက်စားတဲ့အခါမှာ ခေါင်းချည်းပဲ ထွက်စားကြတယ်။ ဦးခေါင်းကို မြေပေါ်လှိုင့်ပြီးသွားလာကြတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကိုတော့ အိပ်ရာထဲမှာ အိပ်နေသယောင်နဲ့ ထားပစ်ခဲ့ကြတယ်။ ခုဆို သူတို့ခန္ဓာကိုယ်တွေဟာ သူတို့အိမ်က အိပ်ရာထဲမှာ ခေါင်းပြတ်ကိုယ်ခန္ဓာတွေ အဖြစ်နဲ့ ကျန်ရစ်နေတာပေါ့ကွယ်”

ခတီမာဘီဘီက ရှင်းပြနေခြင်းဖြစ်လေသည်။

မြညှင်းလေပြေ၏အကြည့်က ခေါင်းပြတ် ချေးစားစုန်းများထံသို့ ရောက်သွားပြန်လေသည်။ ဦးခေါင်းပြတ်နှစ် ဆယ်ခန့်က မြေပေါ်တွင် လူးကာလိုမို့ကာ လှုပ်ရှားလူးလွန်လျက်ရှိပေသည်။

လေပြေသည် ဦးခေါင်းပြတ်အများအပြားကြားမှ တစ်ခုသော ဦးခေါင်းပြတ်ကို မြင်လိုက်ရသည်တွင် အံ့ဩ သွားလေသည်။ ထိုဦးခေါင်းမှာ မိန်းမအိုကြီးတစ်ယောက်၏ဦးခေါင်းဖြစ်ပြီး နဖူးအလယ်တည့်တည့်၌ မှဲ့ကြီးတစ်လုံး ရှိနေလေ၏။ ဦးခေါင်းချည်း မြင်လိုက်ရသော်လည်း ဦးခေါင်းရှင်ကို လေပြေ ချက်ချင်းမှတ်မိလိုက်လေ၏။

“ဒေါ်ရွှေပါလား”

ဘရဏီတို့အိမ်မှ အိမ်ဖော်မကြီးဒေါ်ရွှေ။

ဒေါ်ရွှေ၏ဦးခေါင်းပြတ်ကြီးသည် လေပြေ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်တွင် တစ်ဘက်သို့ မျက်နှာလှဲသွားလေ၏။

ဒေါ်ရွှေဟာ ချေးစားစုန်းတစ်ကောင်ပါလား။

နှစ်သစ်ကူးပွဲမကျင်းပမီ ဘယ်သူမှမသိအောင် အခန်းထဲ စောစောဝင်အိပ်နေသည့် ဒေါ်ရွှေအပြုအမူကို လေပြေ သတိရလိုက်လေသည်။ ဒေါ်ရွှေ စုန်းပွဲတော်ကိုလာချင်လို့ ပရိယာယ်ဆင်တာပါလား။

လေပြေက ဒေါ်ရွှေ၏ဦးခေါင်းပြတ်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ရန် ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ဒေါ်ရွှေခေါင်းကြီးက လူးလှိုင့် ရင်း အခြား ဦးခေါင်းပြတ်များနောက်သို့ ဝင်ပုန်းနေလိုက်လေသည်။

“လာ သမီးလေး”

ဂရေစီသာဗာနှင့်ခတီမာဘီဘီတို့က မြညှင်းလေပြေကို အလယ်မှာထားကာ စင်မြင့်ပေါ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွား လေတော့သည်။

စင်မြင့်ပေါ်အရောက်တွင် ခတီမာဘီဘီက မြညှင်းလေပြေအားပြသကာ စုန်းအပေါင်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်လေ၏။

“ဟောဒီ အပျိုစင်မိန်းကလေးကတော့ စုန်းအပျိုစင်အဖြစ် ကျွန်မတို့ သဘောတူရွေးချယ်လိုက်တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံက အပျိုစင်လှပျိုဖြူလေး ဖြစ်ပါတယ်ရှင်။ နာမည်က မြညှင်းလေပြေတဲ့။ မြညှင်းလေပြေကို ကျွန်မတို့က စုန်းဓာတ်မှော်ဓာတ်များသွင်းပေးပြီး စုန်းတို့ရဲ့မော်ဒယ်အပျိုစင်စုန်းမလေးအနေနဲ့ မြေတောင်မြောက်သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မရဲ့အစီအစဉ်ကိုတင်ပြပြီးဖြစ်လို့ လူကြီးမင်းများ သိရှိကြပြီးဖြစ်ပါတယ်။ မြညှင်းလေပြေကို စုန်းအပျိုစင်အဖြစ်တင်မြောက်မှာကို သဘောတူညီ ရင်ဖြင့် လက်ခုပ်သံများနဲ့ တုံ့ပြန်ပေးကြပါရှင်”

စုန်းအားလုံးတီးလိုက်သည့် လက်ခုပ်သံများက ဟိမဝန္တာတောင်ထွတ်တစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ဟိန်း၍ ပျံ့လွင့်သွားလေတော့သည်။ တဟေးဟေး တဟားဟား အော်ဟစ်သံများကလည်း နောက်ဆက်တွဲပျံ့လွင့်လာလေ၏။

ထို့နောက် မစ္စဂရေစီသာဗာက မြညှင်းလေပြေ နားလည်အောင် ရှင်းပြလေသည်။ ရုပ်ချောသူကို စုန်းအဖြစ် တင်မြောက်လိုသည့် ခတီမာဘီဘီ၏အစီအစဉ်၊ ချောမောလှပ၍ နုပျိုသော အပျိုစင်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စုန်း သရဖူလွှဲအပ်ပေးလိုသော စုန်းအပေါင်းတို့၏ စိတ်ကူးယဉ်ထောက်ခံမှု၊ မစ္စဂရေစီသာဗာက အလုံးစုံရှင်းပြပြီးနောက်တွင် မြညှင်းလေပြေက ခေါင်းကို သွက်လက်စွာ ခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ဟင့်အင်း . ကျွန်မ စုန်း မဖြစ်ချင်ဘူး . စုန်း မဖြစ်ချင်ဘူး”

“စဉ်းစားပါဦး သမီးလေးရယ်၊ သမီးလေးရဲ့ လှပချောမောမှုကြောင့် မာမီတို့က သမီးကို စုန်းလောက ထိပ်ခေါင်တင် ဘုရင်မလေးအဖြစ် အများသဘောတူရွေးချယ်ထားတာပါ။ သမီး ကြိုးစားရင် နောင် ၂၁၀၀ ပြည့်နှစ်မှာ သမီးဟာ စုန်းခေါင်ချုပ်တစ်ဦး ဖြစ်လာနိုင်တယ် ကွယ်”

“အို . နောင်အနှစ်တစ်ရာအထိ ကျွန်မအသက် ဘယ်ရှည်နိုင်မှာလဲ မာမီ”

ဂရေစီသာဗာက ရယ်လိုက်လေသည်။

“မာမီအသက်ဟာ ဘယ်လောက်ရှိပြီထင်သလဲ သမီး။ အသက် သုံးထောင်ရှိပြီကွယ်။ မာမီဟာ ခရစ်တော် မပေါ်မီ အနှစ်တစ်ထောင်ကတည်းက မွေးခဲ့တယ်။ ခတီမာဘီဘီအသက်ဟာလည်း နှစ်တစ်ထောင်ကျော်ပြီ။ မစ္စတာ ဘရောင်းတို့၊ ဦးသာဂေါင်တို့ဆိုရင်လည်း အသက်ထောင်ကျော်တဲ့သူတွေချည်းပဲ။ စုန်းလောကရဲ့ စုန်းမိစုန်းဖတွေ ဆိုပါတော့ကွယ်”

“လူတစ်ယောက်အသက်ဟာ အနှစ်တစ်ရာ မရှည်နိုင်ပါဘူး မာမီ။ စုန်းတွေဟာလည်း လူထဲက လူတွေပဲ မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ် သမီး။ ဒါပေမဲ့ မာမီတို့က စုန်းအတတ်နဲ့ အသက်ကို ရှည်သထက်ရှည်အောင် ဆက်ခဲ့ကြတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်အပြောင်းအလဲတော့ ရှိတာပေါ့ကွယ်။ မာမီဟာ မွေးဖွားစဉ်က ခန္ဓာကိုယ်ကိုစွန့်ပစ်ခဲ့တာ အကြိမ်ပေါင်း လေးရာတိတိ ရှိပြီကွယ်။ ခန္ဓာတစ်ခုသက်တမ်းကုန်လုရင် အခြားခန္ဓာတစ်ခုထဲမှာဝင်ပြီး အောင်းလိုက်တယ်။ ဒီနည်းနဲ့ အသက် ဝိညာဉ်ကို ဆက်လာခဲ့တာပဲ”

“အို . အဲဒီလိုလုပ်လို့ရသလား”

“ရတာပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ စုန်းတိုင်းတော့လုပ်လို့မရဘူး။ အဆင့်မြင့်စုန်းပညာတတ်ကျွမ်းတဲ့ သမ္မာရင်ဝါရင် စုန်းတွေသာ တတ်နိုင်တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဝင်ခိုအောင်းစရာ လူ့ခန္ဓာမရရင် တိရစ္ဆာန်အဖြစ်နဲ့ ဘဝကို မပြတ်အောင် ဆက်ထားရတယ်”

“ဟင်”

“မာမိဟာ ခွေးဘဝနှစ်ကြိမ်၊ လင်းတဘဝတစ်ကြိမ်၊ ကြောင်ဘဝ သုံးကြိမ်၊ မြွေဘဝတစ်ကြိမ် ဝင်စားပြီး အသက်ဆက်ခဲ့ရဖူးတယ်ကွယ်။ ဒီတော့ သမီးလေးဟာလည်း စုန်းလောကထဲကို ဝင်လိုက်မယ်ဆိုရင် အသက်ရှည် အောင်လုပ်တဲ့ အတတ်တွေကိုလည်း တတ်ကျွမ်းလာလိမ့်မယ် သမီး”

“အို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ စုန်းမလုပ်ပါရစေနဲ့။ စုန်း မဖြစ်ချင်ပါဘူးမာမိ”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်ငြင်းနေတာလဲ သမီးလေး”

“စုန်းဆိုတာ လူတကာရွံ့မုန်းတဲ့”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

ဂရေစီသာဗာက မြညှင်းလေပြေ၏စကားမဆုံးမီ ရယ်မောလိုက် လေသည်။

“လူတွေရွံ့တဲ့ မုန်းတဲ့ စုန်းဆိုတာတွေက စုန်းပညာကို မတောက်တခေါက်တတ်ပြီး သူတတ်တဲ့ မတောက် တခေါက်ပညာနဲ့ အစွမ်းပြချင်တဲ့ အဆင့်နိမ့်တဲ့ စုန်းတွေပါ သမီးရဲ့။ မာမိတို့လို အဆင့်မြင့်စုန်းတွေက လူတွေကို ဒုက္ခပေးဘူး၊ မပြုစားဘူး၊ မာမိတို့က ကိုယ့်ရဲ့စုန်းပညာ မြင့်မားရေးအတွက်သာ လေ့ကျင့်တယ်၊ လေ့လာတယ်”

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း သမီး စုန်းမလုပ်ပါရစေနဲ့ မာမိရယ်”

“မရတော့ဘူး သမီး မြညှင်းလေပြေ၊ ဒီပွဲမှာရှိတဲ့ စုန်းအားလုံးက တစ်ကမ္ဘာလုံးက အပျိုစင်မိန်းကလေး တွေထဲက သမီးကို သဘောကျလို့ အသင့်တော်ဆုံးဆိုပြီး ရွေးချယ်ထားတာကွယ်။ သမီးရဲ့လှပချောမောတဲ့ မျက်နှာ လေးရယ်၊ အပျိုစင်ဆိုတဲ့ သန့်ရှင်းတဲ့ဘဝလေးရယ် ပေါင်းစပ်ပြီး စုန်းလောကကို မြှင့်တင်ပေးပေတော့ သမီး”

“သမီး တောင်းပန်ပါတယ်မာမိ”

“မရတော့ဘူးကွယ် မရတော့ဘူး။ စုန်းတို့ရဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ ဟောဒီ ပွဲတော်ကြီးအထိ ရောက်လာပြီးမှ သမီးအနေနဲ့ ငြင်းပယ်လို့ မရနိုင်တော့ပါဘူးကွယ်”

ဂရေစီသာဗာက အချက်ပြလိုက်ရာ စုန်းငယ်တစ်ဦးက ဖန်ခွက်ဖြင့် ထည့်ထားသော အရည်တစ်မျိုးကို လင်ပန်းထဲထည့်ကာ ယူလာလေသည်။ ဖန်ခွက်ထဲမှအရည်များသည် အရောင်မျိုးစုံ ပြောင်းလဲလျက်ရှိပေ၏။ ကြည့်နေရင်းမှာပင် သက်တံ့ရောင်စုံ ခုနစ်သွယ်ပြောင်းလဲသွားပုံမှာ ကြည့်လို့ပင် လှပသေးတော့၏။

“ရော့ သမီးလေး၊ ဟောဒီဟာ မှော်ဝင်ယမကာပဲကွယ်။ မာမိကိုယ်တိုင် စီရင်ထားတာ။ စုန်းတိုင်း မှော်ဝင်ယမကာကို မသောက်ဖူးကြဘူးသမီး။ သမီး သောက်ခွင့်ရတာ ကုသိုလ်ထူးပေလို့ပဲ။ ရော့ သောက် သောက်”

ဂရေစီသာဗာက မှော်ဝင်ယမကာဖန်ခွက်ကို မြညှင်းလေပြေ လက်ထဲ ထည့်ပေးရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“သောက်လေ သောက်လိုက် လိမ္မာတဲ့သမီးလေးရဲ့ သောက်လိုက်ပါကွယ်”

ဂရေစီသာဗာက မြညှင်းလေပြေ မငြင်းနိုင်အောင် စိတ်ကို ညှိ၍ အမိန့်ပေးလိုက်ရာ မြညှင်းလေပြေလည်း ငြင်းဆန်ရန်မဝံ့ရဲ့တော့ပဲ သောက်ချလိုက်ရလေတော့၏။

မှော်ဝင်ယမကာသည် အေးမြချိုမြိန်စွာဖြင့် ဝင်သွားလေသည်။ ဝမ်းထဲသို့ရောက်သည့်အခါ ပူလောင်သော အရသာကိုခံစားလိုက်ရပြီး တစ်ခဏချင်းမှာပင် တစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးသွားပြန်လေ၏။

မှော်ဝင်ယမကာကို သောက်ပြီးသည်နှင့် မြညှင်းလေပြေ၏တစ် ကိုယ်လုံးသည် ယမကာ၏အရောင်အတိုင်း ခုနစ်သွယ်သော သက်တံ့ရောင်များ ဖြာထွက်လာလေသည်။

စင်အောက်မှစုန်းများ၏ လက်ခုပ်တီးဩဘာပေးသံများက လျှံထွက်လာပြန်လေတော့၏။

“ဟေး စုန်းအပျိုစင်ကွ စုန်းအပျိုစင်”

“စုန်းလောကရဲ့ထိပ်ခေါင်တင် စုန်းအပျိုစင်”

အမျိုးမျိုးအော်ဟစ်ရေရွတ်ကာ ဩဘာပေးနေကြလေ၏။

ရပ်နားထားသောတီးဝိုင်းမှ မြိုင်ဆိုင်သောဆိုင်းသံများသည် လည်း တခဲနက် ထွက်ပေါ်လာပြန်လေသည်။

မြညှင်းလေပြေက စင်အောက်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဒေါ်ရွှေ၏ခေါင်းပြတ်ကြီးကို မြင်လိုက်ရပြန်လေသည်။ ဒေါ်ရွှေသည် မြညှင်းလေပြေနှင့် အကြည့်ချင်းမဆုံအောင် အကြည့်ကိုလွှဲလိုက်လေ၏။

“ခုအချိန်ကစပြီး သမီးလေးရဲ့ကိုယ်ထဲကို စုန်းဓာတ်တွေ ဝင်သွားပြီ။ သမီးဟာ စုန်းအပျိုစင်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ”

“ကျွန်မ စုန်းဖြစ်သွားပြီ”

“ဟုတ်တယ် သမီးလေး”

“ကျွန်မအတွက် ဘာမှပြောင်းလဲမှု မရှိပါလား”

ခတီမာဘီဘီနှင့်ဂရေစီသာဟာတို့က ပြိုင်တူရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။

“သမီးဟာ စုန်းဖြစ်သွားပြီ၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သမီးရဲ့အပြောင်းအလဲကို သမီးသိလာပါလိမ့်မယ်ကွယ်”

“တစ်ခုတော့ သတိထားဖို့လိုတယ် စုန်းအပျိုစင်မလေး”

ခတီမာဘီဘီက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“မင်းဟာ မင်းရဲ့အပျိုစင်ဘဝကို ထိန်းသိမ်းထားရမယ်။ အပျိုစင်ဘဝပျက်ယွင်းသွားတာနဲ့ မင်းဆီက စုန်းဓာတ်တွေဟာ ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မယ်ဆိုတာ သတိထားပါ”

“ဟုတ်တယ် သမီးလေး၊ မာမီတို့က သမီးကို အပျိုစင်ဘဝနဲ့ စုန်းဘဝ ပူးတွဲပြီး စံပြုဖြစ်အောင် ဖန်တီးလိုက်တာပဲ။ စုန်းဆိုတာ အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်တယ်ဆိုတဲ့ သတ်မှတ်ချက်ကြီးက ကင်းလွတ်သွားအောင် သမီးလေးက စံပြုစုန်းမလေးဖြစ်အောင် ကြိုးစားလိုက်စမ်းပါကွယ်နော်”

“တို့များက မင်းကိုစုန်းပညာတွေ သင်ပေးဦးမှာပါ။ အခုလောလောဆယ်မှာ သင်မပေးနိုင်သေးပေမဲ့ မင်းရဲ့ မယ့်နေရာကို တို့တွေ ရောက်လာပြီး စုန်းတို့တတ်အပ်တဲ့ ပညာရပ်တွေကို ပို့ချပေးမယ်ကွယ်။ ဪ့၊ မမဂရေစီရေ စုန်းအပျိုစင်လေးကို စုန်းပညာသင်ပေးဖို့အတွက် တာဝန်ယူပါဦးနော်။ ကိုကိုဘရောင်းတို့၊ ကိုကြီးသာဂေါင်တို့ကို လည်း အကူအညီတောင်းရမယ်။ ခတီမာတို့ တစ်လတစ်ခါ လပြည့်ညတိုင်း စုန်းအပျိုစင်လေးဆီသွားပြီး စုန်းပညာတွေ ပို့ချကြမယ်လေ”

“ဒါတစ်ခုတော့ သည်းခံပါ ခတီမာ။ ငါ လူ့ဘဝမှာနေလာတာ နှစ်ပေါင်းသုံးထောင်ရှိပြီအေ့။ ငြီးငွေ့လှပါပြီ အေရယ်။ ဒီပွဲပြီးတာနဲ့ ဟိမဝန္တာတောင်ထွတ်ပေါ်ကခုန်ချပြီး ငါ့ဝိညာဉ်ကိုချုပ်ငြိမ်းပစ်ဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးသားအေ့”

“အို မမဂရေစီကလည်း စုန်းလောကကြီး သာယာဝပြောဖို့အရေးကို မျက်နှာလွှဲတော့မလို့လား။ မမဂရေစီလို စုန်းလောကမှာ အတော်ဆုံးစုန်းမကြီးဆီက ပညာတွေကို စုန်းအပျိုစင်လေးကို သင်ပေးခဲ့ပါဦး။ မမဂရေစီပဲ သူ့ကို နောင်တစ်ချိန် စုန်းခေါင်ချုပ်ဖြစ်သည်ထိ ရည်ရွယ်ထားတယ်ဆို”

“ခက်တာပဲအေ ငါအနားယူချင်ပြီ”

“မလုပ်ပါနဲ့ မမဂရေစီရယ် စုန်းအပျိုစင်လေး စုန်းပီပီ ပြင်ပြင်ဖြစ်အောင် မမဂရေစီမှ မကူညီရင် မဖြစ်လို့ပါ။ ကူညီပါဦး၊ မသေပါနဲ့ဦး၊ နော် နော် နော်လို့”

ခတီမာဘီဘီက မူနွဲ့နွဲ့လေး ခွဲ၍ပြောလိုက်လေသည်။

“ခက်ပါလား၊ ညည်းက ငါ့ကို စုန်းခေါင်ချုပ်အာဏာသုံးပြီး ခိုင်းနေတာလား ခတီမာ”

“အို မမဂရေစီရယ်။ ကိုယ့်ညီမလေးကို ဘယ်လိုပြောလိုက် တာလဲ။ ခတီမာမှာ ဒီလိုစိတ်ထားမျိုး မရှိပါဘူး။ မမဂရေစီကို စုန်းလူကြီး သူမတစ်ယောက်အနေနဲ့ တောင်းပန်နေတာပါ။ စုန်းလောက ကောင်းစားရေးအတွက် မမဂရေစီမှာလည်း တာဝန်ရှိတယ် မဟုတ်လား”

ဂရေစီသာဟာကြီးက သက်ပြင်းကိုချလိုက်လေသည်။

စင်မြင့်ပေါ်တွင် အချီအချပြောနေသည့် စကားများကို ကြားနေရသော စုန်းပရိသတ်ကြီးကလည်း ခတီမာဘီဘီတောင်းဆိုသည့်စကားများကို ထောက်ခံကာ ပိုင်းဝန်းအော်ဟစ်ကြလေသည်။

“ကဲပါလေ ဒါဆိုလည်း ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်သေမယ့်အစီ အစဉ်ကို အနှစ်နှစ်ဆယ် နောက်ဆုတ်လိုက်ပါမယ်။ ငါ့ရဲ့စုန်းပညာတွေကို ဟောဒီက စုန်းအပျိုစင်သမီးလေးကို ဆရာစားမချန် အကုန်အစင်သင် ပေးခဲ့ပါတော့မယ်အေ”

“ဟေး ဒါမှ တို့မမဂရေစီကွ”

“ဟေး”

“ဝေး ဝါး”

“စုန်းခေါင်ချုပ်ဟောင်းကြီး ဒေါ်ဂရေစီသာဗာ ကျန်းမာပါစေ ချမ်းသာပါစေ”

စင်အောက်မှ ဩဘာပေးသံများ ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“ကဲ သမီးလေးကိုပြန်ပို့ကြစို့ ခတီမာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကိုဘရောင်းရေ ရှင်ပုစဉ်းကြီးကိုခေါ်ပါဦး။ စုန်းအပျိုစင်လေးကို ပြန်ပို့ခိုင်းပါဦး”

ခတီမာဘီဘီက စင်ပေါ်မှအော်ပြောလိုက်ရာ မစ္စတာဘရောင်းက သူ့၏လက်စွဲတော်ပုစဉ်းကြီးကို သစ်ပင်တွင် ချည်ထားရာမှ ခေါ်ယူလာလေ၏။

“ကဲ မောင်ပုစဉ်းရေ စုန်းအပျိုစင်လေးကို သူ့နေရာအရောက် ပြန်ပို့ပေးလိုက်ပါဦးကွယ်”

ပုစဉ်းကြီးက စင်ပေါ်ရောက်သည်အထိ ပျံသန်းလာလေသည်။

ဂရေစီသာဗာနှင့်ခတီမာဘီဘီတို့က မြညှင်းလေပြေကို ပုစဉ်းကြီးပေါ်သို့ ဖေးမ၍တင်ပေးလိုက်ကြသည်။

“ကဲ သွားပေးဦးတော့သမီးလေးရေ။ သမီးရဲ့ အနီးအနားမှာ မာမီတို့အမြဲရှိနေမယ်နော်”

“စုန်းအပျိုစင်လေးရေ တာ့တာ”

မြညှင်းလေပြေ တက်ပြီးသည်နှင့် ပုစဉ်းကြီးက အားယူ၍ ပျံသန်းလိုက်လေသည်။

ပုစဉ်းကြီး မိုးကောင်းကင်သို့ တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာသည်နှင့်အမျှ အောက်မှမြင်ကွင်းများက သေးငယ်မှုန်ဝါးသွားလေသည်။

စင်မြင့်ပေါ်မှလက်ပြကုန်ရစ်သော ဂရေစီသာဗာ၊ ခတီမာဘီဘီနှင့် မစ္စတာဘရောင်း၊ စင်အောက်မှ အော်ဟစ်လက်ပြကုန်ရစ်ခဲ့သော နိုင်ငံတကာမှ အရွယ်အစားစုံ စုန်းပညာသည်များ။

မြညှင်းလေပြေ အောက်သို့ကြည့်လိုက်ရာ ဦးခေါင်းများချည်း စုဝေးနေသောချေးစားစုန်းများထဲတွင် နဖူးမှ မှဲကြီးနှင့် ဒေါ်ရွှေ၏ဦးခေါင်းကြီးကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

၆

သရဝဏ်သည် သတိလစ်မေ့မြောနေသော မြညှင်းလေပြေကို ခုတင်ဘေးမှင့်ကြည့်ရင်း စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေမိသည်။

ကေသရီက သွေးပေါင်ချိန်တိုင်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“စိတ်ပူစရာမရှိပါဘူး။ သွေးမတိုးဘူး။ အားနည်းပြီး မူးသွားတာပါ”

“ဘရဏီ နှင့် လေပြေကို အရက်တွေအများကြီး တိုက်လိုက်လား ဟင်”

“မတိုက်ပါဘူး ကိုကိုရဲ့။ လေပြေက သီချင်းဆိုနေလို့ ဘရဏီထည့်ပေးတဲ့ နောက်တစ်ခွက်တောင် ကုန်အောင်မသောက်ရသေးဘူး”

“ကဲလိုက်တာဟယ် လေပြေ မသေနိုင်သေးပါဘူး”

ကေသရီက အကဲပိုနေသော သရဝဏ်ကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ကိုကိုက လေပြေနဲ့ပတ်သက်လာရင် ကဲကိုကဲတယ်”

“စိုးရိမ်လို့ပါဟာ”

“တကယ်တော့ လေပြေဟာ အိပ်ပျော်နေရင်း လမ်းထလျှောက်တတ်တဲ့ ရောဂါရှိတယ် မဟုတ်လား။ မကြီးလည်း ဒါကို သတိလစ်သွားတယ်။ လေပြေကို အရက်မတိုက်သင့်ဘူး”

ကေသရီပြောမှပင် လေပြေသည် အိပ်ပျော်နေရင်း အိပ်မက်မက်ရာမှာ ယောင်၍လမ်းထလျှောက်တတ်သော ဝေဒနာရှိတာကို သတိရမိတော့သည်။ အမြဲမဟုတ်သော်လည်း ရံဖန်ရံခါတွင် လေပြေသည် အိပ်မက်မက်ရင်းမှ လမ်းထလျှောက်တတ်၏။ တစ်ခါကလည်း အိပ်နေရင်းက လမ်းထလျှောက်ရာ ခြံဝင်းတခါးကိုဖွင့်၍ လမ်းမပေါ်အထိ ရောက်နေမှပင် အိမ်မှလူများ သိကြလေသည်။

ထို့နောက်ပိုင်းမှစ၍ လေပြေကို သူတို့အိမ်က ဂရုတစိုက်ထား စောင့်ကြည့်နေရပေတော့၏။ ရောဂါကလည်း ဆေးသောက်လို့ပျောက်သော ရောဂါမျိုးမဟုတ်ဘဲ စိတ်ဝေဒနာမို့ စိတ်ကျန်းမာရေးဆရာဝန်နှင့် တစ်ခါတစ်ရံပြသကာ အချိန်ခွဲကုသနေရပေ၏။

“အခုလာကတော့ စိုးရိမ်စရာမဟုတ်ပါဘူးလေ။ အရက်က လေပြေအတွက် များသွားလို့ပါ။ သူ့ အစားလည်း သိပ်စားထားပုံ မရဘူး”

လေပြေအခြေအနေ မစိုးရိမ်ရဘူးဆို၍ ကျန်သူများက ခြံထဲပြန် ဆင်းသွားကာ ပွဲကိုဆက်လုပ်နေကြသည်။ ကာရာအိုကေသီချင်းသံများ ပျံ့လွင့်လာလေ၏။

အခန်းထဲတွင် လေပြေကိုစောင့်ရင်း သရဝဏ်နှင့် အိမ်ဖော် မလှချိန်တို့သာ ကျန်ရစ်၏။

မလှချိန်က စာကြည့်စားပွဲဘေးမှ ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်ရင်း အိပ်ငိုက်နေပေပြီ။

သရဝဏ်သည် ခုတင်ဘေးတွင် ကုလားထိုင်ချကာ လေပြေကို အနီးကပ်ကြည့်နေမိသည်။ လေပြေမျက်နှာလေးက ဖူးရွဖြူစင်ကာ လှချင်တိုင်းလှနေပေ၏။ သရဝဏ်သည် လေပြေမျက်နှာနားသို့ကပ်သွားကာ နမ်းမိတော့မလို ဖြစ်သွားလေသည်။

လေပြေနှုတ်မှ ဗလုံးပထွေးအသံများ ထွက်လာသည်။

“မဖြစ်ချင်ဘူး မဖြစ်ချင်”

လေပြေအိပ်မက်တွေ မက်နေသည်ထင်ပါ၏။

သရဝဏ်က နားစိုက်ထောင်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ စုန်းမဖြစ်ချင်ဘူး”

ညဦးပိုင်းက စုန်းကားကြည့်ထားသည့်အတွက် အိပ်မက်ထဲမှာ ယောင်နေခြင်းဖြစ်ပေမည်။

သရဝဏ်က လေပြေနဖူးလေးကို သပ်၍ပေးလိုက်သည့်အခါ လေပြေ ငြိမ်၍အိပ်ပျော်သွားပြန်သည်။

သရဝဏ် လေပြေကို ချစ်နေတာကြာပါပြီ။ သူ့အချစ်ကိုလည်း ဖွင့်ဟထားခဲ့သည်။ လေပြေမိဘများနှင့် သရဝဏ်မိဘများမှာ ငယ်သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသည်။ ညီမလေးဘရဏီနှင့် လေပြေမှာလည်း ရွယ်တူများမို့ ငယ်စဉ်ကတည်းကအတန်းတူကျောင်းတူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ မိဘချင်း ရင်းနှီးပြီးသားမို့ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ်လည်း အဝင်အထွက်ရှိကြပါသည်။

သရဝဏ်သည် လေပြေကို ဘယ်အချိန်ကတည်းက စချစ်ခဲ့မိသည်ပင် မသိပါ။ ငယ်ကတည်းက နှစ်အိမ်တစ်အိမ်နေလာခဲ့ကာ မောင်နှမလိုသံယောင်တွယ်လာရာမှ သူ့အချစ်တွေ ဘယ်တုန်းက စပြောင်းလဲ သွားတယ်ဆိုတာ သတိပင်မထားမိခဲ့။

လေပြေ ဆယ်တန်းအောင်တဲ့နှစ်မှာ သရဝဏ်က လေပြေကို ချစ်ရေးဆိုခဲ့သည်။

လေပြေက အံ့ဩဟန်ပြခဲ့သော်လည်း ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် သဘောထားခဲ့သည်။ သရဝဏ်အချစ်ကို ခုထိမတုံ့ပြန်သေး။ အဖြေမပေးသေး။

“လေပြေနဲ့ကိုကိုနဲ့က မောင်နှမတွေပဲ”

“တကယ်တမ်း ဘာမှမှ မတော်ပဲ လေပြေရယ်”

“ဟင့်အင်း လေပြေတော့ ကိုကိုကို ကိုယ့်အစ်ကိုလို့ပဲ သဘောထားတယ်”

“ငယ်ကတည်းက မောင်နှမလိုနေလာတဲ့သူရဲ့အချစ်က ပိုပြီး ခိုင်မြဲပါတယ် လေပြေ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အကြောင်းသိချင်းပဲ”

“ကိုကိုရယ် လေပြေ ကိုကိုကို ကိုယ့်အစ်ကိုတစ်ယောက်လို့ပဲ သဘောထားလို့ရသေးတယ်။ လေပြေ့အချစ်ကို လိုချင်ရင် လေပြေစိတ်ပြောင်းလာအောင် စောင့်ပါဦး ကိုကို”

လေပြေက သရဝဏ်ကို ဘရဏီခေါ်သလို ကိုကိုလို့ပဲ ခေါ်သည်။

သရဝဏ်က မကြာမကြာချစ်ရေးဆိုလာသည့်အခါ လေပြေက စကားတစ်ခွန်းပြောခဲ့ဖူး၏။

“လေပြေ အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားဖူးသေးဘူး။ စိတ်လည်းဝင်စားမှာ မဟုတ်ဘူး။ လေပြေ့ဘေးမှာ ယောက်ျားဆိုလို့ ကိုကိုတစ်ယောက်ပဲရှိတာ။ လေပြေ့ချစ်လာမယ့် ယောက်ျားဟာလည်း ကိုကိုပဲဖြစ်လာနိုင်ပါတယ် ကိုကို။ လေပြေ့မှ ဘယ်သူနဲ့မှ ရည်းစားထားမနေတာ။ ကိုကိုကိုချစ်လာတဲ့ အချိန်ထိ စောင့်ပါ ကိုကိုရယ်”

လေပြေ့စကားက သရဝဏ်အတွက် မျှော်လင့်ချက်တွေ အများကြီး ပါနေသည်မို့ သည်စကားလေးနဲ့ပဲ သရဝဏ်ကျေနပ်နေရပါသည်။ ပြီးတော့ လေပြေ့တို့အိမ်ကိုလည်း ဝင်ထွက်သွားလာလို့ရနေရုံမက လေပြေ့အကြောင်း အကုန်လုံးကို ညီမလေးဘရဏီကတစ်ဆင့် သိနေရသည်မို့ သရဝဏ် စိတ်ချသည်။ လေပြေ ဘယ်ယောက်ျားလေးနဲ့မှ အရောတဝင် မရှိတာကိုလည်း သိနေသည်။ တစ်နေ့တွင် လေပြေ သူ့ကိုပြန်ချစ်လာလိမ့်မယ်လို့လည်း ယုံကြည်သည်။

နှစ်အိမ်စလုံးကလည်း သရဝဏ် လေပြေ့ကိုချစ်နေတာ သိနေကြ၏။ သဘောလည်း တူကြလေသည်။

လေပြေ အဖြေမပေးသေးတာကို သက်သက်မူနေတာလို့ မိဘများကပါ ထင်ထားကြပေ၏။

မြညှင်းလေပြေ၏ မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး သရဝဏ် အတွေးနယ်ချဲ့နေစဉ်မှာပင် ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ ပြန်ရောက်လာလေသည်။

လေပြေ့သတင်းကို ခြံကတည်းက ကြားခဲ့သည်မို့ ဖေဖေရာ မေမေပါ သရဝဏ်အခန်းထဲသို့ တန်းဝင်လာကြလေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သား”

သရဝဏ်က အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ပန်ချီဖောက်ထားပေမဲ့ အရက်က အရက်ပဲလေ။ လေပြေ့လို မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖို့ ဒဏ်ထိတာပေါ့။ လေပြေက နဂိုကမှ အင်အားနည်းရတဲ့အထဲ”

မေမေက လေပြေ့ကို စမ်းသပ်ကြည့်ရင်းမှပြောသည်။

“စိုးရိမ်စရာတော့မရှိပါဘူး။ မူးပြီးအိပ်ပျော်သွားတာပါ”

“ကဲ သားရေ ညဉ့်လည်း သိပ်နက်နေပြီ။ ၂ နာရီထိုးပြီကွ။ မင်း သူငယ်ချင်းတွေကို ပွဲသိမ်းခိုင်းလိုက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

+ + + + +

ပွဲသိမ်းပြီးချိန်အထိ လေပြေ သတိရမလာသေးပေ။

မိန်းကလေးများက အပေါ်ထပ်တွင် အိပ်ကြမည်ဖြစ်သည်။

လေပြေ နီးမလာသေးသည့်အတွက် ဘရဏီက သရဝဏ်အခန်းထဲမှာ လာစောင့်နေရ၏။

လေပြေ သတိရမလာရင်တော့ လေပြေ့ကို သရဝဏ်အခန်းထဲမှာပဲထားကာ သရဝဏ်က သူငယ်ချင်းများ နှင့်အတူ ခြံထဲဆင်းအိပ်ရပေလိမ့်မည်။ ယောက်ျားလေးများက အိမ်ထဲမဝင်တော့ပဲ ခြံထဲမှာပင် အိပ်လိုက်ကြမည်ဖြစ် သည်။

“ဘရဏီ နှင့် လေပြေ့အတူ ငါ့အခန်းထဲမှာပဲ အိပ်လိုက်တော့၊ ငါ ခြံထဲဆင်းအိပ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

“ဒေါ်ရွှေ့ကိုပါ စောင့်အိပ်ခိုင်းမှပါပဲ။ ဒေါ်ရွှေ့လည်း မတွေ့ပါလား”

“ဒေါ်ရွှေ့တစ်ယောက် မမြင်မိဘူး ကိုကို။ ဝင်အိပ်နေပြီ ထင်ပါတယ်။ ရပါတယ် ကိုကို။ ညီမလေးပဲ လေပြေ့အတူ အိပ်လိုက်ပါ့မယ်”

သူတို့မောင်နှမ စကားပြောနေစဉ်တွင် လေပြေ့လူးလွန်လာ သည်ကိုမြင်လိုက်၍ သရဝဏ်က ခုတင်နားသို့ ကပ်သွားကြည့်လိုက်သည်။

ပုစဉ်းတစ်ကောင်က ဘယ်ကဝင်လာမှန်းမသိ၊ လေပြေ့ရင်ဘတ်ပေါ် နားနေတာမြင်လိုက်၍ သရဝဏ်က မောင်းထုတ်လိုက်ရ၏။

ပုစဉ်းပျံထွက်သွားသည်နှင့် လေပြေ့မျက်လုံးများ ပွင့်လာလေသည်။

“ဟော လေပြေ့ သတိရလာပြီ”

“လေပြေ့ လေပြေ့ ဘယ်လိုနေသေးလဲ။ မေမေ့ကိုခေါ်လိုက်ရမလား လေပြေ့”

မောင်နှမနှစ်ယောက်သား လေပြေ့ကို တစ်ပြိုင်တည်း မေးလိုက်ကြ၏။

“ငါ ငါ ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင်”

လေပြေ့က သရဝဏ်အိပ်ရာပေါ်မှာ ရောက်နေသည့်အဖြစ်ကို နားမလည်နိုင်သလို မေးလိုက်လေသည်။

“ဆောရီးဟယ် နှင့် ပန်ချီတွေသောက်တာ များသွားတယ်လေ။ ငါကလည်း ထပ်ထည့်ပေးမိတယ်။ အရက်တွေများတော့ နှင်မူးပြီး သတိလစ်သွားတာပေါ့”

“အို”

လေပြေ့က မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ သူ့အဖြစ်သူ ပြန်စဉ်းစားနေ ဟန်ရှိသည်။

“ဘယ်လိုနေသေးလဲ လေပြေ့၊ နေသာရဲ့လား။ ဖေဖေတို့ကို ခေါ်လိုက်ရမလား၊ ဖေဖေနဲ့မေမေလည်း အခုပဲပြန်ရောက်တာ။ လေပြေ့ကိုတောင် ဝင်ကြည့်သွားသေးတယ်။ ခေါ်ပေးရမလား ဟင်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုကို၊ လေပြေ့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ အားနည်းသွားလို့ပါ”

“အစာဝင်သွားအောင် တစ်ခုခုစားလိုက်နော်”

“ကဲ ကဲ သတိရရင်လည်း ထတော့ လေပြေ့ရေ၊ သူများတွေ အိပ်တောင်အိပ်ကုန်ကြပြီ”

“ဘယ်နှစ်နာရီရှိပြီလဲဟင်။ ဟယ် နှစ်နာရီတောင် ခွဲနေပြီ ပဲ”

လေပြေ့က မေးလည်းမေး စားပွဲပေါ်မှနာရီကိုလည်း ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

လေပြေ့ သရဝဏ်ခုတင်ပေါ်မှ ထလိုက်သည်။ ဘရဏီက ဖေးကိုင်ပေးထား၏။

“ရပါတယ် ဘရဏီ၊ ငါဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“တော်သေးတာပေါ့ လေပြေ့ရယ်၊ ကိုကိုဖြင့် စိတ်ပူလိုက်ရတာ”

သရဝဏ်စကားကြောင့် ‘ပိုရန်ကော’ဆိုသည့်သဘောဖြင့် ဘရဏီက သူ့အစ်ကိုကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။ ထိုစဉ် အခန်းထဲသို့ ဒေါ်ရွှေ့ ဝင်လာလေသည်။

“ကိုသွင် ခေါ်တယ်ဆိုလို့၊ လှချိန်က ပြောလို့”

“ဟင် ဒေါ်ရွှေ့ ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ။ ခြံထဲကို ဘာလို့ ဆင်း မလာတာလဲ”

“ဟို ဟို ဒေါ်ရွှေ့ ခေါင်းကိုက်တာနဲ့ ဝင်အိပ်နေတာပါ ကိုသွင်”

www.burmeseclassic.com

သရဝဏ်နှင့် စကားပြောနေသော ဒေါ်ရွှေကို လေပြေက စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ဒေါ်ရွှေသည် လေပြေရှိရာ ဘက်သို့ လှည့်မကြည့်ပါ။ မျက်နှာလွှဲထားသည်။

“ဒီမှာ လေပြေသတိလစ်ပြီး လဲသွားလို့”

“အို ဟုတ်လား”

“လေပြေကိုတွဲပြီး အပေါ်ထပ်လိုက်ပို့လိုက်ဦး။ တစ်ခုခုလည်း ကျွေးလိုက်ပါဦး ဒေါ်ရွှေ’ ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုသွင်”

“နေပေ ကိုကို၊ လေပြေဟာလေပြေ သွားနိုင်ပါပြီ။ ဒေါ်ရွှေ လည်း အိပ်ချင်ရောပေါ့။ အိပ်ပါစေ”

လေပြေက ပြောရင်း သရဝဏ်အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ဒေါ်ရွှေက လေပြေကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ နောက်ကျောခိုင်းကာ ခေါင်းငုံ့ထားသည်ကို လေပြေ သတိထားမိ လေသည်။

၇

လေပြေနှင့်ဘရဏီ အိမ်ပေါ်တက်လာတော့ အခြားသူတွေ အတုံးအရုံး အိပ်ပျော်နေကြလေပြီ။ မိန်းကလေးသုံးယောက်က ဘရဏီအခန်းကြမ်းပြင်တွင် မွေ့ရာလွတ်တစ်ခုချကာ သုံးယောက်ပူးအိပ်နေကြ သည်။ လေပြေနှင့် ဘရဏီက ဘရဏီခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်ကြမည်ဖြစ်သည်။

သုံးနာရီပင်ထိုးလပြီဖြစ်၍ နှစ်သစ်ကူးပွဲမှာ အစွမ်းကုန်ပျော်မြူးခဲ့သူအားလုံး ပင်ပန်းကာ အိပ်မောကျနေကြ ပေပြီ။

ဘရဏီလည်း အိပ်ရာပေါ်လှဲလိုက်သည်နှင့် ခဏချင်းပင် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

အိပ်မပျော်ဘဲ မျက်လုံးကြောင်နေသူက မြညှင်းလေပြေ တစ်ယောက်တည်းသာ။

လေပြေသည် သတိလစ်မေ့မြောသွားစဉ် စုန်းများပွဲတော် ကျင်းပရာနေရာသို့ရောက်သွားသည်ကို တိတိကျကျ သေသေချာချာ မှတ်မိနေလေသည်။ ဒါဟာ အိပ်မက်တစ်ခုလား တကယ်လား။ လေပြေ မြင်ခဲ့ တွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့ရ သည်များကတော့ ဝိုးတဝါးမျှပင် မဟုတ်ပါ။ အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို ရုပ်လုံးပေါ်ပေါ် ပီပီပြင်ပြင် ထင်ထင်ရှားရှား ကြီးကို မှတ်မိနေပါသည်။

ထိုနေရာကို လေပြေ၏ သက်ရှိခန္ဓာကိုယ်ကြီး ရောက်ရှိသွားတာ မဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။ စုန်းများ သည် လေပြေ့ဝိညာဉ်ကို မှော်ပုစဉ်းကြီးအား ခေါ်ယူခိုင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေမည်။

အရက်တွေများကာ သတိလစ်သွားပြီးနောက် လေပြေ ဘာကိုမှ မမှတ်မိတော့။ လေပြေ သတိလည်လာသည့် အချိန်၌ သူမသည် လူတစ်ယောက် တက်ထိုင်လောက်အောင် ကြီးမားလှသော ပုစဉ်းကြီးတစ်ကောင်၏ ကျောပေါ်၌ ရောက်ရှိနေလေပြီ။ လေပြေသည် ပုစဉ်းကြီး ကျောပေါ်မှာ တင်ပလွဲထိုင်ကာစီနင်းရင်း အသည်းတယားယားဖြင့် လိုက် ပါသွားခဲ့သည်ကို မှတ်မိနေသည်။

အပြည်ပြည်ဆိုင်းရာ စုန်းပညာနီးနှောဖလှယ်ပွဲ တဲ့။

စုန်းခေါင်ချုပ်ရွေးချယ်ပွဲ တဲ့။

ဟိမဝန္တာတောင်၏ အမြင့်ဆုံး တောင်ထွတ်ဖျားမှာ ကျင်းပသည့် စုန်းများ၏ပွဲတော်ကြီး၊ စုန်းခေါင်ချုပ်စံမြန်းရာ ရဲတိုက်အဆောက်အဦကြီး။

စုန်းခေါင်ချုပ်ဟောင်း အဘွားကြီးဂရေစီသာဗာနှင့် ခေါင်ချုပ်သစ် ခတီမာဘီဘီ။

လေပြေ့မျက်စိထဲမှာ ထင်ရှားစွာ ခုထိမြင်ယောင်နေသေးသည်။

ပြီးတော့ ဒေါ်ရွှေ။

www.burmeseclassic.com

မမျှော်လင့်ဘဲ ဒေါ်ရွှေကို စုန်းပွဲတော်မှာ မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ ခန္ဓာကိုယ်မပါပဲ ဒေါ်ရွှေ၏ဦးခေါင်းချည်းသာ မြင်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါ၏။ နဖူး အလယ်တည့်တည့်က မဲ့သီးကြီးကြောင့် ခေါင်းချည်းဖြစ်သော်လည်း လေပြေက ဒေါ်ရွှေကို မှတ်မိလိုက်သည်။ ထိုဦးခေါင်းပိုင်ရှင်မှာ ဒေါ်ရွှေဖြစ်ကြောင်းလည်း သိသာလှသည်။ လေပြေ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတိုင်း ဒေါ်ရွှေခေါင်းကြီးက မျက်နှာလွှဲလွှဲသွားလေသည်။ ဒေါ်ရွှေဟာ ချေးစား စုန်းဆိုပါလား။

ညသန်းခေါင်မတိုင်ခင် ခြံထဲကပွဲကို ဆင်းမလာဘဲ စောစောအိပ်မည်ဟုအကြောင်းပြကာ လေပြေရှေ့မှာပင် အခန်းထဲဝင်သွားသော ဒေါ်ရွှေ။ သရဝဏ်ကိုပြန်မပြောဖို့လည်း နှုတ်ပိတ်လိုက်သေးသည်။ စုန်းပွဲတော်ကို သွားဖို့ ပရိယာယ်ဆင်တာပါလား။

စုန်းပွဲတော်မှာ လေပြေနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံလိုက်တော့ သူ့အကြောင်းတွေသိသွားပြီဆိုပြီး လိပ်ပြာမလုံဖြစ် နေရှာပေ၏။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင်ဖြင့် လေပြေ စုန်းဖြစ်သွားတာကိုလည်း ဒေါ်ရွှေ သိပြီးနေပေပြီ။ အိမ်ပြန်ရောက်သည်ထိ ဒေါ်ရွှေက လေပြေကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဘဲ မျက်နှာလွှဲနေသေးသည်။ ဒါတွေဟာ တကယ်လေလား၊ အိပ်မက်လား၊ လေပြေ မဝေခွဲနိုင်။ တကယ်သာဆိုလျှင်ဖြင့် သူမသည် စုန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပါပြီကော ။ အို ့ငါဟာ တကယ်ကို စုန်းမ ဖြစ်သွားပြီလား။ လေပြေက ထိတ်လန့်စွာ တွေးလိုက်မိသည်။ စုန်းမသာဖြစ်သွားလျှင် သူမသည် ဘာတွေလုပ်နိုင်လေပြီလဲ။ စုန်းပညာဖြင့် ပြုစားနိုင်ပြီလား။ မရေမရာ အတွေးများဖြင့် မြည့်လေပြေ ရင်၌ ယောက်ယက်ခတ်နေလေသည်။

“အပျိုစင်ဘဝကို ထိန်းသိမ်းထားရမယ်၊ အပျိုစင်ဘဝပျက်ယွင်းသွားတာနဲ့ စုန်းဓာတ်တွေ ပျောက်ကွယ်သွား လိမ့်မယ်ဆိုတာ သတိထားပါ”

စုန်းမကြီးပြောခဲ့သောစကားများကို ကြားယောင်လာ၏။
စုန်းအပျိုစင်။ ငါဟာ စုန်းအပျိုစင်ဆိုပါလား။

မနက်လင်းတော့ ညဉ့်သည်တွေကို သရဝဏ်က ကားဖြင့် ပြန်ပို့ပေးသည်။ အချို့အိမ်များက သူတို့ကားဖြင့် လာကြိုကြ၏။

လေပြေကိုလာကြိုသည့် အိမ်ကကားမှာ မနက်ရှုမ်းနာရီထိုးမှ ရောက်လာလေသည်။ လေပြေသည် ညက အမူးလွန်သတိလစ်သွားခဲ့သော်လည်း မနက်လင်းတော့ လန်းလန်းဆန်းဆန်းနိုး လာသည်။ အားရှိသွားအောင် နွားနို့နှင့် ကြက်ဥကြော်စားလိုက်ရသည်။ ကားရောက်သည်နှင့် ဘရဏ္ဍီမိဘများကို နှုတ်ဆက်ကာ အိမ်ထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ကားပေါ်တက်ရန် ကားနောက်ခန်းတံခါးကို အဖွင့်တွင် မြင်လိုက်ရသော ကားထဲမှမြင်ကွင်းကြောင့် လေပြေ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရလေ၏။

“ခွီး”
အနက်ရောင်ကြောင်ကြီး။
ကြောင်နက်ကြီးက နောက်ခန်းထိုင်ခုံပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေရာမှ တံခါးအဖွင့်တွင် ခေါင်းမော့ကာ အသံပေး လိုက်၏။

ကြောင်ကြီးကိုမြင်သည်နှင့် လေပြေသည် လန့်လည်းလန့်သွားကာ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုက်လေသည်။ ကြောင်ကြီးမှာ အိုလှပေပြီ။ အရိုးပေါ်တွင် အရေပြားများကပ်အောင် ပိန်လှီနေ၏။ ကြောင်အိုမည်းကြီး ကိုကြည့်၍ လေပြေသတိရလိုက်သည်က စုန်းမကြီးဂရေစီသာဟာ ဖြစ်သည်။ ကြောင်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ ဂရေစီသာဟာနှင့်

တူလွန်းလှပေသည်။ လူမျက်နှာနှင့် ကြောင်မျက်နှာ ကွဲပြားသော်လည်း မေးစေ့ကြီးရှေ့ကိုငေါထွက်နေပုံ၊ မျက်လုံးများ တလက်လက် တောက်နေပုံများမှာ ဂရေစီသာဗာဟု ထင်ရပေ၏။

“တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ဝင်ခိုအောင်းစရာ လူ့ခန္ဓာမရရင် တိရစ္ဆာန်အဖြစ်နဲ့ ဘဝကိုမပြတ်အောင် ဆက်ထားရတယ်။ မာမိတာ ခွေးဘဝနစ်ကြိမ်၊ လင်းတဘဝတစ်ကြိမ်၊ ကြောင်ဘဝသုံးကြိမ်၊ မြွေဘဝ တစ်ကြိမ် ဝင်စားပြီး အသက်ဆက်ခဲ့ရဖူးတယ်ကွယ့်”

စုန်းမကြီးဂရေစီသာဗာ ပြောခဲ့သောစကားများကို ကြားယောင်လာမိသည်။

ခတီမာဘီဘီကလည်း လေပြေခံဘေးတွင် သူတို့ မပြတ်တမ်း စောင့်ရှောက်လျက်ရှိနေမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားခဲ့သေးသည်။

“ဦးလေး၊ ဦးလေး၊ ဒီကြောင်ကြီးက ဘယ်ကပါလာတာလဲ။ ဘယ်ကယူလာတာလဲ”

လေပြေက ဒရိုင်ဘာကြီးကို မေးလိုက်လေသည်။

“ဟင်”

ဒရိုင်ဘာကြီးက ကားနောက်ခန်းကို လှည့်ကြည့်ကာ အံ့ဩသွား လေသည်။

“ဦးလေး ခေါ်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကားပေါ် ရောက်နေပါလိမ့်”

“ကြောက်စရာကြီး၊ မောင်းထုတ်လိုက်ပါ ဦးလေးရယ်”

ဒရိုင်ဘာကြီးက ကားပေါ်မှဆင်းလာကာ နောက်ဘက်တံခါး နှစ်ချပ်လုံးကိုဖွင့်၍ ကြောင်မည်းကြီးကို မောင်းထုတ်လိုက်လေသည်။ ကြောင်နက်ကြီးက ခွီးခနဲတစ်ချက်အော်ကာသွားဖြူရင်း ကားအောက်သို့ ဆင်းပြေးသွားလေ၏။

အနီးရှိသစ်ပင်ပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးတက်သွားရာ ခဏချင်း ပင် ပျောက်သွားလေသည်။

“ဒီအိမ်ကကြောင်ထင်ပါရဲ့။ ဘယ်အချိန်က ကားပေါ်တက်နေမှန်း မသိဘူး”

“ဒီအိမ်ကကြောင် မဟုတ်ဘူး ဦးလေး”

“အလေ့ကျ လျှောက်သွားနေတာ ထင်ပါရဲ့ကွယ်။ ကြောင်က ကြောင်စုန်းကြီးပဲ”

“ရှင်”

“အဲဒါ ကြောင်စုန်းလိုခေါ်တယ်။ ကြည့်ပါလားကွယ်။ ပုံစံက ကြောက်စရာကြီး”

ကြောင်ထဲမှာလည်း စုန်းရိတာပါပဲလား။

လေပြေသည် ကားဖြင့်ပြန်လာရင်းမှ ဂရေစီသာဗာ၏မျက်နှာ နှင့်တူသော ကြောင်စုန်းကြီးကိုသတိရရင်း အသည်းထိတ်နေမိတော့သည်။

အိမ်ပြန်အရောက်မှာ ဒရိုင်ဘာကြီးက ကားကို အိမ်ရှေ့ ပေါ်တီ ကိုအောက်တွင် ရပ်ပေးလိုက်၏။

လေပြေကားပေါ်က အဆင်း .

‘ခွီး’ခနဲမြည်သံနှင့်အတူ ကားခေါင်မိုးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သော ကြောင်အနက်ကြီးကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဟင် ဦးလေး။ ကြောင်ကြီး . ကြောင်စုန်းကြီး ပါလာပြီ”

လေပြေက ထိတ်လန့်တကြားအော်လိုက်သည်။

ဒရိုင်ဘာကြီးလည်း အံ့ဩတကြီးဆင်းလာကာ -

“ဒီကြောင်စုန်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီးပါလာပါလိမ့်။ ဦးလေးတို့ရှေ့တွင်ပဲ သစ်ပင်ပေါ်ပြေးတက်သွားတာလေ”

“ကားအမိုးပေါ်က ခုန်ချလိုက်တာ ဦးလေး”

“ဘုရားရေ . သူ သစ်ပင်ပေါ်ကနေ ကားအမိုးပေါ် ခုန်ချပြီး လိုက်လာတာပေါ့။ အမိုးပေါ်က ချော်မကျအောင် လိုက်လာနိုင်တာ အံ့ဩစရာပဲဟေ့”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဦးလေး။ သမီး ကြောက်တယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဦးလေး ဖမ်းပြီး အပြင်မှာပစ်လိုက်ပါမယ်ကွယ်”

ကြောင်စုန်းကြီးက သူ့အကြောင်းပြောနေသည်ကို သိရှိပုံဖြင့် ‘ခွီး’ခနဲတစ်ချက်မာန်ဖီကာ လေပြေတို့ရှေ့မှ ခြံထဲရှိပန်းပင်များကြားသို့ ပြေးဝင်သွားလေသည်။

လေပြေစိတ်ထဲ၌ ပို၍လေးလံသွားလေတော့သည်။

လေပြေသည် မေမေ့ကို ပြန်ရောက်တဲ့အကြောင်းပြောကာ အိမ်ပေါ်ထပ်ရှိ သူမအခန်းသို့ တက်ခဲ့လေသည်။ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“ခွီး .ညောင်”

ကြောင်စုန်းကြီး။ အနက်ရောင်ကြောင်စုန်းကြီးက သူမ၏ ခုတင်ခြေရင်းစောင်ခေါက်ပေါ်၌ အခန့်သားရောက် နေလေသည်။ လေပြေထက် ဦးအောင်ပင် သူက အခန်းထဲရောက်နေပေ၏။ လေပြေအခန်းကို သူ ဘယ်လိုသိပါလိမ့်။

“ဟဲ့ .သွား .သွား”

လေပြေက ကြောင်ကို မောင်းထုတ်လိုက်သည်။

ကြောင်သည် ခုတင်ပေါ်မှတစ်ဆင့် ဗီရိုပေါ်သို့ခုန်တက်လိုက်၏။ ဗီရိုအပေါ်တွင် အခန့်သားထိုင်ကာ လေပြေ ကိုကြည့်ရင်း ထပ်မံနှုတ်ဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ခွီး .ညောင် .ဝေါင်ဝေါင်”

လေပြေ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ကြောင်ကြီးဟာ သွေးရိုးသားရိုးမှ ဟုတ်ရဲ့လား။

လေပြေနှင့်ဘရဏီတို့အုပ်စု ကန်တင်းမှာ အအေးသောက်နေကြတော့ စားပွဲထိုးလေးက လက်ဖက်ရည်ခွက် ခုနစ်ခွက်ကို ဆင့်၍ သယ်လာလေသည်။ လက်တစ်ဖက်ကို နှစ်ခွက်စီကိုင်ကာ ထိုအပေါ်မှ သုံးခွက်ကို ဆင့်၍ တင် လာခြင်းဖြစ်လေ၏။ ဆိုင်မှာထိုင်နေသူများက စားပွဲထိုးလေးကိုကြည့်၍ အသည်းတယားယား ဖြစ်နေကြသည်။

“ကြည့်နေ .ဒီကောင်လေးလက်ထဲက ဖန်ခွက်တွေ တို့စားပွဲကျော်တာနဲ့ မှောက်ကျကုန်လိမ့်မယ်”

လေပြေက စားပွဲထိုးလေးကိုကြည့်ပြီး မရည်ရွယ်ဘဲ ပြောလိုက်လေသည်။ အမှန်တော့ ကျောင်းကန်တင်းက စားပွဲထိုးအတော်များများ လက်ဖက်ရည်ခွက်များကို သည်လိုပဲ ကျွမ်းကျင်စွာသယ်ယူတတ်တာကို လေပြေ သိပြီးဖြစ် သည်။ သည်ကောင်လေးလည်း ကျွမ်းကျင်ကျင်ကျင် သယ်နိုင်တာကို လေပြေ မြင်နေကျဖြစ်ပါသည်။ သည်တစ်ခါ ကျမှ နှုတ်က မရည်ရွယ်ဘဲ လွှတ်ခနဲပြောလိုက်မိခြင်းဖြစ်လေ၏။

လေပြေစကားဆုံးသည်နှင့် စားပွဲထိုးလေးက လေပြေတို့ထိုင်နေသည့်စားပွဲနား ရောက်လာလေသည်။ လက်ဖက်ရည်မှာထားသည်မှာ လေပြေတို့ကပ်လျက် ကျောင်းသားများဝိုင်းမှဖြစ်၏။

လေပြေတို့စားပွဲကို ကျော်သည်နှင့် စားပွဲထိုးလေးလက်ထဲတွင် ဆင့်ကာသယ်လာသော လက်ဖက်ရည်ခွက် ၇ ခွက်လုံး ကျကွဲသွားလေတော့သည်။

“ဟယ်”

“ဟာ”

ဘာနှင့်မှ မထိမိ မခိုက်မိဘဲ ခွက်အားလုံး လက်ထဲမှအလိုလို လွတ်ကျသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လေပြေသည် သူမ ပြောမိသောစကားအတွက် ကိုယ့်ဘာသာ အံ့ဩနေမိသည်။ ဘာလို့ ဒီစကားကို ပြောလိုက်မိတာပါလိမ့်။ သူပြောလိုက်လို့ပဲ စားပွဲထိုးလေးလက်ထဲက ဖန်ခွက်တွေ လွတ်ကျသွားတာလား။ ဖန်ခွက်တွေ လွတ်ကျမယ်ဆိုတာကို မသိစိတ်က အလိုလိုကြိုသိနေတာလား။

လေပြေ ကိုယ့်ဘာသာပင် မဝေခွဲနိုင်တော့ပေ။

လေပြေသည် အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ အပြင်ရှုခင်းများကို ငေးကြည့်နေမိ၏။ အခန်းထဲမှာ လေအေးစက်တပ်ထားသော်လည်း လေအေးစက် အမြဲဖွင့်ထားသည်ကို လေပြေက မကြိုက်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပြင်ပလေဝင်နိုင်အောင် လေအေးစက်ကိုပိတ်ကာ ပြတင်းတံခါးများကို ဖွင့်ထားတတ်သည်။

ယနေ့ညနေလည်း အခန်းပြတင်းပေါက်များကိုဖွင့်ရင်း အပြင်ရှုခင်းများကိုငေးနေမိရာ တစ်ဘက်ခြံမှ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဆော့နေသည့် မြင်ကွင်းကိုမြင်လိုက်မိသည်။ အသက်ဆယ်နှစ်ကျော်အရွယ် ကောင်လေးနှစ်ယောက်က ခြံထောင့်က ပိတောက်ပင်ပေါ်တက်ရန် ကြံနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ပိတောက်ပင်ကြီးက လေပြေတို့ခြံနှင့် သူတို့ခြံကို ကာရံထားသည့် ခြံစည်းရိုးအစပ်တွင် ရှိနေသည်။

လေပြေသည် ကလေးများကို ကြည့်နေရင်းမှ ပိတောက်ကိုင်ကြီး ကျိုးကျလာပုံကို မျက်စိထဲမှာမြင်လိုက်ရ၏။ ပိတောက်ကိုင်မှာ တကယ်ကျိုးကျလာခြင်း မဟုတ်ပါ။ လေပြေအာရုံထဲမှာ မြင်လိုက်ရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

လေပြေသည် ပိတောက်ကိုင်ကြီး မကြာခင် ကျိုးကျတော့မည်ဟု စိတ်ထဲကထင်နေ၏။

ပြတင်းပေါက်တွင် ကိုယ်ကိုကျော်ထွက်လိုက်ကာ တစ်ဖက်ခြံမှ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့ ကလေးတွေ မတက်နဲ့၊ သစ်ကိုင်ကျိုးကျတော့မယ်”

လေပြေ လှမ်းအော်လိုက်သံကို ကလေးနှစ်ယောက်က ကြားလိုက်ပြီး လှည့်ကြည့်ကြသည်။

“သစ်ပင်ပေါ် မတက်ကြနဲ့”

လေပြေက နှုတ်ကလည်းအော်ရင်း လက်ဟန်ဖြင့် မတက်ရန် ပြောလိုက်သည်။

ကလေးနှစ်ယောက်က လေပြေကို ရယ်ကျဲကျဲပြန်ကြည့်နေကြ၏။

သူတို့ လေပြေစကားကို အလေးမထားပါ။ အကြီးကောင်လေးက ကျင်လည်စွာပင် ပိတောက်ပင်ပေါ် တက်သွားလေ၏။ သူ တက်နေကျ ဖြစ်ပုံရသည်။

လေပြေက ပြတင်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ ခုတင်ပေါ် ပြန်လှဲ နေလိုက်သည်။

ခဏပဲ ကြာပါသည်။ ‘ဂျွတ်’ခနဲ သစ်ကိုင်ကျိုးကျသံနှင့်အတူ လူတွေပြေးလာသံ၊ အော်ဟစ်သံများကို ကြားလိုက်ရ၏။

လေပြေ ခုတင်ပေါ်မှထကာ တစ်ဘက်ခြံကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အခုနက စိတ်ကူးထဲတွင် ကျိုးကျသည်ကို မြင်လိုက်ရသော သစ်ကိုင်ကြီးသည်ပင် မြေပေါ်၌ရောက်နေကာ ကောင်လေးသည် ပက်လက်လန် သတိလစ်နေလေ၏။

လေပြေ ပြတင်းတံခါးကို အမြန်ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ မြင်ကွင်းကို မကြည့်ချင်တော့။

လေပြေ ကိုယ့်အဖြစ်ကို အံ့ဩရပြန်ပြီ။

ပိတောက်ကိုင်ကြီးကျိုးကျပုံကို မကျိုးမီ မိနစ်ပိုင်းလေးမှာ ဘာလို့ မြင်လိုက်ရတာလဲ။ တကယ်ကျိုးကျတော့မည်မို့ ကြိုတင်သိမြင်ခြင်းလား။ လေပြေက ကျိုးကျမယ်လို့ နိမိတ်ဖတ်လိုက်တဲ့အတွက်ပဲ သစ်ကိုင်ကြီးဟာ ကျိုးကျလာခြင်းလေလား။

ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် အံ့ဩတုန်လှုပ်မိလေ၏။

သည်နေ့ နောက်ဆုံးအချိန်သင်မယ့်ဆရာမ မလာ၍ တစ်ချိန် စောဆင်းသည်။ ဘရဏီနှင့်လေပြေကို ဘရဏီတို့အိမ်ကကား လာကြိုမည်ဖြစ်သည်။ ဘရဏီက အချိန်စောဆင်း၍ ကားစောလွှတ်ပေးဖို့ အိမ်ကို ဖုန်းဆက် ပြောလိုက်သည်။

လေပြေနှင့်ဘရဏီ စာသင်ခန်းရှေ့မှာ ရပ်စောင့်နေကြရသည်။ ကြွာတော့ ပျင်းလာ၍ ကျောင်းအဝက ကင်တဲန်းမှာသွားထိုင်နေဖို့ ဘရဏီကပြောသည်။

“အိမ်ကကားဝင်လာရင် ကင်တဲန်းက လှမ်းမြင်နေရတာပဲ။ ငါတို့ အအေးသောက်ရင်းစောင့်ရအောင် လေပြေ”

လေပြေတို့နှစ်ယောက် ကင်တဲန်းသို့ လျှောက်အလာတွင် ကျောင်းသားသုံးယောက်အုပ်စုနှင့် လမ်းမှာဆုံရ သည်။ ကျောင်းသားများက လေပြေနှင့်ဘရဏီနှောက်မှ လိုက်လာကာ “ဘယ်-ညာ၊ဘယ်-ညာ” နှင့်တိုင်ပေးရင်း လိုက်နောက်နေကြ၏။

သူတို့အသံကြောင့် ခြေလှမ်းမှားတော့မလိုဖြစ်ကာ ဘရဏီက နောက်ကိုလှည့်ပြီး ရန်တွေ့လိုက်၏။

“ဟဲ့ကောင်တွေ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်”

“အမိတို့လမ်းလျှောက်လို့ကောင်းအောင် တိုင်မင်လုပ်ပေးနေတာပါ .ဟဲ .ဟဲ”

လေပြေက နောက်သို့လှည့်ကာ ကျောင်းသားသုံးယောက်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ငါတို့ဟာ ငါတို့ လျှောက်တတ်တယ်ဟဲ့။ နင်တို့သာ သေချာကြည့်လျှောက်ကြ၊ မြွေတက်နင်းမိလိမ့်မယ် သိလား”

လေပြေစကားကြောင့် ကျောင်းသားသုံးယောက်က ရယ်လိုက်ကြသည်။

ကင်တဲန်းနားအရောက်တွင် ကျောင်းသားများက မြက်ခင်းကိုဖြတ်ကာ အားကစားဆောင်ဘက်သို့ ဆက် လျှောက်သွားကြလေ၏။

လေပြေတို့ ကင်တဲန်းမှာထိုင်လို့ အအေးမှာထားရုံရှိသေးသည်။ အအေးများပင် ရောက်မလာသေး။ မြက်ခင်း ပြင်အစပ်မှ အခုန ကျောင်းသားသုံးယောက်၏ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“အမယ်လေးဗျ၊ မြွေ .မြွေကြီး”

“ဟဲ့ကောင် .ပြေး .ပြေး”

ကျောင်းသားသုံးယောက် နောက်ကြောင်းပြန်ပြေးလာကြသည်။

“ဟယ်တော့ .ဟိုသုံးကောင် နင်ပြောသလို မြွေတွေ့ပြီ”

ကျောင်းသားများက ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ နောက်ကို ပြန် ကြည့်ရဲကြ၏။

“လင်းမြွေကွ။ တော်သေးတာပေါ့။ မြွေပွေးမြွေဟောက် မဟုတ်လို့”

“ငါဖြင့် လန့်သွားတာပဲကွ။ ငါက မြွေကိုယ်လုံးပေါ်ကို သေချာတက်ပြီးနင်းလိုက်မိတာကွ။ အိအိကြီး၊ အသည်းယားဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

“လင်းမြွေမို့လို့ တော်သေးတာပေါ့။ လင်းမြွေတွေက လူကို ကြောက်တယ်။ မင်းတက်နင်းလိုက်တော့ သူ လည်း ကြောက်ပြီး ပြေးတာပဲ”

ကျောင်းသားသုံးယောက် ပြောနေသောစကားများကို နားထောင်၍ ဘရဏီက ရယ်နေလေသည်။

“လေပြေရယ် .နင်ပြောလိုက်တာနဲ့ကွက်တိပဲ။ သူတို့ မြွေကို တန်းပြီးတက်နင်းမိတာပဲဟဲ့”

“အေး .ငါ မြွေတက်နင်းမိလိမ့်မယ်လို့ပဲ ပြောလိုက်မိတာ တော်ပါသေးရဲ့ဟယ်”

လေပြေက သူ့အဓိပ္ပာယ်နှင့် သူပြောလိုက်သည်။ မြွေကိုက်ခံရလိမ့်မယ်လို့ မပြောလိုက်မိတာ တော် သေးသည်။ နောင်ဆို စကားပြော ဆင်ခြင်မှဖြစ်တော့မည်။

၉

လေပြေသည် အိပ်နေရာမှ လန့်နိုးလာသည်။
တစ်ယောက်ယောက်က နိုးလိုက်သည့်သဖွယ် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေရာမှ လန့်နိုးလာခြင်းဖြစ်လေသည်။

မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် လေပြေအကြည့်က ခုတင်ခြေရင်းသို့ ရောက်သွားလေသည်။
အမှောင်ထုထဲတွင်လင်းလက်နေသည့် ပတ္တမြားခဲလို နီရဲသော အရာနှစ်ခုက လေပြေခြေရင်း စောင်ပုံအထက်၌ ရှိနေလေသည်။ လေပြေသည် ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသော အမှောင်ထဲမှ စူးရှသည့် မျက်လုံးတစ်စုံကြောင့် လန့်သွားမိလေသည်။

သေချာကြည့်လိုက်တော့ ကြောင်ကြီး။
နယူးယီးယားမနက်က ဘရဏီတို့အိမ်မှအပြန်တွင် ပါလာသည့် ကြောင်စုန်းကြီး။
ကြောင်စုန်းကြီးကို လေပြေမောင်းထုတ်လိုက်၍ ပျောက်သွားတာ နှစ်ရက်ရှိပေပြီ။ ထွက်ပြေးသွားလောက်ပြီဟု လေပြေက မှတ်ယူထားခဲ့၏။ သတိပင်မရမိတော့ပေ။

ယခု ကြောင်စုန်းကြီး ဘယ်ကရောက်လာပါလိမ့်။ ဘယ်မှာသွားနေပြီး ဘယ်လိုစားသောက်နေပါလိမ့်။
လေပြေက ကြောင်စုန်းကြီးကို ခြေနှင့်ခတ်ထုတ်ပစ်ရန် စိတ်ကူးသော်လည်း ခြေထောက်ကို လှုပ်လို့မရ။
ကြောင်စုန်းကြီးက လေပြေကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး မျက်တောင်မခတ်တန်း ကြည့်လျက်ရှိသည်။ ကြောင်စုန်းကြီး၏အကြည့်ကြောင့် လေပြေရင်တွေ့လိုက်ဖို့လာ၏။

“ဂီး”
ကြောင်စုန်းကြီးက မာန်ဖီလိုက်ပြန်၏။
ကြည့်ရင်း .ကြည့်ရင်း ကြောင်စုန်းကြီးမျက်နှာမှာ ဂရေစီသာဗာ၏ မျက်နှာကြီးနှင့် တူလာသလိုလို ထင်ရလေသည်။

ကြောင်စုန်းကြီးက လေပြေစိတ်ကို ညှို့နေသလိုမျိုး ငြိမ်သက်ကာ စိုက်ကြည့်နေသည်။
လေပြေသည် ကိုယ်ကိုလှုပ်ကြည့်သော်လည်း လှုပ်လို့မရ။ ကြောင်စုန်းကြီးကို မောင်းထုတ်ချင်သော်လည်း အသံထွက်လို့မရ။

ပြတင်းပေါက်မှလျှံကျနေသော လရောင်ကြောင့် ဒီနေ့ လပြည့်နေ့ဆိုတာကို သတိရလိုက်သည်။ ဂရေစီသာဗာနှင့် ခတီမာဘီဘီတို့ ပြောလိုက်သောစကားများကိုလည်း ကြားယောင်လာလေသည်။

“တို့များက မင်းကို စုန်းပညာတွေ သင်ပေးဦးမှာပါ။ အခု လောလောဆယ်မှာ သင်မပေးနိုင်သေးပေမဲ့ မင်းရဲ့ မယ့်နေရာကို တို့တွေ ရောက်လာပြီး စုန်းတို့တတ်အပ်တဲ့ပညာရပ်တွေကို ပို့ချပေးမယ်ကွယ့်။ ဪ... မမဂရေစီရေ စုန်းအပျိုစင်လေးကို စုန်းပညာသင်ပေးဖို့အတွက် တာဝန်ယူပါဦးနော်။ ကိုကိုဘရောင်းတို့၊ ကိုကြီးသာဂေါင်တို့ကိုလည်း အကူအညီတောင်းရမယ်။ ခတီမာတို့ တစ်လတစ်ခါ လပြည့်ညတိုင်း စုန်းအပျိုစင်လေးဆီသွားပြီး စုန်းပညာတွေ ပို့ချကြမယ်လေ”

“ငါ့ရဲ့စုန်းပညာတွေကို ဟောဒီက စုန်းအပျိုစင်သမီးလေးကို ဆရာစားမချန် အကုန်အစင်သင်ပေးခဲ့ပါတော့မယ်အေ”

လေပြေသည် ကြောင်စုန်းကြီးထံမှအကြည့်ကို ခွာမရဘဲ ဖြစ်နေသည်။
ကြောင်စုန်းကြီး၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးဆီမှ အလင်းတန်းများ ဖြာထွက်လာသည်ဟု ထင်လိုက်မိ၏။

ကြည့်နေရင်းမှာပင် ကြောင်စုန်းကြီးသည် ခုတင်ပေါ်၌ တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်လာကာ လူကိုယ်လုံးနီးပါး ထွားကျိုင်းလာလေသည်။ ချက်ချင်းပင် ကြောင်အသွင်ပျောက်ကာ စုန်းမကြီးဂရေစီသာဗာအသွင်သို့ ပြောင်းလဲသွားလေတော့၏။

ဂရေစီသာဗာကြီးက ခုတင်ခြေရင်းတွင် မတ်တတ်ကြီးရပ်နေရင်းမှ လေပြေထံသို့ လက်လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

“ဟင့်အင်း ၊ ဟင့်အင်း”

လေပြေငြင်းဆန်သော်လည်း အသံထွက်မလာ။

လေပြေ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် အလိုလိုမြောက်တက်သွားကာ ဂရေစီသာဗာ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

“ဟား ၊ ဟား ၊ ဟား ၊ ဟား ၊ ဟား ၊ ဟား”

စုန်းမကြီးက အားရပါးရ ဟစ်အော်ရယ်မောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တော့ လေပြေ ဘာကိုမှမမှတ်မိတော့ပါ။ ဂရေစီသာဗာက သူမကို တစ်နေရာရာသို့ ယူဆောင်ခေါ်ငင်သွားသည်ကိုသာ သိနေသည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံးနုံးခွေထိုင်းမှိုင်းသွားကာ ဘာကိုမှမမှတ်မိတော့ပါပေ။

နောက်တစ်နေ့မိုးလင်းတော့ လေပြေတစ်ကိုယ်လုံးနုံးချည့်ကာ စိတ်များလည်း ထိုင်းမှိုင်းနေလေသည်။

ညက ကြောင်စုန်းကြီးမှ ဂရေစီသာဗာအသွင် ပြောင်းလဲသွား ကာ သူမကို ပွေ့ချီခေါ်ယူသွားတာကိုသာ မှတ်မိတော့၏။ နောက်ထပ်၍ ဘာတွေဖြစ်သည်ကို မမှတ်မိတော့။

ဂရေစီသာဗာ သူမကို ဘယ်အထိခေါ်သွားတာလဲ။ တကယ်ခေါ် သွားတာရော ဟုတ်ရဲ့လား။ သူမရဲ့စိတ်ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်ခြင်းလား။ တကယ်သာ ဂရေစီသာဗာခေါ်သွားတာဖြစ်လျှင် လေပြေကို စုန်းပညာများသင်ပေးဖို့ လာရောက်ခေါ်ယူခြင်းပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ လပြည့်ညတိုင်း စုန်းပညာသင်ပေးဖို့ ကတိပေးထားသည် မဟုတ်ပါလား။

လေပြေသည် တွေးရင်းမှ ကြက်သီးထသွားသည်။ သူမသည် တကယ်ပင် စုန်းမတစ်ကောင် ဖြစ်နေခဲ့ပြီကော။ စုန်းပွဲတော်၌သောက်ခဲ့ရသော စုန်းဓာတ်ပေါင်းရည်ကြောင့် စုန်းပညာကို သင်ယူစရာပင်မလိုဘဲ အလိုလို တတ်ကျွမ်းခဲ့ပုံရသည်။

သူမနှုတ်မှ လွတ်ခနဲထွက်သွားသောစကားများ မှန်နေတတ်သည်။ လေပြေနှုတ်မှပြောလိုက်သောစကား မှန်သမျှ စုန်းမတစ်ကောင်က ကျိန်စာတိုက်လိုက်သည့်သဖွယ် ဖြစ်လာခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။ ဒါကို သတိပြုမိပြီး နောက်ပိုင်း စကားပြောတိုင်း ဂရုတစိုက်ပြောနေရတော့သည်။ ကိုယ့်အတွက်ကြောင့် လူတစ်ဖက်သား မနစ်နာစေလိုသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

တကယ်သာ မနေ့ကညက စုန်းမကြီးဂရေစီသာဗာ ခေါ်သွားပြီး စုန်းပညာတွေသင်ပေးခဲ့ပါက လေပြေသည် ကိုယ်တိုင်ပင်မသိလိုက်ဘဲ စုန်းပညာများ အလိုလိုတတ်မြောက်ပြီး ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ သူမရဲ့စုန်း အဆင့်အတန်းဟာ ဘယ်အဆင့်အထိများ ရောက်နေလေပြီလဲ။ လေပြေက တွေးရင်း သက်ပြင်းကိုချလိုက်လေ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဒေါ်ရွှေကို သတိရလိုက်မိပြန်သည်။ မနေ့က လပြည့်နေ့၊ လပြည့်နေ့ညများမှာ ချေးစားစုန်းများဟာ မစင်တွင်းတွေဆီသွားပြီး သူတို့ရဲ့စုန်းပါဝါကို မြှင့်တင်ကြတယ်တဲ့။ ဒီလိုဆိုလျှင် မနေ့ကညက ဒေါ်ရွှေသည်လည်း ၊

လေပြေက ဒေါ်ရွှေ၏အခြေအနေကို သွားရောက်စုံစမ်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ဘရဏီတို့အိမ်ကို လေပြေရောက်သွားတော့ ဘရဏီ ရိုမနေပေ။ သူ့မိခင်ဒေါက်တာစန္ဒာကို ဆေးခန်း လိုက်ပို့ပေးနေသည်။

လေပြေက အေးအေးဆေးဆေးနေလို့ရအောင် အိမ်ကကားကို ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ အပြန်မှာ ဘရဏီကိုပဲ သူတို့ကားနှင့် လိုက်ပို့ခိုင်းတော့မည်။

လေပြေအိမ်ထဲဝင်သွားတော့ မမကြီးကေသရီ အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာ၏။

“ဟေ့ လေပြေပါလား၊ ဘရဏီ မေမေ့ကိုဆေးခန်းလိုက် ပို့တယ်ကွ။ လိုက်သွားချင်ရင် မမကြီးကား နဲ့လိုက်ခဲ့၊ ဝင်ပို့ပေးမယ်”

ကေသရီက အပြင်သွားရန် ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“မလိုက်တော့ဘူး မမကြီး။ လေပြေအိမ်ကနေပဲ စောင့်နေတော့မယ်”

“အေးလေ ကောင်းပါတယ်။ တော်ကြာ လမ်းမှာလွဲနေမှာ စိုးရတယ်။ မမကြီး အပြင်သွားမလို့ သွား တော့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမကြီး”

ဘရဏီတို့အိမ်မှာ လေပြေအတွက် စားအိမ်သောက်အိမ်ဖြစ်၍ ဧည့်သည် မဟုတ်ချေ။ ဘရဏီမရှိတုန်း ဧါရွှေနှင့်စကားပြောနိုင်၍ အဆင်တောင်ပြေသွားသေးသည်။

“လေပြေ မမကြီးအခန်းထဲမှာ ဒီဗီဒီတစ်ချပ်ရှိတယ်။ မလေးရှား စုန်းကားတွေ ဆယ်ကားတောင်ပါတယ်။ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ ပျင်းရင် ယူကြည့်လေ။ ကြည့်ချင်လို့ အိမ်ယူချင်လည်းယူသွား”

ကေသရီက ကားပေါ်တက်ခါနီး လှမ်းအော်ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ မမကြီး”

မလေးရှားစုန်းကားတဲ။ အိမ်မှာအေးအေးဆေးဆေးကြည့်ဖို့ အခွေကို အိမ်ယူသွားပါတော့မည်။

မမကြီး ကားထွက်သွားသည်နှင့် လေပြေက မီးဖိုခန်းထဲဝင်ခဲ့လေ၏။

မီးဖိုခန်းထဲတွင် ဧါရွှေနှင့်မလှချိန်ကို တွေ့ရသည်။

မလှချိန်က ပုစွန်ခြောက်များ ထောင်းနေ၏။ ဧါရွှေက ခရမ်းသီးများကို ရေဆေးကာ လေးစိတ်စိတ်နေ လေသည်။

လေပြေဝင်လာတာမြင်တော့ ဧါရွှေမျက်နှာပျက်သွားတာကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ ဧါရွှေက မျက်လွှာချကာ ခေါင်းကိုင့်၍ ခရမ်းသီးများကိုဆက်လှီးနေ၏။ လေပြေကို နှုတ်မဆက်ချေ။

“မလှချိန်တို့ ဘာတွေချက်ကြမလို့လဲ”

လေပြေက မလှချိန်ကို ဦးတည်နှုတ်ဆက်ရင်း မီးဖိုခန်းထဲဝင် သွားလိုက်လေသည်။

“ဟော မလေပြေ၊ ညစာအတွက် ခရမ်းသီးနှပ်မလို့လေ၊ ခရမ်းသီးကို လေးစိတ်စိတ်ပြီး အလုံးမပျက် အစာသွတ်ပြီး နှပ်မှာ”

“အမယ်လေးနော် မလှချိန်ပြောတာနဲ့ စားချင်စိတ်တောင် ပေါက်လာပြီ”

လေပြေက ဧါရွှေထိုင်၍ ခရမ်းသီးလှီးနေသည့် စားပွဲတွင် ဧါရွှေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကုလားထိုင်၍ ဝင်ထိုင် လိုက်လေသည်။

“စားပြီးမှပြန်လေ မလေပြေရဲ့”

“ညစာစားချိန်ထိ မစောင့်နိုင်တော့ပါဘူး မလှချိန်ရယ်။ မလှချိန်ကသာ ပြောနေတာ၊ စားဖို့မှူးကြီးဧါရွှေက လေပြေကို ထမင်းစားတောင် မစိတ်ဘူး”

လေပြေက ဧါရွှေမျက်နှာကို အကဲခတ်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“အို မဟုတ်တာ၊ လေပြေလေးကလည်း ဒေါ်ရွှေ ဖိတ်စရာလိုသလားကွယ်။ ဒီအိမ်က လေပြေတို့ သူငယ်ချင်းတွေအိမ်ပဲဟာ။ အချိန်မရွေး စားနိုင်သောက်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒေါ်ရွှေက မပြောတာပါကွယ့်”

“ဒါနဲ့ဒေါ်ရွှေ မနေ့က လပြည့်နေလေ”

“ဟင်”

ဒေါ်ရွှေက လေပြေကို အလန့်တကြား မော်ကြည့်လိုက်သည်။

“လပြည့်နေ့ ဥပုသ်နေ့ဆိုတော့ ဥပုသ်မစောင့်ဘူးလား မေးတာပါ”

“ဪ မြို့ရောက်ကတည်းက ဥပုသ်မစောင့်ဖြစ်ပါဘူးကွယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ မသွားနိုင်တာ၊ သီလ ယူလို့မရဘူးလေ”

“ဥပုသ်နေ့ဆို တီဗီက လွင့်ပေးနေတာပဲ၊ တီဗီရှေ့မှာ သီလယူလို့ရတယ်လေ”

“လေပြေရယ် ဒေါ်ရွှေတို့က သူများအိမ်မှာ အလုပ်လုပ်နေရတာ မဟုတ်လား။ မနက်စောစောထ ချက်ရ ပြုတ်ရနဲ့ တီဗီရှေ့အခန်းသားထိုင်ပြီး သီလယူနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွယ်။ ပြီးတော့ တီဗီရှေ့မှာလည်း သီလ မယူ တတ်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်ရွှေရဲ့”

“ဒေါ်ရွှေတို့က ငယ်ငယ်ကတည်းက ဥပုသ်နေ့ဆို ရွာဦးကျောင်းသွား ဥပုသ်စောင့်နေကျလေ။ ဘုန်းကြီး ကိုယ်တိုင်တိုင်ပေးမှ သီလယူတတ်တာ။ တီဗီမှာပေါ်နေတဲ့ ဘုန်းကြီးအရုပ်ကြီးကြည့်ပြီး တီဗီကြီးထိုင်ကန်တော့နေ ရတာ တစ်မျိုးကြီးပါကွယ်”

ဒေါ်ရွှေစကားကြောင့် လေပြေက ရယ်လိုက်သည်။

လေပြေနှင့်ဒေါ်ရွှေစကားကောင်းနေစဉ် မလှချိန်က ပုစွန်ခြောက်များထောင်းပြီးသွား၍ ဒေါ်ရွှေရှေ့ချပေးခဲ့ကာ အပြင်ဘက် ထွက်သွားလေသည်။

အနားမှာ ဘယ်သူမှမရှိတော့မှ လေပြေက ဒေါ်ရွှေကို ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်၏။

“ဒေါ်ရွှေ ဟိုနေ့ကကိစ္စတွေ မှတ်မိလားဟင်”

လေပြေအမေးစကားကြောင့် ဒေါ်ရွှေမျက်နှာ သွေးဆုတ်ဖြူရော် သွားလေသည်။

“ဘယ် ဘယ်နေ့ကလဲ”

ဒေါ်ရွှေအမေးက သိပြီးသားကိုပြန်မေးသည့် ပုံစံမျိုးပေါ်နေသည်။

“နယူးယီးယားနေ့၊ နှစ်သစ်ကူးပွဲနေ့ကလေ”

ဒေါ်ရွှေက သက်ပြင်းချရင်း ခေါင်းငုံ့နေ၏။ ဘာမှပြန်မပြော။

ခဏနေမှ ခေါင်းမော့လာကာ -

“အဲဒီ အဲဒီအကြောင်းတွေကို ကိုသွင့်ကို ပြန်မပြောလိုက်ပါနဲ့နော်။ ဒေါ်ရွှေ တောင်းပန်ပါတယ်”

“လေပြေက ပြန်ပြောပါ့မလား၊ လေပြေကလည်း ဒေါ်ရွှေ သူများတွေ ပြန်ပြောမှာစိုးလို့ တောင်းပန်မလို့ပါ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကိစ္စ ဘယ်သူမှသိလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ လေပြေရယ်၊ ဒေါ်ရွှေလည်း”

“ဘာဖြစ်လဲ ဒေါ်ရွှေ”

“ဒေါ်ရွှေ ရွာပြန်တော့မှာပါ”

“ရှင်”

“ဒါမျိုးဖြစ်တာ လေပြေသိသွားမှတော့ ဒေါ်ရွှေလည်း ဒီအိမ်မှာ ဆက်မနေချင်တော့ပါဘူး၊ ရွာပြန်တော့မယ်”

“ဒေါ်ရွှေရယ်”

ဒေါ်ရွှေ၏ ဝမ်းပန်းတနည်းပြောနေဟန်ကြောင့် လေပြေ သနားသွားသည်။

“မပြန်ပါနဲ့ ဒေါ်ရွှေ ရွာပြန်ရင် ဒေါ်ရွှေ ဘာလုပ်စားမလဲ။ ဒီမှာက အေးအေးဆေးဆေးနေရတယ် မဟုတ်လား”

“ဒီကိစ္စကို လူတွေမသိခင် ပြန်မှပါ လေပြေရယ်။ ဒေါ်ရွှေလည်း မှားပါတယ်”

“ဒေါ်ရွှေ ဘာလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲဟင်။ လေပြေကတော့ ဒေါ်ရွှေသိတဲ့အတိုင်း သူတို့က အတင်းအဓမ္မ .”

“ဒေါ်ရွှေ .ဟင် .လေပြေ ရောက်နေတာကိုး”

အခန်းဝမှ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော သရဝဏ်အသံကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားကြလေသည်။

“ဟင် .ကိုကို၊ အိမ်မှာရှိနေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ ကလပ်စ်မရှိလို့ ဘယ်မှမသွားဘဲ အိပ်နေတာ။ လေပြေရောက်နေတာတောင် မသိဘူး”

“လေပြေ ရောက်တာ နာရီဝက်လောက်တောင်ရှိပြီ။ ဘရဏီက အန်တီကို ဆေးခန်းလိုက်ပို့နေလို့ စောင့်နေတာ ကိုကို”

ဒေါ်ရွှေက လုပ်လက်စအလုပ်များကို လက်စသတ်လိုက်သည်။

“ကော်ဖီသောက်မှာ မဟုတ်လား ကိုသွင်။ ဒေါ်ရွှေ ဖျော်လိုက်မယ်နော်”

“ဖျော်လိုက်လေ၊ လေပြေဖို့ပါ ဖျော်လိုက်၊ ဒေါ်ရွှေက လေပြေကို ဘာမှညွှန်မခံဘူးလား”

“ဟို .ဟို”

“လေပြေစားချင်ရင် ယူစားလို့ရပါတယ် ကိုကိုရဲ့။ ဒေါ်ရွှေက ညနေစာအတွက် အလုပ်ရပ်နေတာ”

“ဒေါ်ရွှေ၊ ကော်ဖီဖျော်ပြီး ခြံထဲယူခဲ့တော့။ လာ .လေပြေ၊ ခြံထဲက ဒန်းပေါ်မှာ သွားထိုင်ရအောင်”

ဒေါ်ရွှေက သရဝဏ်နှင့်လေပြေ ထိုင်နေသည့် ဒန်းလေးရှေ့တွင် စားပွဲခုံပုလေးချကာ ကော်ဖီပန်းကို တင်ပေးသည်။

“ဘာခိုင်းစရာရှိသေးလဲ ကိုသွင်”

“ရတယ် ဒေါ်ရွှေ၊ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်တော့”

ဒေါ်ရွှေက အိမ်ထဲပြန်မဝင်ခင် လေပြေမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ဟိုအကြောင်းတွေ ကိုသွင်ကို ပြန်မပြောပါနဲ့ဟု တောင်းပန်သည့်အကြည့်မျိုးဆိုတာ လေပြေ နားလည်လိုက်၏။

ဪ ဒေါ်ရွှေက ပိုပြီးစိုးရိမ်နေပါသေးသလား။ အေးလေ .ကိုယ့်ကို စုန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူက သိစေချင်မှာလဲ။ ပြီးတော့ ဒေါ်ရွှေရဲ့စုန်းအဆင့်အတန်းက နိမ့်လှသည် မဟုတ်ပါလား။

“လေပြေ”

ဒေါ်ရွှေထွက်သွားသည်နှင့် သရဝဏ်က လေပြေကို ခေါ်လိုက်သည်။

“ကိုကို”

“ကိုကို မေးထားတဲ့အဖြေကို ခုထိမပေးသေးဘူးလား လေပြေရယ်”

“ကိုကိုရယ်”

လေပြေ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ။

သရဝဏ်က ထုံးစံအတိုင်း လူလစ်သည်နှင့် လေပြေဆီက ချစ်အဖြေကိုတောင်းလေပြီ။

“ကိုကိုကို ချစ်တယ်လို့ အဖြေပေးတော့လေ ကောင်မလေး။ ဘယ်နှစ်နှစ်ကြာအောင် စဉ်းစားမလို့လဲကွာ”

www.burmeseclassic.com

တကယ်တော့ လေပြေသည် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်ထဲမှာ သရဝဏ်ကို အဖြေပေးဖို့ စိတ်ကူးထားပြီးဖြစ်၏။ လေပြေလည်း ဒုတိယနှစ်ရောက်နေပြီ။ သရဝဏ်လည်း နောက်ဆုံးနှစ်ရောက်နေပြီမို့ အဖြေပေးသင့်ပြီလို့ ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ဖြေမပေးရသေးပေမဲ့ သရဝဏ်ကို လေပြေ ချစ်ပါသည်။ ဒါကို ကိုကိုကလည်း သိမှာပါ။ ဘေးလူတွေတောင် ရိပ်မိနေတဲ့ဟာ။ လေပြေက ငယ်သေးတယ်ဆိုကာ သက်သက်အချိန်ဆွဲထားမိခြင်းဖြစ်ပါ၏။

အဖြေပေးတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့အချိန်ကျမှ စုန်းပြဿနာကြီးက ဝင်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။ လေပြေဟာ စုန်းအပျိုစင်တဲ့။ အပျိုစင်ဘဝကိုစွန့်လွှတ်တာနဲ့ စုန်းဓာတ်တွေ ပျက်ပြယ်သွားလိမ့်မယ်တဲ့။

စုန်းဓာတ်ပြယ်သွားတာက အရေးမကြီး။ လေပြေ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်လျှင် ဂရေစီသာဗာတို့ ခတိမာဘီဘီတို့ စုန်းမကြီးတွေက သက်ညှာမည်မဟုတ်။ သူတို့ရဲ့စုန်းပညာဖြင့် လေပြေကိုသာမက သရဝဏ်ကိုပါ ဒုက္ခပေးလိမ့်မည်။

ခုတောင် ကြောင်စုန်းကြီးတစ်ကောင်က လေပြေကို အနီးကပ်စောင့်ကြည့်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုကြောင်စုန်းကြီးသည် ဂရေစီသာဗာ ကိုယ်တိုင်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ခတိမာဘီဘီလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါမှမဟုတ် သူတို့က စေလွှတ်ထားသော စုန်းတမန်တစ်ကောင်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသေးသည်။

“ဟင် ပြောပါဦး လေပြေ၊ ကိုကိုကို ဘယ်အထိအချိန် ဆွဲထားဦးမှာလဲ။ ဒါမှမဟုတ် လေပြေ ကိုကိုကို ချစ်ကိုမချစ်နိုင်လို့လား ဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ လေပြေမှာ ကိုကိုကို အဖြေပေးဖို့ အခက်အခဲရှိနေလို့ပါ”

“အခက်အခဲ၊ ဘာအခက်အခဲလဲ လေပြေ၊ ကိုကို ဖြေရှင်းပေးမယ်”

“အို ကိုကိုဖြေရှင်းလို့မဖြစ်ပါဘူး ကိုကို”

“ဒါဖြင့် တစ်သက်လုံး ဒီအတိုင်း နေသွားရတော့မှာလား လေပြေရယ်။ လေပြေက ကိုကိုကိုချစ်တယ် မပြောဘဲနဲ့တော့ ကိုကို လေပြေကို မယူချင်ဘူး”

“ရှင် ကိုကို”

“ဒီလိုပါ လေပြေ၊ ကိုကိုတောင်းဆိုရင် ဖေဖေမေမေတို့က လေပြေမိဘတွေဆီမှာ လေပြေကိုတောင်းပေးမှာပဲ။ လေပြေမိဘတွေကလည်း သဘောတူမှာပဲ။ ဒါကို လေပြေလည်း သိပါတယ်။ ကိုကိုက ဒီလိုဖြစ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး လေပြေ။ လေပြေနှုတ်က ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အဖြေကိုရမှ လေပြေနဲ့လက်ထပ်ချင်တာ။ လေပြေဟာ ကိုကိုကချစ်ရတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်သလို ကိုကိုကိုချစ်တဲ့ မိန်းကလေးလည်း ဖြစ်စေချင်တယ်။ မိဘတွေဆီကတောင်းယူမှ ရတာမျိုးမဖြစ်ချင်ဘူးကွာ”

တကယ်တော့ လက်ရှိအခြေအနေတွင် မိဘများက ပေးစားလျှင်တောင် လေပြေမှာ ဒုက္ခကြုံရဖို့ အနေအထား ရှိနေပါသည်။ လေပြေဟာ စုန်းအပျိုစင်လေ။ အပျိုဘဝကိုစွန့်လွှတ်လို့မဖြစ်ဘူး။

“ဘယ်လိုလဲ လေပြေ၊ လေပြေမှာ တခြားစိတ်ဝင်စားရမယ်လို့ ရှိနေလို့လား။ ကိုကိုကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ”

“အို မဟုတ်ဘူးကိုကို၊ မဟုတ်ဘူး”

လေပြေ ပြာပြာသလဲ ငြင်းလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့”

“ခက်တာပဲ ကိုကိုရယ်၊ လေပြေ ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး”

ထိုစဉ် ခြံမှ ကားဟွန်းတီးသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ခြံစောင့်ကြီး ဦးဖိုးမှီက တံခါးကို ဖွင့်ပေးနေ၏။ ဘရဏီ ကိုယ်တိုင်ကားမောင်း၍ ပြန်လာခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

“ဟော ဘရဏီပြန်လာပြီ”

လေပြေသည် သရဝဏ်ဘေးမှ ထထွက်ခဲ့ကာ ဘရဏီကားကို ကြိုနှင့်နေလိုက်၏။ သရဝဏ်က လေပြေကို နားမလည်သောအကြည့်များဖြင့် စိန်း စိန်းကြည့်၍ကျန်ခဲ့လေသည်။

၁၁

လေပြေသည် အိပ်ပျော်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်းဖြင့် နိုးလာသည်။ နိုးလာသည့်အချိန်တွင် လန်းလန်း ဆန်းဆန်းပင် နိုးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

သတိဝင်လာချိန်တွင် လေပြေက ဘေးကိုကြည့်လိုက်ရာ ကြောင်စုန်းကြီးက သူမ၏ခုတင်ပေါ်တွင် ရောက်နေ သည်ကိုတွေ့ရလေ၏။ ကြောင်စုန်းကြီးသည် ယခင်ကထက် ရဲတင်းစွာပင် လေပြေခေါင်းအုံးဘေး၌ ရှိနေကာ သူ၏ လျှာကြမ်းကြမ်းကြီးများဖြင့် လေပြေမျက်နှာကို လျက်နေလေ၏။

လေပြေသည် ကြောင်စုန်းကြီး၏ ပူနွေးသောလျှာကြမ်းကြီးကြောင့် ကြက်သီးမွေးညင်းများ ဖြန်းဖြန်းထ သွားလေသည်။

ထိုအခိုက် ငှက်ဆိုးထိုးသံကိုကြားလိုက်ရပြန်ကာ ငှက်အတောင်ပံခတ်သံကို ပြတင်းပေါက်ဆီမှ တစ်ဆက် တည်း ကြားလိုက်ရလေ၏။

လေပြေက ခေါင်းကိုငဲ့၍ ပြတင်းပေါက်ဆီကြည့်လိုက်ရာ လင်းတကြီးတစ်ကောင်သည် ပြတင်းပေါက်ပိတ် ထားသည့်ကြားမှ မှန်သားများကို ဖောက်ထွင်းကာ အခန်းထဲသို့ ပျံဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

လင်းတကြီးသည်လည်း လေပြေအိပ်ရာနဘေးတွင် နားလိုက်ပြန်သည်။

ကြောင်စုန်းကြီးနှင့်လင်းတကြီးတို့ လေပြေအိပ်ရာနဘေး ဘယ်ညာတွင် ရှိနေကြ၏။

ထို့နောက် ကြောင်စုန်းကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း ကြီးပြင်းလာကာ မစွဂရေစီသာဗာ ဖြစ်သွားလေ၏။ လင်းတကြီးသည်လည်း ခတီမာဘီဘီအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

ဂရေစီသာဗာနှင့် ခတီမာဘီဘီတို့က လေပြေကို လက်မောင်းတစ်ဘက်စီမှ ဆွဲထူလိုက်သည်။

လေပြေသည် သူတို့နှစ်ယောက်၏ကြားတွင် လေထဲတွင်ဝဲလျက် ပါသွားလေ၏။

စုန်းမကြီးနှစ်ယောက်က လေပြေကိုအလယ်မှထား၍ တွဲချီကာ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်လဟာပြင် ဆီသို့ ထွက်လိုက်လေသည်။ လေပြေသည် လေထဲတွင်ဝဲရက်သား စုန်းမကြီးနှစ်ယောက်ကြားမှ ပါသွားလေသည်။

ပြင်ပတွင် လင်းထိန်နေသော လရောင်ကိုတွေ့လိုက်မှ ဒီနေ့ လပြည့်နေ့ဆိုတာကို လေပြေ သတိရလိုက်၏။

ညသည် တိတ်ဆိတ်နေလေ၏။ လေမတိုက်ဘဲ ငြိမ်သက်နေကာ ညလောကကြီးသည် ခြောက်သွေ့လျက် ပျင်းရိချောက်ချားဖွယ်ကောင်းလှ ပေသည်။

သူတို့သုံးယောက်သည် လေတွင်ဝဲရင်း ပိတ်ထားသော ပြတင်းပေါက်ကိုကျော်ဖြတ်ကာ ပြင်ပလေထုထဲတွင် ဝဲပျံရင်းမှ ခြံထောင့်တစ်နေရာဆီသို့ လာခဲ့ကြ၏။

ခြံထောင့်မှ နှင်းဆီပန်းရုံထဲတွင် စုန်းမကြီးများက ဆင်းသက်လိုက်လေ၏။

သူတို့က လေပြေကို နှင်းဆီရုံနဘေး၌ ချထားလိုက်လေသည်။

စုန်းမကြီးများသည် လေပြေကို စုန်းပညာများ သင်ကြားပေးတော့မည် ထင်ပါသည်။

ထိုစဉ် စူးစူးဝါးဝါးထိုးဟောင်လိုက်သော ခွေးသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

လေပြေတို့အိမ်မှ ခွေးကြီးကျားဘို၏ ဟောင်သံပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျားဘိုနှင့်အတူ မာလီကြီးဦးမာလည်း နောက်မှပါလာသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

ကျားဘိုက စုန်းမများနှင့် လေပြေရှိနေရာသို့ အဆက်မပြတ် ထိုးဟောင်ရင်း အပြေးအလွှား ရောက်လာ လေသည်။

ဂရေစီသာဗာနှင့် ခတီမာဘီဘီတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်စပစ်လိုက်ကာ ရပ်နေရာမှ ရုတ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

နှင်းဆီရုံနဘေး၌ လေပြေတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

ခွေးကြီးကျားဘိုသည် နှင်းဆီရုံဘေးတွင် လေပြေ့ကိုမြင်လိုက်၍ ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်သည်။ နောက်မှပြေး လိုက်လာသော ဦးမာကြီးလည်း အနီးသို့ရောက်လာလေ၏။

“ဟင် ၊ သမီးလေး လေပြေ့၊ ညကြီးမင်းကြီး ခြံထဲကို ဘာဆင်းလုပ်တာတုံးကွယ်”

ဦးမာကြီးက မေးလိုက်လေ၏။

လေပြေ့သည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဦးမာကြီးကို ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။

ထိုစဉ် အိမ်ထဲမှ ဓာတ်မီးရောင်အလင်းတန်းက လေပြေ့တို့ရပ်နေရာသို့ စူးစိုက်ကျရောက်လာလေ၏။

“မာကြီး၊ ဘာဖြစ်တာလဲဟေ့”

ဖေဖေအသံ။

“ဆရာ ဒီမှာ လေပြေ့လေးရယ် ၊ အိပ်မက်မက်ပြီး လမ်းလျှောက်ပြန်ပြီထင်တယ်။ ပန်းရုံဘေး ရောက်နေ တယ်ဆရာ။ ကျားဘို ဟောင်လို့ ကျွန်တော်လည်း လာကြည့်တာ”

“ဟင်”

သံတံခါးကို ဆွဲဖွင့်သံများနှင့်အတူ ဖေဖေနှင့်မေမေ လေပြေ့ရှိရာသို့ ရောက်လာလေ၏။

“သမီး ၊ သမီးလေပြေ့”

မေမေက လေပြေ့ကို ပြေးဖက်လိုက်လေသည်။

“ခက်တာပဲ သမီးရယ်၊ သမီး ယောင်ပြီးလမ်းလျှောက်ပြန်ပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေ”

“အို ၊ အိပ်နေရင်း လမ်းထလျှောက်လို့သာ ခြံထဲရောက်နေတာပေါ့။ သမီးကိုယ်သမီးရော သတိထား မိရဲ့လား”

လေပြေ့မှာ အိပ်ပျော်ရာမှ ယောင်ပြီး လမ်းထလျှောက်တတ်သော အကျင့်ရှိတာမှန်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အခုဟာ ကတော့ အိပ်မက်မက်ပြီး ယောင်တာမဟုတ်။ စုန်းမကြီးနှစ်ယောက်က ခေါ်လာခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ ကျားဘိုရောက် လာလို့ စုန်းမကြီးများ ပျောက်ကွယ်သွားရခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ဒါကို လေပြေ့ရှင်းပြလိုမဖြစ်ပါ။

“သမီးဟာသမီး ပျင်းလို့လမ်းဆင်းလျှောက်တာပါ မေမေ”

လေပြေ့မိခင်နှင့် ဖခင်တို့က တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ညသန်းခေါင်ကြီးမှာကွယ်၊ ကဲ ၊ လာ ၊ လာ ၊ သမီး၊ သမီး အခန်းကို မေမေတို့ ပြန်ပို့ပေးမယ်”

အခန်းထဲပြန်ရောက်တော့ မေမေက လေပြေ့ကို ဆေးတိုက်သည်။ ဆေးများမှာ နှစ်ခြိုက်စွာ အမြန်အိပ်ပျော် စေသော ဆေးလည်းပါသည်။

တကယ်တော့ လေပြေ့သောက်ရန် စိတ်ကျန်းမာရေးအထူးကုဆရာဝန် ဒေါက်တာအပါလွင် ညွှန်ကြားထား သောဆေးများ ဖြစ်ပါ၏။

လေပြေ့ အိပ်ပျော်ရင်း လမ်းထမလျှောက်တာကြာပြီဆိုတော့ ဝေဒနာပျောက်သွားပြီလို့ယူဆကာ ဆေးတွေ မသောက်ဖြစ်တာလည်း ကြာပြီ။ စိတ်ရောဂါဆိုတာကလည်း ခန္ဓာကိုယ်မှာကပ်ငြိတဲ့ တခြားရောဂါတွေလို တိုးတာ လျော့တာ မသိသာပေ။ ကုထုံးကိုလည်း ပုံမှန်ပေးလို့မရဘဲ ဝေဒနာသည်တစ်ယောက်ကို တစ်မျိုးကုသရသည်ဟု ဒေါက်တာအပါလွင်က ပြောဖူးသည်။

လေပြေ့ ဆေးသောက်ပြီးမိန်းနေစဉ်တွင် မေမေက လေပြေ့နဖူးပေါ်လက်တင်ကာ သိရသို့ ဂါထာကို ရွတ်ပေး နေသည်။ ဖေဖေကတော့ လေပြေ့စာအုပ်စင်ပေါ်က စာအုပ်များနှင့် တီဗီစင်ပေါ်က ဓာတ်ပြားများကို လှန်လှော ကြည့်ရင်း အကဲခတ်နေသည်။

“သမီးလေး အိပ်ပျော်သွားပြီလား”

ဖေဖေက မေးလိုက်သည်။

“အိပ်ပျော်သွားပြီ အစ်ကို”

“ဒီမှာကြည့်စမ်း ဆွေ၊ သမီး ကြည့်တဲ့ ဗီစီဒီဇာတ်ကားတွေ”

ဖေဖေက မေမေ့ကို စီဒီဇာတ်ပြားချပ်အချို့ ယူ၍ပြလိုက်သည်။

“ဟင် ၊ စုန်းကား သရဲကားတွေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆွေသမီး ကြည့်တဲ့ကားတွေက စုန်းကားတွေချည်း များနေတာ။ သမီးလေးဟာ စိတ်ပျံ့လွင့် တတ်တာ၊ စိတ်ကူးအယဉ် လွန်တာကို ဆွေလည်း အသိသားပဲ။ ဆရာဝန်ကလည်း သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ရော၊ သူ ဖတ်တဲ့ စာအုပ်တွေကအစ ထိန်းညှိပေးဖို့ ကိုယ်တို့ကို ပြောထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

“ကြည့်ရတာ သမီးလေး စုန်းကားသရဲကားတွေကြည့်ပြီး အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်ပုံရတယ်။ ကိုယ်လည်း လိုတာပါ။ အလုပ်တွေများတော့ သမီးကို ဂရုမစိုက်မိဘူး။ ခုအချိန်ကစပြီး သမီးကို စောင့်ကြည့်မှ ဖြစ်တော့မယ် ဆွေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို၊ ဒေါက်တာအပါလွင့်ဆီလည်း တစ်ခေါက်လောက်သွားပြီး စမ်းသပ်ဦးမှ”

“ဒီဇာတ်ပြားတွေ ဖယ်ပစ်လိုက်ကွာ”

လေပြေအခန်းထဲမှာ ကိုယ်ပိုင်တီဗီတစ်လုံးနဲ့ ဒီဗီစက်တစ်လုံးရှိနေ၍ လေပြေ ဘာတွေကြည့်နေ စိတ်ဝင်စား နေတယ်ဆိုတာကို မိဘနှစ်ပါးလုံး မသိဘဲဖြစ်နေခြင်းဖြစ်၏။

“ဆွေ သမီးနဲ့ပဲ အိပ်လိုက်တော့မယ် အစ်ကို။ နောက်နေ့တွေလည်း သမီးအခန်းမှာပဲအိပ်ပြီး စောင့်ကြည့် မှုဖြစ်တော့မယ်”

၁၂

နောက်တစ်ပတ်ကြာတော့ မေမေက လေပြေ့ကို စကားတစ်ခွန်း ပြောလေ၏။

“သမီးကို မေမေတို့က အိမ်ထောင်ချပေးချင်ပြီ”

“ဟင် ၊ မေမေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သမီးငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာကို”

“ငယ်တာတော့ ငယ်တာပေါ့ကွယ်။ ဒါတောင် မေမေဆို သမီး အရွယ်မှာအိမ်ထောင်ကျပြီးနေပြီ။ မေမေက ၁၈ နှစ်မှာ အိမ်ထောင်ကျတာလေ”

“ဒါတော့ ခေတ်ချင်းမှ မတူဘဲ မေမေရဲ့”

“ခေတ်ချင်းမတူတာတွေ ထားလိုက်တော့ သမီး။ မေမေ ပြောမယ်၊ မေမေတို့က သမီးကို ခုချက်ချင်း အိမ်ထောင်ပြုဖို့ဆိုလိုတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်သရဝဏ်နဲ့ စေ့စပ်ပေးထားချင်တာပါ”

“ကိုကိုနဲ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာအံ့ဩနေတာလဲ သမီး။ ဒီစကား ဘာများဆန်းလို့လဲ။ သမီးကို မောင်သရဝဏ်နဲ့ ပေးစားမယ်ဆိုတာ အရင်ကတည်းက ပြောထားပြီးသားပဲ”

“သမီး ကိုကိုကို အဖြေမပေးရသေးဘူး မေမေ”

“အေး ၊ ညည်းက အဖြေမပေးဘဲ အချိန်ဆွဲနေလို့ မောင်သရဝဏ်ခမျာ လူကြီးတွေကို အပူကပ်ရတာ”

“ဪ ၊ ဒါဖြင့် ကိုကိုစနက်ပေါ့။ သိမယ် ၊ သိမယ်”

“ကလေးလို ထင်ရာမြင်ရာတွေ ပြောမနေနဲ့ သမီး။ သူလည်း ဘွဲ့တောင်ရတော့မှာ။ သူ့ခမျာ သမီး ကိုချစ်လွန်းလို့ စောင့်နေရှာတာ။ သူ့ရုပ်ရည် မိဘဂုဏ်သိန်နဲ့ဆို မောင်သရဝဏ်မှာ မိန်းကလေးတွေပေါလွန်းလို့။ ရည်းစားတောင်မထားဘဲ သမီးကို စောင့်နေရှာတာပါကွယ်”

“မေမေကလည်း စကားပြောတာ ကိုကိုဘက်က ပါလိုက်တာ”

“ပါရတယ် သမီး၊ ခုခေတ်မှာ မောင်သရဝဏ်လို လူတော်လူကောင်းမျိုး တွေ့ဖို့ရှားတယ်။ သမီးရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ဟာ သမီးကို အလိုလိုက်နိုင်တဲ့သူ ဖြစ်ဖို့လိုတယ် သမီး။ မောင်သရဝဏ်က မေမေတို့နဲ့ အကြောင်းသိ၊ သူ့အဖေနဲ့အမေကလည်း ဖေဖေနဲ့မေမေတို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ၊ ဘာပြောစရာလိုသလဲ”

“အင်းပါ သမီးကရော ဘာပြောနေလို့လဲ။ သမီး ငယ်သေးတယ်၊ ယောက်ျားမယူချင်သေးဘူးလို့ ပြောတာပါ။ ယောက်ျားယူလို့ မဖြစ်ဘူး။ မဖြစ်သေးဘူး မေမေရယ်”

“မိလေပြေ၊ ညည်းဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ညည်းမှာ တခြား ရည်းစားသနာ ရှိနေလား၊ မေမေ့ကိုပြောစမ်း”

“ဟာ မေမေကလည်း ကြံကြံဖန်ဖန်၊ အဲဒါ ဘရဏီကို မေးကြည့်လည်း သိနိုင်တာပဲ။ ဘရဏီ အကုန် လုံးသိနေတာကို”

“အေးလေ သမီးဘယ်သူမှစိတ်မဝင်စားတာ မေမေတို့ သိပါတယ်။ ဒီကြားထဲက မောင်သရဝဏ်ကိုငြင်း နေလို့ အံ့ဩနေတာပေါ့”

“ငြင်းနေတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ အချိန်ခွဲနေတာ။ သမီးငယ်သေးလို့”

“ငယ်သေးတယ်ဆိုတဲ့စကား တော်တော့။ မေမေတို့ကလည်း အခုပေးစားဖို့ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး။ စေ့စပ် ထားဖို့ပဲပြောတာ၊ မောင်သရဝဏ်ကို လက်လွတ်ခံလို့မဖြစ်ဘူး သမီး”

“မေမေ့စကားကလည်း မိန်းကလေးဘက်က သိက္ခာကျလိုက်တာ”

“ဪ သမီးရယ်၊ မောင်သရဝဏ်က အကြောင်းသိလေ။ သမီးနဲ့ ငယ်ငယ်ကတည်းကတွေ့ဖူးပြီး သံယောဇဉ်ရှိနေတာ၊ သမီးရဲ့အိမ်ထောင်ဖက်ဟာ သမီးအကြောင်းကိုနားလည်ပြီး အလိုလိုက်နိုင်တဲ့သူ ဖြစ်ဖို့လိုတယ်။ ဆရာဝန်ကလည်း ပြောထားတယ်မဟုတ်လား။ သမီးအနားမှာ စောင့်ကြည့်မယ့်သူတစ်ယောက်လိုတယ်လို့။ သမီးကို ချစ်တဲ့သူမှသာ သမီးကို သည်းခံနိုင်မှာပေါ့ကွယ်”

မေမေ့စကားကြောင့် လေပြေ ငေးငိုင်သွားရသည်။

လပြည့်ညက လေပြေနှင့်ဆီခြံထဲ ရောက်နေတာကို ငယ်ငယ်ကလို အိပ်မက်မက်ရင်း လမ်းထလျှောက် တယ်လို့ပဲ မေမေတို့က ထင်နေသည်။

မေမေတို့က ထိုအဖြစ်ကို ပုံကြီးချဲ့စိုးရိမ်စိတ်ဝင်ကာ ဆရာဝန်ဆီခေါ်သွားလို့ ဒေါက်တာအပါလွင်နှင့် လိုက် တွေ့ရသေးသည်။ ဒေါက်တာကလေပြေကို စိတ်ပျံ့လွင့်သည့်ရောဂါရှိသည်ဆိုကာ ဆေးတွေပေးလိုက်သည်။ အလွန် အကြူး စိတ်ကူးယဉ်ရေးတဲ့ဝတ္ထုတွေမဖတ်ဖို့၊ သိပ်ကြမ်းတမ်းတဲ့အပြုတွေပါတဲ့ နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်ကားတွေမကြည့်ဖို့ တားမြစ်လိုက်၏။

တကယ်တော့ အဲဒီညက အိပ်မက်မက်ပြီးလမ်းလျှောက်တာမဟုတ်။ စုန်းမကြီးနှစ်ယောက်လာခေါ်လို့ ပါသွား ရခြင်းသာဖြစ်လေသည်။ အဖြစ်မှန်ကို မေမေတို့ကိုလည်း ပြောမဖြစ်၊ ဆရာဝန်ကိုလည်း ပြောမဖြစ်လို့ မပြောခဲ့ရပေ။

အခုလည်း အဲဒီအဖြစ်ကို အကြောင်းပြကာ စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ယောက်ျားပေးစားဖို့ စီစဉ်နေပြန်ပြီ။

“ကဲ သမီး၊ ဘာမှစဉ်းစားမနေနဲ့တော့။ မောင်သရဝဏ် စာမေးပွဲပြီးတာနဲ့ စေ့စပ်ထားကြမယ်။ မေမေလည်း သူ့မိဘတွေကို မျက်နှာပူလှပြီကွယ်”

မေမေက နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ယတိပြတ်ပြောကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

ဒုက္ခပဲ။ လေပြေဟာ စုန်းဖြစ်နေပြီဆိုတာ သူတို့မသိကြဘူး။ လေပြေကိုယ်တိုင်လည်း ပြောလို့မဖြစ်ဘူး။

စုန်းအပျိုစင် စုန်းအပျိုစင်။ လေပြေသည် ဘယ်သောအခါ မှ အိမ်ထောင်ပြုလို့မရတော့သော စုန်းအပျိုစင် ဖြစ်နေလေပြီ။

လေပြေ သရဝဏ်ကို ချစ်ပါသည်။ ချစ်လို့အဖြေပေးတော့မယ် လို့တောင် စဉ်းစားထားပြီးပြီ။ စုန်းပြသနာကြီး ဝင်လာလို့သာ။

အပျိုစင်ဘဝကို စွန့်လွှတ်လိုက်သည်နှင့် စုန်းမကြီးများက လေ ပြေကို ဒုက္ခပေးကြလိမ့်မည်။

လေပြေရဲ့အကျဉ်းအကျပ်ကို သရဝဏ်သိအောင် ပြောပြမှ ဖြစ်ပေတော့မည်။

လေပြေက သရဝဏ်ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်လိုက်၏။

‘ခွီး’

ဗီရိုအမိုးပေါ်မှ ပေါ်ထွက်လာသောအသံကြောင့် လေပြေ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသည့် ကြောင်စုန်းကြီးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“အို”

လေပြေ ကြက်သီးဖြန်းခနဲထသွားသည်။

တစ်ဘက်မှ သရဝဏ်ဖုန်းဖြေသံ ကြားလိုက်ရသည်နှင့် လေပြေက အလျင်အမြန် ပြောချလိုက်သည်။

“ကိုကို . ကိုကိုနဲ့ လေပြေ အမြန်တွေ့မှဖြစ်တော့မယ်။ လေပြေတို့ ဘယ်မှာဆိုကြမလဲဟင်”

၁၃

သရဝဏ်က လေပြေကို လူရှင်းသည့် ပန်းခြံထဲသို့ ခေါ်သွားခဲ့လေသည်။

“ကိုကို မကောင်းဘူး။ လေပြေ အဖြေမပေးသေးဘဲနဲ့ လူကြီးတွေကို လက်ထပ်ပေးဖို့ ဘာလို့ပူဆာရတာလဲ” ပန်းခြံထဲမှာ ထိုင်မိသည်နှင့် လေပြေက သရဝဏ်ကို ရန်တွေ့လိုက်သည်။

“လေပြေက ကိုကိုကို အချိန်ခွဲနေတာကိုး။ လူကြီးတွေကနေ တစ်ဆင့်သွားတဲ့ လမ်းရိုးကိုပဲ သုံးရတော့တာပေါ့ လေပြေ။ လေပြေနဲ့လက်ထပ်ပြီးမှ လေပြေ့ဆီက ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို ကိုကိုကြားရအောင် လုပ်တော့မယ်ကွာ”

“ကိုကို . ကိုကိုပြောတော့ လေပြေ့ဆီက ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကြားရရုံနဲ့ ကျေနပ်ပါတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ . ဒါပေမဲ့ လေပြေကမှ ကိုကိုကို ချစ်တယ်လို့ အဖြေမပေးတာ”

“ဒီမယ် ကိုကို။ လေပြေ ကိုကိုကို ချစ်ပါတယ်။ လေပြေ့နှုတ်ကပြောတဲ့ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို ကြားရတာနဲ့ကျေနပ်မယ်ဆိုရင် လေပြေ ပြောပါ့မယ် ကိုကိုရယ်။ လေပြေ ကိုကိုကို လက်ထပ်ပါရစေနဲ့”

“ဘာပြောလိုက်တာလဲ လေပြေ။ ဘာလို့လက်ထပ်ရမှာလဲ။ ကိုကိုကလည်း ခုချက်ချင်းလက်ထပ်ဖို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“လေပြေ လက်ထပ်လို့မဖြစ်လို့ပါ။ ဒီတစ်သက်မှာ လေပြေ အိမ်ထောင်ပြုလို့မဖြစ်တော့ဘူး ကိုကို”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို။ လေပြေ ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်ပြုလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ အပျိုဘဝကိုစွန့်လွှတ်တာနဲ့ လေပြေ ဒုက္ခရောက်ရလိမ့်မယ်”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ လေပြေ။ လေပြေ့မှာ ဘာရောဂါရှိနေလို့လဲ”

“ရောဂါ . ခန္ဓာကိုယ်မှာဖြစ်တဲ့ရောဂါ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရယ်။ လေပြေလေ . လေပြေ”

သရဝဏ်က မချင့်မချဲဖြစ်စွာ လေပြေ့လက်နှစ်ဖက်ကို လှမ်းဆုပ်လိုက်သည်။

“ကိုကို နားလည်အောင် ပြောစမ်းပါ လေပြေ။ လေပြေ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“ပြောပါ့မယ် ကိုကို။ ဒီအကြောင်းတွေကို ကိုကို့ရင်ထဲမှာပဲထားပါ။ အကြောင်းစုံသိပြီးရင်လည်း လေပြေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ ကိုကို”

လေပြေက ချက်ချင်းပြောမထွက်သေးဘဲ မျက်ရည်များကျလာသည်။

“လေပြေရာ . ပဟေဠိဆန်လှချေလားကွယ်”

“ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူ့မှပြန်မပြောဖို့ ကတိပေးပါ ကိုကို။ လေပြေလေ . လေပြေဟာ ရိုးရိုးသာမန်လူတစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘူး ကိုကိုရဲ့။ လေပြေဟာ စုန်း . စုန်းမတစ်ကောင် ဖြစ်နေပြီကိုကို”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ ဗလပြေ စုန်း ဖြစ်နေပြီ”

“အဓိပ္ပာယ် မရှိတာ”

သရဝဏ်က လေပြေ့ကို သံသယမျက်လုံးဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ကိုကို မယုံဘူးနော်၊ လေပြေ့ သက်သေသက္ကာယနဲ့ပြပါမယ်။ လေပြေ့ ပြောတာ နားထောင်ပါဦး ကိုကို”

လေပြေ့က နယူးယီးယားညက အတွေ့အကြုံကို ပြောပြလိုက်သည်။ စုန်းပွဲတော်တွင် ဒေါ်ရွှေကို ချေးစားစုန်း တစ်ကောင်အဖြစ် တွေ့ရပုံ၊ စုန်းခေါင်ချုပ်ကြီးများက လေပြေ့အနီးတွင် စောင့်ကြပ်နေပုံများပါ ပါအောင် အကြောင်းစုံ ပြောပြလိုက်လေ၏။

သရဝဏ်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း လေပြေ့ပြောစကားများကို နားထောင်နေလေသည်။

လေပြေ့စကားဆုံးသည်နှင့် သရဝဏ်က ခေါင်းကို ခါယမ်းကာ ပြောလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး လေပြေ့။ ဒါတွေဟာ လေပြေ့ စိတ်ထင်တာတွေပါ။ ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်နေတာတွေပါ”

“ထင်ယောင်ထင်မှား ဟုတ်လား ကိုကို။ ဒါဖြင့် လေပြေ့ တို့အိမ်မှာရှိနေတဲ့ ကြောင်စုန်းကြီးကို ဘယ်လို ပြောမလဲ”

“ဒါလည်း လေပြေ့စိတ်က စွဲလန်းနေတာပါကွာ။ ကြောင်က ကြောင်ပဲ။ ကြောင်ဆိုတာ အလေ့ကျလျှောက် သွားပြီး သာရာမှာနေတတ်တဲ့သတ္တဝါမျိုးပါ”

“ထားပါတော့ ကိုကို၊ ဒေါ်ရွှေကျတော့ရော၊ လေပြေ့ကို သက်သေခံစရာ ဒေါ်ရွှေတစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေး တယ်။ ဒေါ်ရွှေက လေပြေ့ကို ဝန်ခံပြီးပြီ ကိုကို”

“ဘာ ဒေါ်ရွှေက ဝန်ခံတယ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ ဒီအကြောင်းတွေ ကိုကိုကို ပြန်မပြောဖို့လည်း လေပြေ့ကို တောင်းပန်တယ်။ သူလည်း ရွာပြန်တော့မှာပါတဲ့”

“ဒေါ်ရွှေက စုန်း၊ ချေးစားစုန်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ရွှေကို ဘာမှပြောမနေ၊ ဆူမနေပါနဲ့တော့။ သနားပါတယ်၊ သူရွာပြန် တော့မယ်လို့ လေပြေ့ကို ကတိပေးထားပါတယ် ကိုကို”

သရဝဏ်သည် ကြားရသောအကြောင်းများကို ယုံကြည်ရန်ထက် အံ့ဩစိတ်က ပိုနေမိသည်။ ဒေါ်ရွှေ စုန်း တစ်ကောင်ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ဒေါ်ရွှေကိုယ်တိုင် ဝန်ခံထားခြင်းကိုလည်း နားမလည်နိုင်ပေ။ သရဝဏ်ရဲ့ နဂိုစိတ် ကတော့ စုန်းတို့ မှော်တို့ဆိုတာ အမှန်တကယ်မရှိတဲ့ အတတ်ပညာတွေလို့ထင်သည်။ လူတွေကိုကြောက်ရွံ့အောင် ခြိမ်းခြောက်ထားတဲ့အရာတွေလို့ပဲ ထင်သည်။ ဒါလည်း ရှေးတုန်းက အယူအဆတွေသာ ဖြစ်သည်။ ယခုခေတ်မှာ စုန်းတို့ မှော်တို့ ပယောဂတို့ကို ဘယ်သူကမှလည်း ယုံနေမည် မဟုတ်။ ကြောက်နေမည် မဟုတ်တော့ပါ။

သို့သော် မိမိနှင့်အနီးဆုံးလူတွေထဲမှာမှ စုန်းရယ်လို့ရှိနေတယ်ဆိုတော့ သရဝဏ် ရူးချင်စိတ်ပင် ပေါက်သွား သည်။

“အဲဒါပါပဲ ကိုကို။ လေပြေ့အိမ်ထောင်ပြုလို့ မရတော့တာ အဲဒီအကြောင်းတွေကြောင့်ပါ။ ကိုကိုကို လက်မထပ်နိုင်ဘဲနဲ့ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလေးနဲ့နှစ်သိမ့်မထားချင်ဘူး ကိုကို။ အဲဒါကြောင့် လေပြေ့ ကိုကိုကို အဖြေ မပေးတာပါ”

“ဒါဖြင့် လေပြေ့ ကိုကိုကို ချစ်တာတော့ ချစ်တယ်ပေါ့”

“ချစ်ပါတယ် ကိုကိုရယ် လေပြေ့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကိုကိုကို သိပ်ချစ်ခဲ့ပါတယ်။ လေပြေ့ မရှက်တမ်း ဝန်ခံလိုက်ပါပြီ”

လေပြေ့က ငိုရှိုက်ရင်းပြောသည်။

“မငိုပါနဲ့ လေပြေ့၊ ပြဿနာတစ်ခုရှိရင် ကုစားနိုင်တဲ့နည်းလမ်းလည်း ရှိပါသေးတယ်”

“ကိုကိုရယ် မလုပ်လိုက်ပါနဲ့၊ လေပြေအတွက်နဲ့ ကိုကိုကိုပါ စုန်းတွေက ဒုက္ခပေးမှာစိုးလို့ပါ”

“သူတို့တွေ ထိခိုက်အောင် ကိုကို ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ ကိုကိုနည်း ကိုကိုဟန်နဲ့ ဖြေရှင်းမှာပါ။ ကိုကိုတို့ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေပဲ လေပြေ။ ဘုရားတန်ခိုးတော်ကို ဘယ်အောက်လမ်းပညာကမှ မလွှမ်းမိုးနိုင်ပါဘူး။ လေပြေ မကြောက်ပါနဲ့”

“လေပြေကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ရဲ့လား ကိုကို”

“ခွင့်လွှတ်ပါတယ် လေပြေ၊ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

၁၄

အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း သရဝဏ်က ဒေါ်ရွှေ့ကို ခေါ်လိုက်သည်။

“ဒေါ်ရွှေ့ ကျွန်တော်အခန်းထဲကို ခဏလောက်လာခဲ့ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုသွင်”

ဒေါ်ရွှေ့သည် သရဝဏ်၏ အမူအရာကြောင့် တစ်ခုခုထူးခြားနေပြီ ဆိုတာကို ရိပ်မိပုံရသည်။ မျက်နှာပျက် သွားလေ၏။

သရဝဏ်အခန်းထဲရောက်လို့ အဝတ်အစားလဲပြီးချိန်တွင် ဒေါ်ရွှေ့အသံ အခန်းဝမှပေါ်လာသည်။

“ဒေါ်ရွှေ့ ရောက်ပါပြီ ကိုသွင်”

“ဝင်ခဲ့ ဒေါ်ရွှေ့”

ဒေါ်ရွှေ့ အခန်းထဲရောက်တော့ စာကြည့်စားပွဲထိုင်ခုံမှာ ထိုင်စောင့်နေသည့် သရဝဏ်ကို တွေ့ရသည်။

သရဝဏ်က ဒေါ်ရွှေ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ခေါင်းမှခြေအထိ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ဒေါ်ရွှေ့သည် စိတ်မလုံလဲစွာဖြင့် လက်ပိုက်ရပ်နေ၏။

“ဒေါ်ရွှေ့ကို ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ ကိုသွင်”

အတန်ကြာသည်ထိ စကားမပြောဘဲ စေ့စေ့ကြည့်နေတဲ့ သရဝဏ်ကို ဒေါ်ရွှေ့က သည်းမခံနိုင်တော့၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ခိုင်းစရာ မရှိပါဘူး။ ဒေါ်ရွှေ့ကို မေးစရာရှိလို့ပါ။ မေးရမှာလည်း အားနာနေလို့”

“ရှင်”

“ဒေါ်ရွှေ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟိုအကြောင်းတွေ လေပြေဆီက ကျွန်တော် သိခဲ့ရပြီ”

“အို”

ဒေါ်ရွှေ့ အလန့်တကြားဖြင့် နောက်သို့ပင် တစ်လှမ်းဆုတ်သွားလေ၏။

“အဲဒါ တကယ်ပဲလား၊ လေပြေ ပြောတာတွေ အမှန်ပဲလား ဒေါ်ရွှေ့”

သရဝဏ်စကားပင် မဆုံးသေး။ ဒေါ်ရွှေ့ တဆတ်ဆတ်တုန်လာလေသည်။ မျက်ရည်များစီးကျလာသည်။

“ကိုသွင်ရယ် ဒေါ်ရွှေ့ ဒေါ်ရွှေ့ တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်”

ဒေါ်ရွှေ့သည် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ငိုချလိုက်ကာ သရဝဏ်ရှေ့၌ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

“ဒေါ်ရွှေ့ တောင်းပန်ပါတယ်နော်။ ဒေါ်ရွှေ့အပြစ်အတွက် ဒေါ်ရွှေ့ ဒီအိမ်က ထွက်သွားတော့မှာပါ”

“ဟာ ဒေါ်ရွှေ့ ထ ထ”

ကိုယ့်မိခင်ထက်ပင် အသက်ကြီးသည့် အဘွားကြီးတစ်ယောက်က ရှေ့မှာ ဒူးထောက်တောင်းပန်နေတော့ သရဝဏ် မနေတတ်တော့။ ပျာပျာသလဲထကာ ဒေါ်ရွှေ့ကို လက်မောင်းနှစ်ဖက်မှကိုင်ရင်း ထရပ်စေလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က ဒေါ်ရွှေကိုအပြစ်ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒေါ်ရွှေအဖြစ်ကို စိတ်မကောင်းလိုပါ ဒေါ်ရွှေ။
ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော် ဖြေရှင်းပေးချင်ပါတယ် ဒေါ်ရွှေ။ ဘာလို့ ဒီလိုဖြစ်တာလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါလား ၊ဟင်”
ဒေါ်ရွှေက မျက်ရည်များကိုသုတ်ပစ်ရင်း သရဝဏ်ကို မော်ကြည့် လိုက်သည်။

“ဒေါ်ရွှေလည်း မလွဲသာလွန်းလို့ ဖြစ်သွားတာပါ။ ကံဆိုးလွန်း လို့ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ဖြစ်တာပါ ကိုသွင်”

“ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းစုံ ပြောပြပါလား ဒေါ်ရွှေ”

ဒေါ်ရွှေက ငိုရှိုက်ရင်း -

“ဒေါ်ရွှေတို့မျိုးရိုးထဲမှာ ဒါမျိုးမရှိပါဘူး ကိုသွင်ရယ်။ ဒေါ်ရွှေတို့က ရိုးရိုးသားသားနေတဲ့ တောသူတောင်သား
တွေပါ။ ဘာသာရေးလည်း ကိုင်းရှိုင်းပါတယ်ကွယ်။ ဒေါ်ရွှေသာ ကံမကောင်းလွန်းလို့”

ဒေါ်ရွှေက သူမ၏ ကံဆိုးမှုဖြစ်စဉ်ကို သရဝဏ်အား မခြွင်းမချန် ပြောပြလိုက်လေသည်။

သရဝဏ်သည် ဒေါ်ရွှေပြောပြသောအကြောင်းများကို နားထောင်ရင်း တစ်စတစ်စ မျက်လုံးပြူးကာ အံ့သြလာ
ရလေတော့၏။

“ဖြစ်ရလေ ဒေါ်ရွှေရယ်။ ဒီအကြောင်းတွေ အစက ဘာလို့ ကျွန်တော့်ကို မပြောခဲ့တာလဲဟင်”

“ကိုသွင် အထင်သေးမှာစိုးလို့ပါ။ ဒေါ်ရွှေကိုလည်း အလုပ် ထုတ်ပစ်မှာစိုးလို့ပါ”

“အဲဒါ ဒေါ်ရွှေ အတွေးမှားတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု အကြောင်းလည်း ဒေါ်ရွှေ သိပြီးသားပဲ။
ကိုယ့်အလုပ်သမားတစ်ယောက် ဒုက္ခဖြစ်နေတာကို ဘယ်ကြည့်နေမှာလဲ။ စကတည်းကပြောခဲ့ရင် ဖြေရှင်းပေးမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဆရာကြီးရော၊ ဆရာမကြီးရော၊ ကိုသွင်တို့ မောင်နှမသုံးယောက်လုံးရော သဘောကောင်း
ကြပါတယ်။ ဒေါ်ရွှေကိုယ်က လိပ်ပြာမလုံပြီး ကြောက်နေတာပါ ကိုသွင်။ ဒေါ်ရွှေအပြစ်တွေကို ဒေါ်ရွှေ ဝန်ခံပါတယ်။
အဲဒါကြောင့်လည်း ဒေါ်ရွှေ အလုပ်ကထွက်ပြီး ရွာပြန်တော့မလို့ပါ။ လေပြေကိုတောင် ဒီအကြောင်းတွေ ဒေါ်ရွှေပြော
ပြပြီး တောင်းပန်လိုက်သေးတယ်”

“လေပြေကို ဘာလို့ပြောပြလိုက်တာလဲ ဒေါ်ရွှေ”

“ဒေါ်ရွှေအကြောင်းတွေကို လေပြေ သိသွားတယ်လေ။ ကိုသွင်တို့ နှစ်သစ်ကူးပွဲလုပ်တဲ့နေ့ကပေါ့”

“ဪ”

“ဒေါ်ရွှေ ရွာပြန်ပါရစေတော့ ကိုသွင်။ ဆရာကြီးနဲ့ဆရာမကြီးကိုတော့ ဒေါ်ရွှေအကြောင်းတွေ ပြောမပြ
လိုက်ပါနဲ့ ကိုသွင်ရယ်။ ဒေါ်ရွှေ ရှက်လွန်းလို့ပါ”

“ဒေါ်ရွှေပြဿနာကို ကျွန်တော်တတ်နိုင်သမျှ ဖြေရှင်းပေးပါမယ်လေ။ ချက်ချင်းအလုပ်ထွက်သွားစရာ
မလိုသေးပါဘူး”

“ဒေါ်ရွှေ မျက်နှာပူတယ် ကိုသွင်ရယ်”

“ဒေါ်ရွှေကို ကျွန်တော် ကူညီမယ်။ လိုအပ်ရင် ဒေါ်ရွှေကရော ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကူညီနိုင်မလား”

“ကိုသွင်တို့က ဒေါ်ရွှေ ကျေးဇူးရှင်တွေပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ရွှေလို အခိုင်းအစေက ကိုသွင်တို့ကို ဘာကူညီနိုင်
မှာလဲ ကိုသွင်”

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ဒေါ်ရွှေ။ ဒေါ်ရွှေတို့က အိမ်အလုပ်သမားပါ။ အခိုင်းအစေ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့
ကလည်း အခိုင်းအစေရယ်လို့ သဘောမထားပါဘူးဗျာ။ ဒါကြောင့်လည်း ဒေါ်ရွှေပြဿနာကို ကျွန်တော်က ကူညီပြီး
ဖြေရှင်းပေးမယ်လို့ ပြောတာပေါ့”

“ကျေးဇူးကြီးပါတယ် ကိုသွင်ရယ်”

“ဒေါ်ရွှေဘက်ကသာ အချိန်ကျလာရင် ကျွန်တော့်ကို တစ်လှည့်ပြန်ကူညီပါနော်”

“စိတ်ချ ကိုသွင်၊ စိတ်ချ”

၁၅

သရဝဏ်သည် လေပြေ ပြသနေသော စိတ်ကျန်းမာရေး ဆရာဝန် ဒေါက်တာအပါလွင်နှင့် သွားရောက် တွေ့ဆုံခဲ့၏။

တကယ်တော့ လေပြေ၏ စိတ်ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို ကြည့်ရှုပေးဖို့ သရဝဏ်မိဘဆရာဝန်နှစ်ပါးကပင် ဒေါက်တာအပါလွင်ထံ အပ်နှံပေးထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဒေါက်တာအပါလွင်ကို သွားရောက်တွေ့ဆုံပြီး လေပြေကျန်းမာရေးအခြေအနေများကို ဆွေးနွေးခဲ့ရာမှ အဖြေတချို့ကို သရဝဏ် စဉ်းစားနိုင်ခဲ့လေ၏။

+++++

လေပြေ ကျောင်းသွားနေချိန်တွင် သရဝဏ်က လေပြေတို့အိမ်သို့ သွားရောက်ကာ လေပြေမိခင် ဒေါ်မြတ် မြတ်ဆွေနှင့် ဆွေးနွေးကြည့်ခဲ့ပြန်သည်။

လေပြေက သူမ စုန်းဖြစ်သွားသည့်အကြောင်းကိုတော့ မိဘများကို ပြောပြထားတာ သိလိုက်ရသည်။

“လေပြေက ကျွန်တော်နဲ့စေ့စပ်ထားဖို့ကို အသည်းအသန် ငြင်းနေတာ အန်တီ ဘယ်လိုထင်သလဲ အန်တီ”

“ပြောရခက်သားပဲကွယ်။ သမီးဟာ စိတ်ပျံ့လွင့်လွယ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေတော့ အန်တီတို့ လည်း အကဲခတ်ရခက်တယ်။ တလောကပဲ အိပ်နေရင်းလမ်းထလျှောက်ပြန်လို့ ဒေါက်တာအပါလွင်နဲ့ ပြန်ပြရသေး တယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ ဒေါက်တာအပါလွင်ကို ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ပြီးပါပြီ၊ လေပြေ လမ်းထလျှောက်တော့ အန်တီ မြင်သလား အန်တီ”

ထိုညက အိပ်ပျော်ရင်းလမ်းထလျှောက်ခြင်းမဟုတ်၊ စုန်းမကြီးနှစ်ယောက် လာခေါ်၍ပါသွားရတာလို့ လေပြေက သရဝဏ်ကိုပြောထားလေသည်။

“ကျားဘိုဟောင်ပြီး ကိုမာကြီးလှမ်းအော်မှ သိရတာပါကွယ်။ သူ အဲဒီလိုလမ်းထမလျှောက်တာ ကြာပြီကွယ်။ အန်တီတို့က ရောဂါပျောက်သွားပြီတောင် ထင်ထားတာ”

“ဘာဖြစ်လို့ ရောဂါပြန်ဖြစ်ရတာလဲ။ အန်တီ ဘယ်လိုထင်လဲ အန်တီ”

“သူ့အဖေကတော့ ဝီဒီယို သရဲကားစုန်းကားတွေ ကြည့်လို့ စိတ်ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်တာလို့ ယူဆ တယ်လေ။ ဒေါက်တာကို ပြောတော့လည်း ဒေါက်တာက ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုပြီး ထောက်ခံတယ်ကွယ်။ ဒါနဲ့ အန်တီတို့ လည်း သူ့အခန်းထဲက စိတ်ချောက်ချားစရာကောင်းတဲ့ စီဒီချပ်တွေ အကုန်သိမ်းထားလိုက်တယ်။ ခုဆို အန်တီ သမီး အခန်းထဲမှာ သမီးနဲ့အတူ သွားအိပ်နေတယ်ကွယ်”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ အန်တီ။ ဒါနဲ့ အန်တီတို့အိမ်မှာ ကြောင်အနက်ကြီးတစ်ကောင် ရောက်နေတယ်ဆို၊ တကယ်ပဲလား။ အန်တီရော တွေ့မိရဲ့လား”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ကြောင်ကြီးတစ်ကောင်တော့ ရှိနေတယ်။ ရိုက်ထုတ်လိုက်၊ ထွက်ပြေးလိုက်၊ ပြန်ပေါ်လာလိုက်နဲ့ပါကွယ်”

“အဲဒီကြောင်ကြီး အိမ်ထဲမှာပဲရှိမှာပေါ့နော်”

“ကိုမာကြီးသာ မေးကြည့်ပေတော့။ ကိုမာကြီး တစ်ခါက ဖမ်းပြီး ခပ်ဝေးဝေးမှာ သွားပစ်ဖူးတယ်။ ပြန် လာတာပဲကွယ်။ နေ့လယ်နေ့ခင်းတော့ ဘယ်မှာပုန်းနေတယ်မသိဘူး။ ညညဆိုရင် အိမ်ထဲဝင်လာတတ်တာပဲ”

သရဝဏ်က လေပြေတို့အိမ်က ခြံစောင့်ဦးမာကြီးကို ဝင်တွေ့လိုက်သည်။

“ဦးလေး ဒီအိမ်က ကြောင်နက်ကြီးရော၊ တွေ့မိသေးလား”

“ရိုပိုကွာ၊ ငါ့အခန်းဘေးက ပစ္စည်းဟောင်းတွေထားတဲ့ အခန်းထဲမှာ နေနေတယ်။ ဦးလေးအခန်းထဲကိုတော့ ကျားဘိုရှိလို့ မလာရဲဘူးကွ။ ဒီကောင်ကြီးက ညညကျမှ အိမ်မကြီးထဲဝင်ဝင်အိပ်တာ။ ဘယ်လိုကောင်ကြီးလည်း မသိပါဘူးကွ။ အဝေးသွားပစ်တော့လည်း ပြန်လာတယ်ကွ”

“ကျွန်တော်ကြည့်ချင်လို့ ပြစမ်းပါ ဦးလေး”

ဦးမာကြီးနှင့်အတူ စတုရန်းထဲဝင်ရှာရာ ထုပ်တန်းပေါ်တွင် အိပ်နေသောကြောင်နက်ကြီးကိုတွေ့လိုက်ရလေ၏။

“ဦးလေး၊ ကြောင်ကြီးကို ဖမ်းပေးနိုင်မလား”

“ရတယ်လေ”

“ဂုန်နီအိတ်တစ်လုံးလည်း ပေးပါ ဦးလေး။ ဒီကြောင်ကြီးကို ကျွန်တော်ယူသွားမယ်”

“သွားပစ်ဦးမလို့လားကွယ့်။ ပစ်လို့တော့ အလကားပဲ။ ပြန်လာမှာပဲ မောင်၊ ဦးလေး နှစ်ခါပစ်ဖူးပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ မွေးထားမလို့ပါ။ လေပြေက ဒီကြောင်ကြီးကို ကြောက်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် ယူသွားမလို့ပါ”

“အေး မင်းအိမ်မှာ မွေးထားရင်တော့ဖြစ်မယ်။ လွင့်ပစ်လို့ကတော့ ပြန်လာမှာပဲ။ လေပြေလေးကလည်း ဒီကြောင်ကြီးကို ကြည့်မရ ဖြစ်နေတာနဲ့ အတော်ပဲကွာ”

ဦးမာကြီးက ထုပ်တန်းပေါ်မှကြောင်ကို တက်ဖမ်းကာ ဂုန်နီအိတ်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

“ဒီကြောင်ကြီးကို ကျွန်တော်ယူသွားတယ်ဆိုတာ လေပြေ မသိပါစေနဲ့ ဦးလေး၊ မေးရင်လည်း သူ့ဟာသူ ပျောက်သွားတယ်လို့သာ ပြောလိုက်ပါနော်”

ဦးမာကြီးကို နှုတ်ပိတ်ခဲကာ လေပြေပြောသော စုန်းမကြီးဝိညာဉ်ဝင်နေသည့် ကြောင်စုန်းကြီးကို အိမ်သို့ ယူလာခဲ့လေ၏။

လေပြေသည် လပြည့်နေ့ရောက်မှာကို ကြောက်နေမိ၏။

လပြည့်နေ့တိုင်း စုန်းမကြီးများရောက်လာကာ သူမကို စုန်းပညာတွေသင်ပေးမည်ဟု မှာထားကြသည်။ တကယ်လည်း ရောက်လာကြပေ၏။

ပထမအကြိမ်က ကြောင်စုန်းကြီးမှ ဂရေစီသာဗာအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားကာ သူမကို တစ်နေရာခေါ်သွားခဲ့၏။ ဘယ်နေရာခေါ်သွားပြီး ဘာတွေ သင်ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ လေပြေ မမှတ်မိတော့ပေ။ ထိုနေ့သည် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် သို့ကူးအပြီး ပထမဆုံးလပြည့်နေ့ ဖြစ်လေသည်။ ဇန်နဝါရီ လ ၂၀ ရက်နေ့တွင် ကျရောက်သော ပြာသိုလပြည့်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယလပြည့်ညဖြစ်သော ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၉ ရက်တွင် ကျရောက်သည့် တပို့တွဲလပြည့်နေ့မှာလည်း သူတို့ ရောက်လာကြသည်။ အဲဒီညကတော့ ဂရေစီသာဗာနှင့်အတူ ခတ်မာဘီဘီလည်း လင်းတအယောင်ဆောင်ကာ ရောက် လာခဲ့လေ၏။ လေပြေကို စုန်းမကြီးနှစ်ယောက်က ခြံထဲကနှင့်ဆီရုံနံဘေးခေါ်သွားကာ စုန်းပညာတွေပို့ချဖို့ ပြင်ဆင်ကြ သည်။

ဦးမာကြီးနှင့် ကျားဘိုရောက်လာ၍သာ မဖြစ်မြောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေ၏။ စုန်းမကြီးနှစ်ယောက် ထွက်ပြေး သွားကြသည်။ ဒါကို မေမေတို့က လေပြေ အိပ်ပျော်ရင်းယောင်၍ လမ်းထလျှောက်သည် ထင်နေကြသည်။

ယခု မတ်လထဲသို့ ရောက်လာလေပြီ။ မတ်လတွင် တပေါင်းလပြည့်နေ့က မတ်လ ၁၉ရက်တွင် ကျ ရောက်မည်ဖြစ်၏။ သုံးရက်သာလို ပါတော့သည်။

လေပြေအခန်းထဲကို ညတိုင်းလာနေကျ ကြောင်စုန်းကြီးကိုတော့ မတွေ့ရတော့ပေ။ လေပြေနှင့်အတူ မေမေလာအိပ်နေ၍ ကြောင်စုန်းကြီး မလာတော့တာလား မသိ။

“သမီးရေ ၊ အောက်မှာ မောင်သရဝဏ် ရောက်နေတယ်ကွယ့်။ ဆင်းခဲ့ဦး”
မေမေလှမ်းခေါ်သံကြောင့် လေပြေအောက်ထပ်ဆင်းလာတော့ ဧည့်ခန်းမှာထိုင်နေသည့် သရဝဏ်ကိုတွေ့ရသည်။

“ကိုကို ၊ ကော်ဖီသောက်မှာ မဟုတ်လား။ လေပြေ ဖျော်လိုက်ဦးမယ်နော်”

“ထိုင်ပါဦး လေပြေ၊ ကိုကို ပြောစရာရှိလို့”

“ဟင်”

လေပြေက ဆက်တီတွင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ ကိုကို”

“ဒေါ်ရွှေ ရွာပြန်သွားပြီ”

“ဟင် ၊ ဟုတ်လား၊ အပြီးအလုပ်ထွက်သွားတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒေါ်ရွှေက လေပြေအတွက် စာတစ်စောင် ရေးပေးခဲ့တယ်”

“အမယ်”

“ရော့ ၊ ဒီမှာ ဒေါ်ရွှေစာ။ ကိုကိုတော့ ဖတ်မကြည့်ရသေးပါဘူး”

“နေပါဦး ကိုကို ၊ ကိုကို ဒေါ်ရွှေကို ဟိုကိစ္စတွေ ဖွင့်မေးလိုက်သေးလား။ အဲဒါကြောင့် ဒေါ်ရွှေ ထွက်သွားတာလားဟင်”

“ကိုကို ဘာမှမပြောဖြစ်ပါဘူး လေပြေ။ သူ့သားနဲ့အတူတူနေဖို့ ရွာပြန်ရမယ်ဆိုပြီး ပြန်သွားတာပဲ”

“ဒေါ်ရွှေက စာတစ်စောင်ပေတစ်ဖွဲ့နဲ့ လေပြေကို ဘာတွေများ ရေးသွားပါလိမ့်”

လေပြေက သရဝဏ်ကမ်းပေးသော စာခေါက်လေးကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်ရွှေ၏ ယိုင်ရွဲ့ရွဲ့လက်ရေးများကို မြင်လိုက်ရ၏။

မလေပြေ-

ဒေါ်ရွှေ ရွာပြန်သွားပြီ။

ဒေါ်ရွှေအကြောင်းတွေ ကိုသွင်တို့မသိအောင်ဖုံးပေးထားတာကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊

ဒေါ်ရွှေ မလေပြေကို ပြောစရာလေးတွေ ရှိသေးတယ်။

မလေပြေအားရင် ဒေါ်ရွှေတို့ရွာကိုလာခဲ့ပါဦး။ နေ့ချင်းပြန် လာလို့ရပါတယ်၊

လိပ်စာကို ကိုသွင်သိပါတယ်။

ဒေါ်ရွှေ

“ဒေါ်ရွှေက လေပြေကို ဘာလို့တွေ့ချင်တာပါလိမ့်”

“သူ ရှင်းပြစရာတွေရှိတယ်လို့ ကိုကိုကို ပြောသွားတယ် လေပြေ”

“သူ့ရွာက ဘယ်မှာလဲဟင်။ သူပြောဖူးတော့ အညာကဆို”

“ဟုတ်တယ် ၊ ဇာတိကတော့ အညာကပဲ။ အခု သူ့သား အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ လိုက်နေမှာလို့ ပြောသွားတယ် လေပြေ။ ဒိုက်ဦးနားက ရွာကလေးမှာတဲ့”

“ဒိုက်ဦး၊ အဲဒါကြောင့် နေ့ချင်းပြန်လာလို့ရတယ်လို့ ပြောတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒေါ်ရွှေမှာ လေပြေကိုပြောစရာရှိပုံပဲ။ သူ ဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာ ကိုကိုလည်း သိချင်တယ် လေပြေ။ တစ်နေ့နေ့ သွားရအောင်လေ- ကိုကိုလိုက်ပို့ပေးမယ်”

အိမ်ထဲမှာပြီးငွေ့နေသောလေပြေသည် တစ်နေရာရာကို နေ့ချင်းပြန်ခရီးထွက်ဖို့ စိတ်ဝင်စားသွား၏။ သူမမှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ စုန်းမကြီးများ လာနှောင့်ယှက်မှုကို စိုးရွံ့နေရသည် မဟုတ်ပါလား။

“သွားချင်ပါတယ် ကိုကိုရယ်၊ ခဏလေးတောင် မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီလောကကြီးထဲက ပြေးထွက် သွားချင်တယ်။ လေပြေ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ စုန်းမကြီးတွေမသိတဲ့နေရာအထိ ရှောင်ပြေးလိုက်ချင်ပါတယ် ကိုကို”

လေပြေစကားကြောင့် သရဝဏ်က ပြုံးလိုက်သည်။

“လေပြေကိုယ်တိုင် စုန်းဘဝကိုမနှစ်မြို့ရင် ရှောင်လို့ လွယ်လွယ်လေးပါ လေပြေ”

“မဖြစ်ဘူး ကိုကို၊ စုန်းမကြီးခတီမာဘီဘီမှာ ဓာတ်ဖန်လုံး ရှိတယ်။ ဓာတ်ဖန်လုံးက တစ်ကမ္ဘာလုံး ဘယ်နေ ရာကိုမဆို မြင်ရတယ်”

“မြင်ရပေမယ့် ဘုရားရိပ်တရားရိပ်မှာ ခိုလှုံနေရင်ကော၊ လေပြေစုန်းမကြီးတွေ နှောင့်ယှက်နိုင်ဦးမှာလား။ ကိုကိုတို့က ဗုဒ္ဓဘာသာတွေပါလေပြေ”

“ဒါပေမဲ့ .”

“ကဲပါလေ . ကိုကိုမှာ စုန်းမကြီးတွေကိုနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေ ရှာတွေ့ထားပါပြီ လေပြေ၊ စိတ်မပူပါနဲ့”

“ဘယ်လိုလဲ ကိုကို၊ တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့။ ခုတော့ မသိချင်နဲ့ဦး”

“သူတို့က လပြည့်နေ့ဆို လာကြတော့မှာ ကိုကိုရဲ့”

“လပြည့်နေ့ညမတိုင်ခင် ကိုကို ဒီပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးပါမယ်။ ဒါနဲ့ ကြောင်စုန်းကြီးက လေပြေကို အနှောင့်အယှက် ပေးသေးလား”

“ကြောင်စုန်းကြီးကို မတွေ့တာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ ကိုကို။ မေမေ လေပြေအခန်းထဲကို လာအိပ်နေလို့ ထင်ပါရဲ့”

“အန်တီက အမြဲပုတီးစိပ်တယ် မဟုတ်လား။ ဘုရားတရား မြဲတော့ စုန်းတွေ မနှောင့်ယှက်နိုင်ဘူးပေါ့။ လေပြေလည်း ပုတီးစိပ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

“စုန်းတွေ အနှောင့်အယှက်ကင်းသွားရင်တော့ လေပြေ ကိုကိုကို လက်ထပ်ရမယ်နော်”

“စုန်းမကြီးတွေက မသေနိုင်ဘူး ကိုကိုရဲ့။ လေပြေတို့သက်တမ်းကုန်တာတောင် သူတို့က အသက်ဆက် ရှင်နိုင်သေးတာ။ သူတို့အနှောင့်အယှက်ကင်းအောင် ဘယ်လိုလုပ်လို့ရမှာလဲ”

“ကိုကိုမှာ နည်းလမ်းရှိပါတယ်ဆို။ ကဲပါလေ . လေပြေ သိပ်ကြောက်နေရင် လပြည့်နေ့မတိုင်ခင် ဒေါ်ရွှေဆီ သွားကြတာပေါ့”

“ဒေါ်ရွှေက ဒီကိစ္စကို ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ သူကိုယ်တိုင်လည်း စုန်းတစ်ကောင် ဖြစ်နေတာ”

သရဝဏ်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒေါ်ရွှေနဲ့တွေ့ရင် ပြဿနာအားလုံး ရှင်းသွားပါလိမ့်မယ် လေပြေ”

လေပြေနှင့်သရဝဏ်သည် တပေါင်းလပြည့်နေ့ကျရောက်သော မတ်လ ၁၉ရက်ကျမှပင် ဒေါ်ရွှေရီရာ ဒိုက်ဦး မြို့သို့ သွားဖြစ်ခဲ့လေ၏။

ဒေါ်ရွှေက လေပြေကြုံတွေ့နေရသည့်ပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်မည်ဆိုသည့်အပေါ် လေပြေ နားမလည်နိုင် ချေ။

မည်သို့ဆိုစေ ရန်ကုန်မြေမှခွာကာ စိမ်းလန်းစိုပြေသော အဝေးပြေးလမ်းမတစ်လျှောက် ခရီးထွက်လာရ၍ ညစ်ညူးနေသောလေပြေစိတ်တွေ လန်းဆန်းသွားရပေ၏။

သရဝဏ်က သူ့အိမ်က ကားကိုယူလာကာ လေပြေကို မနက် ၇ နာရီမှာ အိမ်ဝင်ခေါ်သည်။ လေပြေသည် ဖေဖေနှင့်မေမေကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့်မို့ ဒိုက်ဦးကို ဆယ်နာရီကျော်ကျော်မှာ ရောက်သွားပါသည်။ ဒေါ်ရွှေ နေသောနေရာမှာ ဒိုက်ဦးမြို့အနီးက ရွာကလေးမှာမို့ ရွာအရောက် ဆယ်မိနစ်ခန့် ထပ်မောင်းရ သေး၏။

“ဒေါ်ရွှေ အခုနေနေတာ ကိုကို့သူငယ်ချင်း ကျော်စွာတို့ ဝယ်ထားတဲ့ စိုက်ပျိုးရေးခြံပဲ လေပြေ”
သရဝဏ်က ရောက်ခါနီးမှ လေပြေကို အကြောင်းစုံပြောပြနေသည်။

“ကိုကျော်စွာတို့ခြံ ဟုတ်လား။ ဒေါ်ရွှေက သူ့သားနဲ့ အတူတူ နေတာဆို။ ကိုကျော်စွာတို့ခြံကို ဘယ်လို ရောက်နေတာလဲ”

“ဒေါ်ရွှေမှာ သားနှစ်ယောက်ရှိတယ် လေပြေ။ ကိုကိုတို့အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်တုန်းက သားအကြီးက အိမ်ထောင်နဲ့ ရွာမှာကျန်ခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒါကတော့ အမှန်ပဲ။ သားအငယ်ကတော့ မြစ်ထဲမှာ ရေဆင်းကူး ရင်း ရေနစ်သေသွားတယ်လို့ပြောထားတယ် လေပြေရဲ့။ တကယ်တော့ သားအငယ်အကြောင်းကို ဒေါ်ရွှေ ညာပြောခဲ့ တာ။ သူ့သားအငယ်ဟာ မသေသေးပါဘူး”

“ဟင် ဒေါ်ရွှေက ဘာဖြစ်လို့ ညာရတာလဲ”

“သူ့မှာလည်း အကြောင်းရှိပါတယ်။ သူ့စိတ်ကူးနဲ့သူပေါ့။ တကယ်တော့ သူ့သားအငယ်ဟာ အပေါင်း အသင်းများပြီး ဓားပြတိုက်တဲ့ အဖွဲ့ထဲမှာ ပါသွားတယ်တဲ့ လေပြေ”

“အို”
“ဓားပြတိုက်နေတုန်းမှာ သူတို့အဖွဲ့ကို သက်ဆိုင်ရာက ဖမ်းမိသွားတယ်။ ဒေါ်ရွှေသားဟာ အဲဒီတစ်ခေါက်ပဲ ဓားပြအဖွဲ့နဲ့လိုက်၊ အဲဒီ တစ်ခေါက်မှာပဲ အဖမ်းခံလိုက်ရတာပဲ။ ထောင်ဆယ်နှစ်ကျသွားတယ်တဲ့”

“ဪ”
“သူ့သား ဓားပြမှုနဲ့ ထောင်ကျနေတယ်ဆိုတာ ကိုကိုတို့သိရင် အလုပ်မခန့်မှာစိုးလို့ သားအငယ်ကို သေပြီ လို့ ညာထားခဲ့တာတဲ့လေ”

“အခုကျတော့ ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ”

“သူ့သား ထောင်ကလွတ်လာပြီလေ။ ဆယ်နှစ်ကျပေမယ့် လျှော့ရက်နဲ့ဘာနဲ့ ခုနစ်နှစ်ပဲ ထောင်ထဲမှာ နေ လိုက်ရတယ်။ အဲဒါကြောင့် သူ့သားနဲ့အတူနေဖို့ ဒေါ်ရွှေ ရွာပြန်မယ်ပြောတာပေါ့။ ကိုကိုကသိလို့ ရွာမှာ အလုပ် အကိုင်ရှိရဲ့လား မေးကြည့်တော့ မရှိသေးဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ ဒေါ်ရွှေသားကို ကျော်စွာနဲ့ပြောပြီး ကျော်စွာတို့ခြံမှာ အလုပ် သွင်းပေးလိုက်တာ လေပြေ။ အခု ဒေါ်ရွှေက သူ့သားရှိတဲ့ ဒီရွာမှာ လိုက်နေတာ”

“အင်းလေ ဒေါ်ရွှေအတွက် အဆင်ပြေသွားတာပေါ့။ ဒေါ်ရွှေက သူ့စုန်းဖြစ်တာကို ကိုကိုတို့သိသွား မှာစိုးရိမ်နေတာ။ သူ ချေးစားစုန်းဖြစ်နေတာကို လေပြေက သိထားတော့ လေပြေ ပြောလိုက်မှာကိုလည်း စိုးရိမ်

နေရာတာလေ။ အဲဒါကြောင့် သူ့အကြောင်းတွေ မပြောပါနဲ့၊ သူ ရွာကိုပြန်ပါတော့မယ်ဆိုပြီး လေပြေ့ကို တောင်းပန်ထားတာ။ ခုလို သူ့သားနဲ့ အတူတူနေရတော့ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့ ကိုကို”

“အဲဒီအကြောင်းတွေကိုတော့ ဒေါ်ရွှေနဲ့တွေ့မှ ကောင်းကောင်းဆွေးနွေးပေတော့ လေပြေ့။ ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း ဒေါ်ရွှေတို့နေတဲ့ ခြံကိုရောက်ပါပြီ။ လိပ်စာအရဆိုရင် ဒီခြံပဲ”

သရဝဏ်က ကားကို ခြံထဲသို့ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်လေ၏။

လေပြေ့တို့ကား ရပ်လိုက်သည်နှင့် ဒေါ်ရွှေ အပြေးရောက်ချလာလေသည်။

“ကိုသွင်၊ မလေပြေ့လည်း ပါလာတယ်။ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ လာကြ ဆင်းကြ”

“အဆင်ပြေရဲ့လား ဒေါ်ရွှေ”

“ပြေပါတယ် ကိုသွင်။ ဒေါ်ရွှေသားကလည်း အလုပ်ကို ကြိုးစားပါတယ်။ ရဲဘက်စခန်းမှာတုန်းက သူ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ခဲ့တာဆိုတော့ အားလုံး လုပ်တတ်နေတယ်လေ”

“ဟန်ကျတာပေါ့”

“ကိုသွင် ကျေးဇူးပါပဲ၊ သားငယ်က သူလူပေါင်းမှားလို့ ထောင်ကျခဲ့တာတွေ နောင်တရပြီး အလုပ်ကို ကြိုးကြိုးစားစားလုပ်နေပါတယ်။ ကိုသွင်သူငယ်ချင်း မောင်ကျော်စွာကိုလည်း ပြောပြပါ။ အစစအရာရာ စိတ်ချပါလို့”

“အဆင်ပြေတယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာပါတယ် ဒေါ်ရွှေ”

ဒေါ်ရွှေက သရဝဏ်နှင့် လေပြေ့ကို တဲအိမ်လေး၏ကပြင်တွင် သင်ဖြူးတစ်ချပ်ခင်းပေးသည်။

“ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ကြရမယ်နော်။ လာမယ်မှန်းသိပေမယ့် ဘယ်နေ့မှန်းမသိတော့ ကြိုစီစဉ်ထားရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့က အခါကြီး ရက်ကြီးဥပုသ်နေ့လေ။ ဒေါ်ရွှေ ဆွမ်းချိုင့်ပို့ဖို့ ချက်ထားတဲ့ ဟင်းတွေ ရှိပြီးသား၊ ထမင်း ထပ်ချက်ရုံပဲ”

“ကောင်းတာပေါ့။ ဒေါ်ရွှေလက်ရာ မစားရတာကြာလို့ လွမ်းနေတာနဲ့အတော်ပဲ။ ကဲ ဒေါ်ရွှေ၊ လေပြေ့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရအောင် ဒေါ်ရွှေသားကို ခေါ်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့။ ခဏနော် ကိုသွင်”

ဒေါ်ရွှေက သူ့သားကိုခေါ်ရန် ခြံနောက်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

“ဒီခြံမှာ ဒေါ်ရွှေတို့သားအမိကိုပဲ အလုပ်သမားလည်း အလုပ်သမား၊ ခြံစောင့်လည်း ခြံစောင့်အနေနဲ့ ထားထားတာ လေပြေ့။ ဒေါ်ရွှေသား ရိုးရိုးသားသားနေတယ်ဆိုရင် သူတို့လည်း အဆင်ပြေ ကျော်စွာတို့အတွက်လည်း အဆင်ပြေတာပေါ့”

ဒေါ်ရွှေတို့သားအမိ ပြန်ရောက်လာသည်။

“မလေပြေ့ ဟောဒါ ဒေါ်ရွှေသားပဲ။ ထောင်ကထွက်လာတာ ခြောက်လပဲရှိသေးတယ်လေ။ နာမည်က အောင်ဘ တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရုပ်ရည်ခပ်ကြမ်းကြမ်းနှင့် အညာသားပုံလူငယ်က လေပြေ့ကို ရယ်ပြသည်။

“ကိုအောင်ဘ ဘယ်လိုလဲဗျ၊ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“သိပ်အဆင်ပြေပါတယ် ကိုသွင်။ ကျွန်တော့်ကိုရော လုပ်ငန်းတွေအတွက်ပါ စိတ်ချပါခင်ဗျာ။ ကိုသွင် သူငယ်ချင်း ကိုကျော်စွာကိုလည်း ပြောပြလိုက်ပါ”

“မလေပြေ့ရေ ခုတော့ သားလေးက လိမ္မာနေပါပြီ။ သူ စိုက်ခဲ့တုန်းက ဒေါ်ရွှေမှာ သူ့အတွက်ပဲ ရတက်မအေးဖြစ်နေရတာ။ သူထောင်ကျနေတယ်ဆိုတာလည်း ကိုသွင်တို့အထင်သေးမှာစိုးလို့ မပြောရဲခဲ့ဘူးလေ။ သေပြီလို့ တောင် ဒေါ်ရွှေက ညာထားသေးတာ”

“ကိုကို လမ်းမှာပြောပြလို့ သိပြီးခဲ့ပါပြီ ၎င်း”

“သူထောင်ကထွက်လာတော့ အမေရှိတဲ့ ရန်ကုန်ကို လိုက်လာတယ်လေ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေပြီး အမေ ဆီ လာလာတွေ့တော့ ဒေါ်ရွှေမှာ အိမ်ရှင်တွေသိမှာစိုးပြီး ဖုံးလိုက်ဖိလိုက်ရတာ။ ဒီကြားထဲမှာ မလေပြေက သိဖြစ် အောင် သိသွားသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ရှင်”

“မလေပြေက ဒေါ်ရွှေတောင်းပန်ထားတဲ့အတိုင်း ကိုသွင်တို့ကို ပြန်မပြောတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မလေပြေ”

“ဒေါ်ရွှေ ဘာတွေပြောနေတာလဲဟင်။ ဒေါ်ရွှေမှာ သားတစ်ယောက်ရှိတာလည်း လေပြေမသိဘူး။ ထောင်ကျ နေတာလည်း ခုမှ လေပြေ သိရတာပါ”

“ဟင်”

လေပြေစကားကြောင့် ဒေါ်ရွှေက အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဟား . ဟား . ဟား”

သရဝဏ်က ရယ်လိုက်သည်။

“အဲဒီသံသယကိုရှင်းဖို့အတွက် လေပြေကို ဒေါ်ရွှေရှိတဲ့နေရာ ခေါ်လာခဲ့တာပါ ဒေါ်ရွှေ။ ကဲ . ရှင်းကြပေ တော့”

သရဝဏ်စကားကို ဒေါ်ရွှေရော လေပြေပါ နားမလည်ကြပေ။

“ကိုသွင် . ကျွန်တော် အလုပ်သွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်နော်”

ကိုအောင်ဘက ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . သွားပါ ကိုအောင်ဘ”

“ဒေါ်ရွှေပြောတာ လေပြေနားမလည်ဘူး ကိုကို။ ဒေါ်ရွှေသားအကြောင်းကိုတောင် ကိုကိုလမ်းမှာပြောပြလို့ လေပြေသိရတာလေ”

လေပြေက အံ့ဩစွာပြောပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် . လေပြေ မသိပါဘူး။ လေပြေနဲ့ ဒေါ်ရွှေကြားမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်မှု လွဲနေကြတာကို လေပြေလည်း မသိဘူး။ ဒေါ်ရွှေလည်း မသိဘူး။ ဒီအကြောင်းတွေကို အကုန်သိနေတာက ကိုကိုပဲ”

သရဝဏ်စကားကြောင့် လေပြေရော ဒေါ်ရွှေပါ သရဝဏ်ကို ငေးကြည့်နေကြသည်။

“ဒေါ်ရွှေက နယူးယီးယားနေကအကြောင်းတွေ ဘယ်သူမှ ပြန်မပြောဖို့ လေပြေကို နှုတ်ပိတ်ခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကဲ . ဒေါ်ရွှေ ဒေါ်ရွှေ နှုတ်ပိတ်ခဲ့တာ ဘာဆိုတာ လေပြေသိအောင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြလိုက်ပါဦး”

“ဟိုလေ . အဲဒီနှစ်သစ်ကူးနေ့တုန်းက ဒေါ်ရွှေက ဒေါ်ရွှေ သားကို ပစ္စည်းတစ်ထုပ်ပေးလိုက်တာ မလေပြေ မြင်လိုက်ရတယ် မဟုတ်လား”

“ရှင်”

ဒေါ်ရွှေစကားကြောင့် လေပြေ အံ့အားသင့်သွားသည်။

www.burmeseclassic.com

“ပြီးတော့ အဲဒီနေ့ကပဲ နေ့ခင်းမှာ အိမ်ကိုလာတော့ မလေပြေ ကားပေါ်ကနေ ဒေါ်ရွှေနဲ့ဒေါ်ရွှေသား လမ်းထိပ်မှာ စကားပြောနေကြတာကိုမြင်သွားတယ်လေ။ အဲဒီအကြောင်းတွေ ကိုသွင်တို့ကိုပြန်မပြောဖို့ ဒေါ်ရွှေ တောင်းပန်ခဲ့တာပါ”

“ဟယ်”

“လေပြေကရော၊ ဒေါ်ရွှေ တောင်းပန်တာဟာ အဲဒီအကြောင်းဆိုတာ သိသလား”

“မသိဘူး ကိုကို၊ လေပြေက ဒေါ်ရွှေ ပြောတာ။ ဟို စုန်း စုန်းကိစ္စလို့ပဲ ထင်နေတာ”

“အဲဒါတွေပေါ့ လေပြေ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း မပြောကြမဆိုကြပဲနဲ့ ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်ပြောနေကြတာမှာ ရှုပ်ကုန်တာပေါ့”

“လေပြေ အဲဒီနေ့က လမ်းထိပ်မှာ ဒေါ်ရွှေ့ကိုမြင်တောင် မမြင်မိပါဘူး။ ပစ္စည်းထုပ်ပေးတယ်ဆိုတာရော ဘာလဲ။ လေပြေ နားမလည်ဘူး”

“ကဲ ဒေါ်ရွှေ ရှင်းပြလိုက်ပါဦး”

“အောင်ဘ ထောင်ကထွက်လာတော့ ရန်ကုန်လိုက်လာတယ်။ နေတာတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေတယ်။ အလုပ်ကမရှိ၊ ဝင်ငွေကမရှိဆိုတော့ ဒေါ်ရွှေကပဲ ထောက်ပံ့ရတာပေါ့။ ဒေါ်ရွှေက ဈေးဝယ်တဲ့တာဝန် ယူရတော့ လက်ထဲမှာ ငွေရှိနေတယ်လေ။ သားကိုပေးချင်ဖောနဲ့ ဈေးဖိုးတွေပိုပြု၊ ဝယ်စရာရှိတာတွေ လျှော့ဝယ်ပြီး သားကို ထောက်ပံ့ခဲ့မိတယ် မလေပြေ”

“ဪ”

“နှစ်သစ်ကူးနေ့က ဒေါ်ရွှေ စောစောအိပ်မယ်ဆိုပြီး ခြံထဲဆင်းမလာတာ မလေပြေ မှတ်မိမှာပါ”

“မှတ်မိပါတယ် ဒေါ်ရွှေ”

“ဒေါ်ရွှေလေ သားကိုပေးချင်ဖောနဲ့ ကိုသွင်အဝတ်အစားထဲက အဟောင်းတွေကို ဖယ်ဖယ်ထားပြီး တိတ်တိတ်ခိုးပေးခဲ့ပါတယ် မလေပြေ။ အဲဒီညကလည်း ကိုသွင်အကျီသုံးထည်နဲ့ ပုဆိုးသုံးထည်ကို အထုပ်ကလေး ထုပ်ပြီး ကိုသွင်တို့ပွဲလုပ်နေတုန်း သားကို ခြံလောခိုင်းပြီး ထွက်ပေးခဲ့တယ်။ အဲ့လိုပေးချင်လို့ ခြံထဲကိုဆင်းမလာတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ချင်တော့ ဒေါ်ရွှေ အဝတ်ထုပ်ပေးလိုက်တာကို မလေပြေက မြင်သွားတယ်လေ”

“ရှင် လေပြေ မမြင်ပါဘူး ဒေါ်ရွှေ၊ တကယ်ကို မမြင်ပါဘူး”

“ဟင် မမြင်ဘူး ဟုတ်လား။ မလေပြေ အရက်တွေသောက်ပြီး ပန်းခြံထောင်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထွက်အန်တယ်လေ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဒေါ်ရွှေက အောင်ဘကို အဝတ်ထုပ်ပေးနေချိန်ပဲ။ မလေပြေနဲ့ ဒေါ်ရွှေတို့နဲ့ နီးနီးလေးရယ်၊ တကယ်မမြင်ဘူးလား”

“တကယ်ကို မမြင်တာပါ ဒေါ်ရွှေ”

“ဒါဖြင့် ဒေါ်ရွှေက ဒီအကြောင်းတွေ ကိုသွင်ကိုပြန်မပြောဖို့တောင်းပန်တော့ ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းညိတ်ရတာလဲဟင်”

“ဒေါ်ရွှေ တောင်းပန်တာကို လေပြေက တခြားကိစ္စလို့ ထင်လိုက်မိတာကိုး ဒေါ်ရွှေရဲ့”

“တခြားကိစ္စ”

“ဒေါ်ရွှေ အဲဒီနှစ်သစ်ကူးနေ့ကပဲ ဒေါ်ရွှေ တခြားနေရာတစ်ခုကို မရောက်ခဲ့ဘူးလား”

“တခြားနေရာ မရောက်ပါဘူးကွယ်။ ဒေါ်ရွှေ ခြံပြင်မထွက်ပါဘူး။ အောင်ဘကို အဝတ်ထုပ်ပေးပြီးတာနဲ့ ဒေါ်ရွှေ ဝင်အိပ်နေတာပါ”

လေပြေက သရဝင်မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟား ဟား ဟား”

သရဝဏ်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“အဲဒါပဲ လေပြေ။ ဒေါ်ရွှေက သူ့လုပ်ရပ်နဲ့သူ စိတ်မလုံလို့ လေပြေ မြင်သွားတယ်အထင်နဲ့ လေပြေကို နှုတ်ပိတ်ပေးဖို့ တောင်းပန်တယ်။ လေပြေကလည်း ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ဟိုကိစ္စလို့ထင်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ အမှတ် မှားကုန်ကြတာပဲ”

လေပြေက ဒေါ်ရွှေကို နယူးယီးယားနေ့ကအကြောင်းများ ပြန်မေးကြည့်သည့်နေ့ကို ပြန်စဉ်းစားကြည့် လိုက်သည်။

• ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့

“ဒေါ်ရွှေ ဟိုနေ့ကကိစ္စတွေ မှတ်မိလားဟင်”

လေပြေအမေးစကားကြောင့် ဒေါ်ရွှေမျက်နှာ သွေးဆုတ်ဖြူရော် သွားလေသည်။

“ဘယ် ဘယ်နေ့ကလဲ”

ဒေါ်ရွှေအမေးက သိပြီးသားကို ပြန်မေးသည့်ပုံစံမျိုး ပေါ်နေ သည်။

“နယူးယီးယားနေ့၊ နှစ်သစ်ကူးပွဲနေ့ကလေ”

ဒေါ်ရွှေက သက်ပြင်းချရင်း ခေါင်းငုံ့နေ၏။ ဘာမှပြန်မပြော။

ခဏနေမှ ခေါင်းမော့လာကာ

“အဲဒီ အဲဒီအကြောင်းတွေကို ကိုသွင့်ကို ပြန်မပြောလိုက် ပါနဲ့နော်။ ဒေါ်ရွှေ တောင်းပန်ပါတယ်”

“လေပြေက ပြန်ပြောပါ့မလား၊ လေပြေကလည်း ဒေါ်ရွှေ သူများတွေ ပြန်ပြောမှာစိုးလို့ တောင်းပန်မလို့ပါ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကိစ္စ ဘယ်သူမှသိလို့မဖြစ်ဘူး”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ လေပြေရယ်၊ ဒေါ်ရွှေလဲ”

“ဘာဖြစ်လဲ ဒေါ်ရွှေ”

“ဒေါ်ရွှေ ရွာပြန်တော့မှာပါ”

“ရှင်”

“ဒါမျိုးဖြစ်တာ လေပြေ သိသွားမှတော့ ဒေါ်ရွှေလည်း ဒီအိမ်မှာ ဆက်မနေချင်တော့ပါဘူး၊ ရွာပြန် တော့မယ်”

• ဟုတ်သည်။ အဲဒီနေ့ကပြောတဲ့စကားတွေမှာ လေပြေကလည်း ဒေါ်ရွှေကို စုန်းလို့စွပ်စွဲသည့်စကား မပါ သလို၊ ဒေါ်ရွှေကလည်း သူ့သားကို အဝတ်ထုပ် ခိုးပေးလိုက်သည့်အကြောင်း စကားထဲမှာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ထည့် မပြောခဲ့။

နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ့်အတွေးထဲမှာရှိတဲ့ အကြောင်းကို ပြောနေမိကြခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

“ရှင်းပြီလား လေပြေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို၊ လေပြေပြောတာနဲ့ ဒေါ်ရွှေပြောတာ တခြားစီ ဖြစ်နေတာကိုး”

“ကိုကို ဒေါ်ရွှေကိုမေးတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ။ ဒေါ်ရွှေက စကားကို တဲ့တိုးမပြောတော့ ကိုကိုတောင် လေပြေ ပြောသလို ဒေါ်ရွှေကို ထင်ခဲ့မိသေးတယ်”

• သရဝဏ် ဒေါ်ရွှေကို မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်တုန်းကလည်း

“ခိုင်းစရာမရှိပါဘူး၊ ဒေါ်ရွှေကို မေးစရာရှိလို့ပါ။ မေးရမှာ လည်း အားနာနေလို့”

“ရှင်”

“ဒေါ်ရွှေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟိုအကြောင်းတွေ လေပြေ့ဆီက ကျွန်တော်သိခဲ့ရပြီ”

“အို”

“အဲဒါတကယ်ပဲလား၊ လေပြေ့ ပြောတာတွေ အမှန်ပဲလား ဒေါ်ရွှေ”

“ကိုသွင်ရယ် ဒေါ်ရွှေ ဒေါ်ရွှေ တောင်းပန်ပါတယ် ကွယ်”

ဒေါ်ရွှေသည် မျက်နှာကိုလက်ဝါးဖြင့် အုပ်ငိုချလိုက်ကာ သရဝင်၏ရှေ့၌ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

“ဒေါ်ရွှေ တောင်းပန်ပါတယ်နော်။ ဒေါ်ရွှေအပြစ်အတွက် ဒေါ် ရွှေ ဒီအိမ်က ထွက်သွားတော့မှာပါ”

“ဟာ ဒေါ်ရွှေ၊ ထ ထ”

ကိုယ့်မိခင်ထက်ပင် အသက်ကြီးသည့် အဘွားကြီးတစ်ယောက် က ရှေ့မှာ ဒူးထောက်တောင်းပန်နေတော့ သရဝင် မနေတတ်တော့။ ပျာပျာသလဲထကာ ဒေါ်ရွှေကိုလက်မောင်းနှစ်ဖက်မှကိုင်ရင်း ထရပ်စေလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က ဒေါ်ရွှေကို အပြစ်ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒေါ်ရွှေအဖြစ်ကို စိတ်မကောင်းလို့ပါ ဒေါ်ရွှေ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော် ဖြေရှင်းပေးချင်ပါတယ် ဒေါ်ရွှေ။ ဘာလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ။ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါလား ဟင်”

“ဒေါ်ရွှေလည်း မလွဲသာလွန်းလို့ ဖြစ်သွားရတာပါ။ ကံဆိုးလွန်းလို့ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးဖြစ်ရတာပါကိုသွင်”

“ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းစုံ ပြောပြပါလား ဒေါ်ရွှေ”

“ဒေါ်ရွှေတို့မျိုးရိုးထဲမှာ ဒါမျိုးမရှိပါဘူး ကိုသွင်ရယ်။ ဒေါ်ရွှေတို့က ရိုးရိုးသားသားနေတဲ့ တောသူတောင်သားတွေပါ။ ဘာသာရေးလည်း ကိုင်းရှိုင်းပါတယ်ကွယ်။ ဒေါ်ရွှေသာ ကံမကောင်းလွန်းလို့”

ဒေါ်ရွှေ ပြန်လည်ဖြေကြားခဲ့သော စကားများဖြစ်ပါ သည်။

“ဒေါ်ရွှေက အောင်ဘအကြောင်းကို ကိုကို သိသွားပြီထင်ပြီး ဝန်ခံတယ်။ ဒါပေမဲ့ အကြောင်းစုံပြောမပြောတော့ ဒေါ်ရွှေဝန်ခံနေတာကို လေပြေ့စွပ်စွဲသလိုပဲ ကိုကိုစိတ်ထဲမှာ ထင်ခဲ့တယ်။ ကိုကိုက အကြောင်းစုံ ဆက်မေးတော့မှ ကိုအောင်ဘ ထောင်ကလွတ်လာတာတွေ၊ ကိုအောင်ဘကို ခိုးပြီးထောက်ပံ့နေတာတွေကို သိလိုက်ရတာလေပြေ့။ အဲဒီတော့မှ လေပြေ့လည်း ဒေါ်ရွှေနဲ့ စကားပြောရင်း အထင်အမြင်တွေ လွဲကုန်ပြီဆိုတာ ကိုကို စဉ်းစားမိတော့တာ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

လေပြေ့က သက်ပြင်းချရင်း ညည်းညူလိုက်လေသည်။

သို့သော် လေပြေ့စိတ်ထဲမှာ ရှင်းမသွားသေး။ သံသယဖြင့် မျက်ခုံးများ တွန့်ကွေးနေလေ၏။

“ဒါပေမဲ့ လေပြေ့ စုန်းပွဲတော်မှာ ဒေါ်ရွှေကို တွေ့ခဲ့ရတယ်လေ။ အဲဒါကျတော့ဧရာ”

“အဲဒါက လေပြေ့စိတ်ထဲမှာ ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်တာတွေပေါ့ လေပြေ့၊ ရှင်းနေပြီပဲ”

“ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်တာ၊ မဟုတ်ဖူးကိုကို၊ လေပြေ့ စုန်းပွဲ တော်ကို တကယ်ရောက်သွားတာပါ”

“ဒါဖြင့် ဒေါ်ရွှေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမေးကြည့်လိုက်လေ”

“အို ဒေါ်ရွှေလို့ အားနာတယ်”

လေပြေ့က ဒေါ်ရွှေကိုကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

ဒေါ်ရွှေက ဘာမှနားမလည်ဘဲ သရဝင်နှင့်လေပြေ့ကို ငေးကြည့်နေ၏။

“လေပြေ့အားနာရင် ကိုကိုပဲ မေးပေးပါမယ်။ ဒေါ်ရွှေ ဒေါ်ရွှေဟာ စုန်းမတစ်ယောက်လား ဟင်”

“အမယ်လေး”

ဒေါ်ရွှေသည် ရေခဲပူနှင့် အပက်ခံလိုက်ရသည့်သဖွယ် တွန့်သွားလေသည်။

“ဘာ ဘာပြောလိုက်တယ် ကိုသွင်။ ဒေါ်ရွှေကို စုန်း စုန်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ လေပြေက ဒေါ်ရွှေကို စုန်းတစ်ယောက်လို့ ထင်နေတာ။ နှစ်သစ်ကူးညက စုန်းတွေစုဝေးတဲ့ နေရာတစ်နေရာကို ဒေါ်ရွှေ သွားနေတယ်လို့ ထင်နေတယ်”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ကွယ် ဒေါ်ရွှေ ပြောခဲ့ပြီပဲ။ အောင်ဘကို အဝတ်ထုပ်ပေးချင်လို့ အိပ်ရာဝင်ချင်ဟန်ဆောင် လိုက်တာပါ။ အောင်ဘနဲ့တွေ့တော့လည်း မလေပြေ အနားမှာရှိနေတယ်လေ။ မလေပြေကသာ မမြင်တာပါ။ ဒေါ်ရွှေ ကို စုန်းလို့ ဘာလို့ထင်ရတာလဲဟင်”

“အလကားသက်သက်နောက်တာပါ ဒေါ်ရွှေ။ ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ပေးလိုက်တဲ့ ကြောင် ကြီးရော ဒေါ်ရွှေ ရှိသေးလား”

သရဝဏ်က စကားလမ်းကြောင်းကို လွှဲပစ်လိုက်သည်။

လေပြေကတော့ မျက်မှောင်တွန့်ကွေးကာ စဉ်းစားနေဆဲ။

“ရိုပါတယ်၊ ကြောင်ကြီးက ဝလို့ဖြိုးလို့ ကိုသွင်ရေ။ ဘယ်များ သွားပါလိမ့်။ ဟေး ငမဲရေ ငမဲ မိ မိ မိ မိ”

ဒေါ်ရွှေက အိမ်အတွင်းဖက်သို့လှည့်ကာ ကြောင်ကို အော်ခေါ်လိုက်သည်။

အိမ်ထဲမှ ကြောင်မည်းကြီးတစ်ကောင် ပြေးထွက်လာလေ၏။

“ဟင် ဒါ ဒါ လေပြေတို့အိမ်က ပျောက်သွားတဲ့ ကြောင်စုန်းကြီး”

“ကြောင်စုန်း မဟုတ်ပါဘူး။ ရိုးရိုးကြောင်ပါ လေပြေ၊ လေပြေက သူ့ကို ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်းလုပ်ပြီး နှင်နှင်ထုတ်နေတော့ သူလည်း ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးနေပြီး ခိုးဝှက်စားနေရလို့ ကျက်သရေမရှိတဲ့ရုပ်မျိုး ထွက်နေတာပါ။ ဟော့ ခုတော့ ကြည့်စမ်း၊ ကောင်းကောင်းစား ကောင်းကောင်းနေရတော့ ဝလို့ဖြိုးလို့၊ ရိုးရိုးအိမ်မွေးကြောင်တစ်ကောင် ပါပဲ လေပြေရဲ့”

“ဒီကြောင် ဒီကိုဘယ်လိုရောက်နေတာလဲဟင်”

“လေပြေအိမ်က ကိုကိုဖမ်းလာပြီး ဒေါ်ရွှေတို့ကို ပေးလိုက်တာလေ”

“ဟင် ဒါဖြင့် ဒီကြောင်ကြီးဟာ စုန်းမကြီးဂရေစီသာမာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး လေပြေရယ်၊ လုံးဝ မဟုတ်ပါဘူး။ စုန်းမကြီး ဂရေစီသာမာဆိုတာလည်း တကယ်မရှိပါဘူး။ အားလုံးက လေပြေစိတ်ထဲမှာ ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်နေတာတွေပါ။ ဒါတွေ ဘာလို့ ဖြစ်လာရတယ် ဆိုတာ ကိုကို အဖြေရှာလို့တွေ့ပြီးပါပြီ လေပြေ”

“ကဲ ကိုသွင်နဲ့မလေပြေ၊ စကားပြောကြဦးနော်။ ဒေါ်ရွှေ ကိုသွင်တို့ထမင်းစားဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ရွှေ သွားပါ”

ဒေါ်ရွှေ ထထွက်သွားသည်နှင့် လေပြေက သရဝဏ်အနီးသို့ တိုးထိုင်လိုက်သည်။

“ပြောပါဦး ကိုကို။ ဒေါ်ရွှေဟာ စုန်းမဟုတ်ဘူးဆိုရင် စုန်းပွဲတော်မှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ချေးစားစုန်းမကြီးက ဘယ်သူလဲ။ ခေါင်းချည်းမြင်ရပေမဲ့ ရုပ်က ဒေါ်ရွှေမှ ဒေါ်ရွှေပဲ ကိုကို။ နဖူးအလယ်မှာလည်း မွဲကြီးပါတာ တထေရာ တည်း တစ်နေရာတည်းပဲ”

“အဲဒါတွေဟာ လေပြေ စိတ်ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်တာတွေလို့ ကိုကိုပြောခဲ့ပါရောလား။ ကိုကို ရှင်းပြမယ် လေပြေ”

သရဝဏ်သည် လေပြေပြောပြသော စုန်းအကြောင်းများကို ကြားသိပြီးနောက်ပိုင်း ပထမဦးဆုံးဒေါ်ရွှေကို စုံစမ်းမေးမြန်းကြည့်ခဲ့ သည်။

ဒေါ်ရွှေ၏ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမပြောဘဲ စကားလုံးရိုက်ပြောကြားမှုများကြောင့် လေပြေပြောစကားများအမှန်လို ယူဆရမလို ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ဆက်ပြီးမေးမြန်းကြည့်မှ ဒေါ်ရွှေဆိုလိုသည်မှာ သူ့သားအောင်ဘနှင့် ပတ်သက်သည့်ကိစ္စဖြစ်မှန်း သိလိုက်ရ သည်။ သို့နှင့် ထောင်ထွက်ဖြစ်သော ဒေါ်ရွှေသားအောင်ဘကို ကျော်စွာတုံ့ခြံမှာ လူလိုနေသည်နှင့် အံ့ကိုက်ဖြစ်ကာ အလုပ်သွင်းပေးနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သရဝဏ်က လေပြေ၏အတွေ့အကြုံများနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်နိုင်ချေများကို ဆက်လက်စုံစမ်းခဲ့၏။
လေပြေကို ကုသပေးနေသော စိတ်ကျန်းမာရေးဆရာဝန် ဒေါက်တာအပါလွင်နှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံခဲ့သည်။
လေပြေမိခင်ဆီမှာလည်း စုံစမ်းခဲ့သည်။

နှစ်ယောက်စလုံးက လေပြေကြည့်သော ဗီဒီယိုဇာတ်ကားများနှင့် ပတ်သက်၍ အယူအဆလွဲစရာဖြစ်သော စုန်းကားသရဲကားများ ဖြစ်နေသည်ကို ပြောပြခဲ့သည်။

သရဝဏ်သည် နှစ်သစ်ကူးညက မမကြီးကေသရီတို့ ကြည့်နေသော မလေးရှားစုန်းကားကိုသတိရကာ ကေသရီထံမှ တောင်းယူကြည့်ခဲ့လေသည်။

ထိုစုန်းကားထဲတွင်ပါဝင်သော စုန်းမကြီးတစ်ယောက်မှာ နဖူးအလယ်တည့်တည့်၌ မဟူရာကျောက်ကို မြှုပ် ထားသည်။ စုန်းမကြီး၏အသက်မှာ မဟူရာကျောက်ထဲ၌ရှိသည်။ စုန်းမကြီးသည် သွားလာသည့်အခါတိုင်း နားရွက်နှစ် ဖက်အား အတောင်ပံအဖြစ်ခတ်ကာ ဦးခေါင်းချည်း ပျံသန်းသွားလာလေသည်။

“နယူးယီးယားညက လေပြေကြည့်ခဲ့တဲ့ မလေးရှားစုန်းကားကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ ခေါင်းပြတ်စုန်းမကြီးရဲ့ နဖူးမှာ မဟူရာကျောက်မြှုပ်ထားတာ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

“ဒေါ်ရွှေကလည်း နဖူးအလယ်တည့်တည့်မှာ မဲ့နက်ကြီးတစ်လုံးရှိနေတယ်။ စုန်းကားထဲက ခေါင်းပြတ်စုန်းမ ကြီးနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင် တူမနေဘူးလား”

“ဟင်”

“လေပြေ အိမ်သာသွားတော့ ဒေါ်ရွှေခေါင်းကြီး အိမ်သာထဲက ပြုကြည့်လိုက်တာတွေ၊ အခန်းထဲက ခေါင်း ချည်းထွက်ပြီး ကြည့်လိုက်တာတွေဟာ စုန်းမကြီးနဲ့ဒေါ်ရွှေကို လေပြေမသိစိတ်ထဲမှာ ပူးတွဲပြီးသတိရစေဖို့ ဖြစ်လာ တာပေါ့။ ပန်ချ်တွေသောက်ပြီး လေပြေမူးလဲသွားချိန်မှာ သတိမလစ်ခင် ကြည့်ခဲ့ရတဲ့ ဗီဒီယိုဇာတ်လမ်းရော၊ ဒေါ်ရွှေ ရော အားလုံး ရောမွှေပြီး လေပြေအိပ်မက်ထဲမှာ ပေါ်လာတာပဲ လေပြေ”

“လေပြေအိပ်မက် ဟုတ်လား။ လေပြေ ရောက်သွားတဲ့ စုန်းပွဲတော်ဟာ အိပ်မက်တစ်ခုလို့ဆိုလိုတာလား ကိုကို”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ လေပြေ။ လေပြေဟာ အရက်မူးပြီး သတိလစ်နေတုန်း မက်တဲ့အိပ်မက်ထဲမှာ သတိ မလစ်ခင်တွေ့ခဲ့တာတွေအားလုံးကို ရောမွှေပြီး မက်ခဲ့တာပါ။ လေပြေသတိမလစ်ခင် လေပြေရင်ဘတ်ပေါ်ကို ပုစဉ်း တစ်ကောင်လာနားတာ မှတ်မိသေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

“လေပြေဟာ ပုစဉ်းကိုတောင် အိပ်မက်ထဲအထိ ခေါ်သွားခဲ့တယ်လေ။ အဲဒီပုစဉ်းကိုစီးပြီး စုန်းပွဲတော်ကို အရောက်သွားတာ မဟုတ်လား”

“အို .ကိုကို၊ လေပြေရောက်သွားတဲ့ စုန်းပွဲတော်ဟာ အိပ်မက် မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်ပါ။ တကယ့်အဖြစ်လို့ လေပြေ ခံစားရတယ် ကိုကို”

“အရက်မူးနေတုန်းမှာ ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်တဲ့ကိစ္စတွေဟာ တကယ်လို့ထင်ရအောင် ရုပ်လုံးကြွပီပြင်တတ် ပါတယ် လေပြေ။ လေပြေ ကြည့်ဖူးတဲ့ သရဲတစ္ဆေ စုန်းကားတွေရယ်၊ အပြင်မှာ ကြုံရတဲ့အဖြစ်တွေရယ် ပေါင်းစပ်ပြီး လေပြေမသိစိတ်က အိပ်မက်ထဲမှာ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖန်ဆင်းလိုက်တာပါ။ လေပြေကြည့်တဲ့ ဗီဒီယိုခွေတွေ ကိုကို အကုန်ယူကြည့်ပြီးပြီ။ ဂရေစီတို့၊ ခတီမာတို့၊ မစ္စတာဘရောင်းတို့နာမည်တွေဟာ ဇာတ်လမ်းထဲက နာမည်တွေပဲ။ လေပြေအိပ်မက်ကြီးဟာ သိစိတ်နဲ့ မသိစိတ်ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ ရောသမမွေ့အိပ်မက်ကြီးပါ လေပြေ”

လေပြေသည် သရဝင်ပြောသမျှကိုနားထောင်ရင်း မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ် ဖြစ်နေသည်။ သရဝင် ရှင်းပြသည်များမှာ ဖြစ်နိုင်ချေရှိပြီး သဘာဝကျသည်မို့ လက်ခံရမလို ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် နှစ်သစ်ကူးညက သူမရောက်သွားသော စုန်းပွဲတော်ကိုလည်း ယခုထိ ပီပီပြင်ပြင် ရုပ်လုံးကြွကြွ မှတ်မိသတိရနေသောကြောင့် အိပ်မက်ဆိုတာကို လက်မခံနိုင်ပဲ ဖြစ်နေလေ၏။

“ဒေါ်ရွှေနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စကားပြောပြီးလို့ ကိုကိုကတော့ အဲဒီကတည်းက ရှင်းသွားခဲ့ပါပြီ။ လေပြေကို ဒေါ်ရွှေကိုယ်တိုင် သူ့အကြောင်းပြောပြစေချင်လို့ ဒေါ်ရွှေကို ကိုကိုကပဲ စာရေးပြီး ဒီရွာကိုလာဖို့ ဖိတ်ခိုင်းခဲ့တာပါ။ ကိုကိုချည်းပြောပြရင် လေပြေက ယုံချင်မှယုံမှာလေ။ ဒေါ်ရွှေကိုလည်း စုန်းအကြောင်းတွေ ကြိုပြောထားရင် ဒေါ်ရွှေနဲ့ ကြိုညှိထားတယ်လို့ အထင်ခံရမှာစိုးလို့ ဘာမှပြောပြမထားခဲ့ဘူး။ အခုပဲ လေပြေရှေ့မှာမေးမှ ဒေါ်ရွှေအံ့ဩနေတာ တွေ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကို”

“ကြောင်ကြီးကိစ္စလည်း ရှင်းပြီ။ ကြောင်ကြီးဟာ လေပြေထင်သလို ကြောင်စုန်းကြီး မဟုတ်ဘူး။ ဂရေစီ သာဗုဒ္ဓိညာဉ် ဝင်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ရိုးရိုးအိမ်မွေးကြောင်တစ်ကောင်ပါပဲ။ အဲဒီတော့ ဒီကိစ္စကို လေပြေ ဘာပြောချင်သေးလဲ။ လေပြေအတွေ့အကြုံတွေဟာ အိပ်မက်တစ်ခုဆိုတာ လက်ခံတယ်မဟုတ်လား ဟင်”

“ကိုကို ရှင်းပြတာတွေ သဘာဝကျလို့ လေပြေ လက်ခံပါတယ် ကိုကို။ ဒါပေမဲ့ လေပြေကို လပြည့်နေ့တိုင်း လာလာပြီး အခေါ်ခံရတာ နှစ်ခါရှိပြီလေ။ အဲဒီတော့ ဒီနေ့ လပြည့်နေ့ညမှာလည်း စုန်းမကြီးတွေ ရောက်လာ မလာ စမ်းသပ်ကြည့်ချင်သေးတယ် ကိုကို။ ဒီညမှာ သူတို့လာပြီး မနှောင့်ယှက်ဖူးဆိုရင်တော့ ကိုကိုတွေ့ရှိချက်တွေကို လေပြေ အကြွင်းမဲ့လက်ခံရတော့မှာပေါ့”

“ဪ အခုတော့ လက်မခံနိုင်သေးဘူးလို့ ဆိုလိုတာပေါ့လေ”

“ဆောရီး ကိုကို၊ လေပြေခေါင်းထဲမှာ ဝင်နေတဲ့အချက်အလက်တွေက ပီပြင်လွန်းနေလို့ပါ။ ဒီတစ်ညတော့ လေပြေစောင့်ကြည့်ပါရစေဦး”

“ကဲ .ကြည့်စေဗျား၊ ကြည့်စေ၊ ဒီလပြည့်ညမှာ စုန်းမကြီးတွေ ရောက်မလာဘူးဆိုရင်တော့ လေပြေဟာ ဗီဒီယိုစုန်းတစ္ဆေကားတွေ ကြည့်ပြီး စိတ်ကယောင်ချောက်ချားဖြစ် အိပ်မက်မက်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ဝန်ခံရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကို၊ လေပြေ ဝန်ခံပါမယ်”

“စုန်းပြဿနာ ရှင်းသွားပြီဆိုရင်တော့ လေပြေ ကိုကိုအချစ်ကို လက်ခံရလိမ့်မယ်။ ကိုကိုကို မြန်မြန် လက်ထပ်ခွင့်ပေးရမယ်နော်”

“အို .ကိုကိုကလည်း”

၁၉

လပြည့်နေ့ကုန်ဆုံး၍ နောက်တစ်နေ့မနက်သို့ ကူးသွားလေပြီ။
မြညှင်းလေပြေသည် စိတ်လက်လန်းဆန်းစွာပင် အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့သည်။
ညတုန်းက သူမ ဘာအိပ်မက်မှမမက်။ ရိုးရိုးအိပ်မက်လည်း မမက်၊ တကယ်လိုထင်ရသော အိပ်မက်လည်း မမက်ပါ။ စုန်းမကြီးများ လည်း သူမ ထံရောက်မလာခဲ့ပါ။

လေပြေက အိပ်ရာမှ စောစောစီးစီးထကာ ဆွမ်းပန်းရေချမ်းကပ်သည်။ ဘုရားရှိခိုးသည်၊ မေတ္တာပို့ အမျှ အတန်းဝေသည်။ ပြီးတော့ ရေမိုးချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲကာ အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့လေ၏။

လေပြေစိတ်များ လန်းဆန်းလျက်ရှိပါ၏။
သရဝဏ်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်မိသည်။ သရဝဏ်က လေပြေ ခံစားနေရသော စိတ်ဝေဒနာအစွဲအလမ်းကို ရအောင်ဖော်ထုတ်ပြီး ကုသပေးလိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“ကလင် . ကလင် . လင် . လင် . လင်”
တယ်လီဖုန်းမြည်လာ၍ လေပြေက ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။
“ဟယ်လို”
“လေပြေလား . ဘယ်လိုလဲ လေပြေ ညက စုန်းမကြီးတွေ လေပြေ့ဆီရောက်လာသေးလား”
ဖုန်းဆက်သူမှာ သရဝဏ် ဖြစ်နေသည်။
“မလာပါဘူး ကိုကို၊ လေပြေတစ်ညလုံး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ရတယ်”
“ဒါဖြင့်လေပြေ့အဖြစ်အပျက်ဟာ တကယ်မဟုတ်ဘဲ စိတ်ထင်ယောင်ထင်မှားအဖြစ်တစ်ခုဆိုတာ လက်ခံပြီ မဟုတ်လား လေပြေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကို၊ လက်ခံပါတယ်”
“ဒါကိုလက်ခံရုံနဲ့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ကိုကို့အချစ်ကိုလည်း လက်ခံရဦးမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ လေပြေ”
“ကိုကို လာခဲ့လေ၊ ကိုကိုရောက်လာမှ လေပြေ အဖြေပေးမယ်”
“ကိုကို ရောက်နေပါပြီ လေပြေ။ အိမ်ရှေ့တံခါးဝကို ကြည့် လိုက်ပါဦး၊ ကိုကို ရောက်နေတာ ကြာလှပါပြီ”
“ရှင်”

လေပြေက တံခါးဝသို့ကြည့်လိုက်ရာ အဝတွင်ရပ်ရင်း သူ၏ ဟဲန်းဖုန်းဖြင့် စကားပြောနေသော သရဝဏ်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟင် . ကိုကိုမကောင်းဘူး၊ အိမ်ရှေ့ရောက်နေတာများ ဖုန်းဆက်နေသေးတယ်”
လေပြေက တယ်လီဖုန်းခွက်ကိုပြန်ချထားကာ သရဝဏ်ကို ရန်တွေ့လိုက်သည်။
သရဝဏ်က ရယ်မောရင်း သံတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ကာ အိမ်ထဲ ဝင် လာလေသည်။
“ကဲ . စုန်းအပျိုစင်မလေး၊ စုန်းဓာတ်တွေပြယ်သွားအောင် အပျိုစင်ဘဝကို စွန့်လွှတ်ဖို့ပြင်ပေတော့”
သရဝဏ်က လေပြေ့ကို ရင်ခွင်ထဲပွေဖက်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“အို . သွား ကိုကိုလူဆိုး”
လေပြေက ရှက်ရှက်ဖြင့် သရဝဏ်ရင်ဘတ်ကြီးကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ထုရိုက်လိုက်ပြီးနောက် ရယ်မောသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သတည်း။

